

**Dobrodružství a nebezpečí
tam, kde je nebe blízko**

ZÁZRAKY MISIE

Příběhy Davida Gatelye

EILEEN E. LANTRY

Zázraky misie
Příběhy Davida Gately
Původní název:
Mission Miracles

Vydavatelství a nakladatelství

Jaroslav Jurica - Ráj

Lubenská 630

739 11 Frýdlant n. Ostr.

Tel: 0049 8031 94 122 91

E-mail: jaromar66@vodafone.de

jaromar66@volny.cz

IČ: 87221284

Copyright - J. J. Ráj

Překlad z anličtiny: Pra del Torno Publishing

Jazyková úprava: Vratislava Bilová

OBSAH

1. Dobrovolníci jsou speciální lidé	6
2. Bůh staví školu	14
3. Boj o čas s Bohem	24
4. Neočekávané těžkosti	29
5. Pouze jeden a půl milionu dolarů	36
6. Zápas s Bohem	46
7. "Co se stalo s šekem?"	50
8. I dobrovolníci jsou někdy frustrování	56
9. Bůh má své dílo pod kontrolou	62
10. Boží dílo uspěje	69
11. Krize	75
12. Zrcadlení nebeského světa	80
13. Termín - 31. prosince	87
14. Spousty zázraků	98
15. Hurikán Ivan, bandité a vězení	107
16. Kulturní šoky	115
17. Tisíc způsobů, jak se postarat o naše potřeby	133
18. Završeno pouze Bohem	138
19. Ztráta i zisk jsou v Božích rukou	146
20. Boží láska staví cesty	152
21. Havárie letadla	159
22. Zázrak v džungli	165
23. Mimořádná víra	169
24. Novodobé zázraky	174

Dobrovolníci jsou výjimeční lidé

Jodi spala tak tvrdě, že nic nemohlo narušit její spánek. Ani bzučení hmyzu, ani houkání sov, ani vzdálené zvuky táhnoucích stád skotu během noci. Dokonce ani brebentění všudypřítomných netopýrů, hádajících se o místo za trámem nad její ložnicí. Byla tak vyčerpaná celodenním učením, že neslyšela ani občasné zadunění padajícího manga či kokosového ořechu na plechové střechy domků z protějšího břehu řeky. Neslyšela žabí „zpěvy“, které naplňovaly celý les zvukem podobným motorové pile pracující na plné obrátky. Jodi McDaniels klidně spala po namáhavém dni se šedesáti studenty Misijní akademie v Kimbia podél řeky Berbice v jihoamerické Guayaně.

Její manžel, Warren, školní administrátor, jel do Georgetownu, hlavního města země, a brzy se měl vrátit s Melissou a Gilbertem Sissonsovými, kteří měli vést zdravotní dílo podél celé řeky. Sissonsovým nebyla tato oblast neznámá. Gilbert a Melissa, oba absolventi University Loma Linda, začali s misijní prací v Guayaně v červnu roku 2001. Ačkoliv byl Gilbert magistrem logopedie, strávil tři roky prací v různých projektech a vyučováním Bible s domorodými lidmi v Guayaně. Pomohl při stavbě hlavní školní budovy v tomto areálu. Melissa sloužila jako zdravotní sestra pro školu i pro místní obec. Stejně jako McDanielsovi i Gilbert a Melissa Sissonsovi jsou dobrovolnými misionáři.

Znenadání proniklo džunglí zapištění, které Jodi probudilo tak, že se v mžiku posadila. Někde venku vřískala děvčata a Jodi se zdálo, že přes jejich vřískot zaslechla dětský pláč. Rychle vyskočila z postele a rozběhla se směrem k místu, odkud onen rozruch přicházel.

Ve stejnou chvíli se probudil také David Hossick, i k jeho sluchu dolehlo vřískání zvenku. David je dobrovolným pracovníkem organizace ADRA a každým rokem tráví tři měsíce v Guayaně, kde provádí různé

druhy údržby. Nejdříve ho napadlo, že někoho uštkl had. Vyskočil z postele a běžel dolů po schodech. Když doběhl k rohu budovy, střetl se s Jodi, a odtud oba běželi směrem, odkud přicházel křik.

Noc byla tak temná, že nebylo vidět na krok. V té chvíli byl již celý areál na nohách. I vesničané na druhé straně řeky ten povyk slyšeli. Jodi a David se nedaleko latríny setkali se skupinou hysterických děvčat, které ječely jedna přes druhou, „Julitě se narodilo dítě – a ono spadlo do záchodu!“

A opravdu, v té chvíli uslyšeli vysoký hlásek plačícího nemluvněte odněkud zespodu z díry, odkud také vycházel nepříjemný zápach. Nebyl čas přemýšlet, jak se to stalo. Nejdříve je potřeba dítě vyprostit z dvoumetrové propasti plné hnusné břečky. A mladá matka potřebovala také pomoc.

Julita přišla do misijní školy z Kopinangu, horské vesnice západně od řeky Berbice. Bylo jí patnáct let, měřila sotva 120 centimetrů a měla typickou miniaturní postavu pralesních indiánů. Byla výbornou studentkou s nakažlivým veselým smíchem. Přesto byla stydlivá a tichá – nikdy ji nikdo neviděl, že by se tlačila dopředu. Statečně a tiše ukrývala své těhotenství, nikdy nepožádala o pomoc, nikdy si nepostěžovala a nikdy o svém stavu neřekla zdravotní sestře ani nikomu jinému.

V den, kdy začala mít porodní stahy, tvrdě pracovala ve školní zahradě, vykopávala brázdy pro zavodňování se stejným nasazením jako její spolužáci – muži. Té noci plakala do polštáře na své poschod'ové posteli v ubytovně děvčat, až někdo zavolal vychovatelku. Ta předpokládala, že Julita má bolesti ze zaražených větrů a šla jí uvařit bylinkový čaj. Ale Julita čaj nechtěla. Místo toho vstala z postele a s několika dalšími děvčaty šla černou tmou směrem k záchodu. Když na ni děvčata čekala, slyšela její úpění, nakonec poslední zasténání a vzápětí něco šplíchlo. Pak byl slyšet křik novorozeného dítěte. Julita právě porodila.

„Julito,“ vykřikla děvčata, „co se děje?... Řekni nám, Julito,... to pláče dítě?... Co se stalo?“

„Já nevím; já nevím,“ mumlala

Julita a její děťátko

Julita zmateně.

Když David s Jodi doběhli na místo, Davidova mysl začala pracovat na plné obrátky. Během let práce v misií toho už zažil hodně, ale v této chvíli si uvědomil, že potřebuje Boží zásah a jestli nepřijde, bude to stát život dítěte. Začal rozrušeně volat, „Bože, prosím Tě pomoz nám zachránit to dítě!“ Pak se obrátil a zavelel, „Přineste mi motorovou pilu – rychle! A dvoje hrábě k nabrání toho dítěte! Rychle! Rychle!“

Zaslechl plakat Jodi, „Pane, pomoz nám! Pane, pomoz nám!“ Pak posvítíl baterkou hluboko do díry záchodu a uviděl maličké plačící nemluvně, ležící na zádech. „Chvála Pánu!“ vykřiknul. „Je na zádech. Pupeční šňůra se při pádu přetrhla.“

Jodi držela baterku, když se David pokoušel vmanévrovat dvoje hrábě kolem tělíčka dítěte. Naneštěstí to byly laciné hrábě a obě se zlomily vejpůl – každé na opačné straně. Pro Davida bylo teď mnohem těžší udržet dítě na nestabilních hrábích. Pomalu a opatrně je vyzdvihoval z hnusného sajrajtu záchodu. Přitom vydával další příkazy nalevo i napravo. „Připravte horkou vodu! Ručníky! Přivolejte Pearl, zdravotnici!“ Někdo odběhl, aby přinesl nějaké čisté pleny. Všechno se zdálo být ve stavu naprostého chaosu. K Bohu stoupalo mnoho modliteb.

Nakonec se dítě podařilo dostat až těsně k sedacímu otvoru. Ale Jodi ani David na něj nemohli dosáhnout kvůli nevýhodnému úhlu hrábí, na kterých dítě leželo. S hrůzou hleděli na tělíčko dítěte, jak pomalu klouže a padá zpět do temné jámy – obličejem dolů!

Zdrcená Jodi vykřikla, „Jestli to dítě nedostaneme ven během jedné minuty, tak tam pro něj vlez.“

„Zkusme to ještě jednou,“ naléhal David. Zároveň vykřikl,

„Nastartujte pilu pro případ, že budeme muset proříznout větší otvor, abychom se tam dostali.“

Znovu podebral dítě hráběmi a pomalu, což se zdálo jako celá věčnost, přibližoval dítě na hrábích zpět k otvoru. Tentokrát se Jodi podařilo dítě uchopit a pevně ho držet. Ignorovala ten smradlavý materiál,

Záchod akademie v Kimbii

kterým bylo dítě pokryto.

Od chvíle, kdy se dítě narodilo až do jeho záchrany, neuběhlo více než deset minut – díky Bohu a Jeho andělům. Jodi zabalila dítě, děvčátko, a spěchala s ním domů, aby ho očistila od výkalů. Zdravotnice přispěchala a rychle se začala věnovat otřesené a traumatizované mladé matce. Zajistila pupeční šňůru a odstříhla ji. S její pomocí Julita dokončila porod placenty.

Té noci už nikdo nespál. Mnozí zamyšleně hleděli do bezhvězdné oblohy. Co se tady stalo? Jak tohle asi změnil život v akademii Kimbia? Co se stane s Julitou a její novorozenou dcerkou?

Později, když zdravotní sestra Melissa Sissons dorazila do areálu školy, dítě i matka byly podrobeny důkladnému vyšetření. Ku podivu všech nenastaly žádné komplikace ani matce ani dítěti. Dítě vážilo jeden a půl kilogramu a měřilo dvacet šest centimetrů. Děvčátko mělo spoustu černých vlasů a nemělo žádné problémy s přijímáním mléka z prsu.

Melissa dopravila Julitu i s dítětem do nemocnice v Georgetownu. Nakonec je Gary Roberts, dobrovolný pilot pro GAMAS (Guayana Adventist Medical Aviation Service), přepravil do Julitiny domovské vesnice. Pracovníci i studenti se soustavně modlili za Julitu i její dcerušku, aby zůstaly blízko Boha, který je miluje. A také aby Julitu obdařil moudrostí na začátku jejího nového, náročného života v její vesnici.

Jak úžasnému Bohu sloužíme! Je Bohem, který je vždy připraven nás vysvobodit z hnoje tohoto hříšného světa.

Příběh Julity a zázračného vyproštění její dcerky je jen jedním z mnoha tisíců zázraků, kterých jsou David a Becky Gatesovi svědky od chvíle, kdy odevzdali své životy Bohu v dobrovolné misijní službě. V roce 1996 David, Becky a jejich pět dětí přistáli v Kaikanu, aby sloužili místnímu indiánskému kmeni. A Bůh nepřetržitě odpovídal na jejich modlitby zázračnými důkazy své péče a vedení. Tehdy je uvítala celá vesnice Kaikan se svými sto padesáti obyvateli. Dnes se tento oddaný pár stále raduje z toho, že mohou pracovat jako dobrovolní misionáři bez platu a že mohou zcela důvěřovat Bohu a přijímat Jeho četné zázraky milosti. A On žehná jejich práci víc, než si na začátku tohoto díla dokázali představit.

Během počátečních let založil David, akreditovaný pilot, Guayanskou adventní zdravotní leteckou službu (GAMAS) k vykonávání evangelijního díla ve vzdálených vesnicích pralesa Guayany. Bylo zachráněno mnoho životů – jak fyzicky tak i duchovně. „Jsem moc

vděčný za to, že jsme se rozhodli vykročit vírou a spoléhali se jen na Boha,“ vzpomíná Becky. „On sám naplňuje potřeby svých indiánských dětí. Bůh dodržel svá zaslíbení více než dokonale. Nejenže se postaral o naše i o jejich potřeby, ale Jeho požehnání nás uschopnila představit jim

Boha, kterého neznali.“

Když Bůh opatřil další letadlo, začal se David rozhlížet po zkušeném pilotovi, který by byl ochoten reagovat na mnohá naléhavá volání, jež GAMAS denně přijímal. Tehdy se dostal do kontaktu s Gary Robertsem. Toto setkání David považuje za všechno jiné než náhodu.

Pacient, který potřebuje zdravotní péči Gary se narodil ve východní Africe, kde strávil prvních čtrnáct let svého života v Zaire, dnes Demokratická republika Kongo. Jeho rodiče tam byli misionáři. Pomáhal své matce, zdravotní sestře, na zdravotní klinice a létal v malém letadle se svým otcem, který byl pilotem a mechanikem. Když Gary vyrůstal, naučil se čtyřem jazykům – angličtině, francouzštině, swahili a obtížnému dialektu místní oblasti. Když mu bylo patnáct, jeho rodina se odstěhovala do Indonésie, kde se naučil pátému jazyku a kde obdržel licenci k pilotování letadla.

David se s tímto mladým mužem setkal, když byl Gary studentem zdravotnictví na Southern Adventist University a když pracoval na místním letišti jako mechanik údržby letadel. Oba jsou přesvědčeni, že jejich setkání vedl Bůh.

„Během mého prvního ročníku na univerzitě,“ vzpomíná Gary, „jsem se modlil, aby mne Bůh vedl k příležitosti sloužit Mu jako misijní pilot a zdravotník.“ Když se poprvé setkal s Davidem a uvědomil si, že David právě takového člověka potřebuje k misijní službě v Guayaně, hned mu řekl, že je připraven nastoupit, jakmile dokončí studium.

Během Garyho posledního ročníku ho David pozval k absolvování kursu přežití v pralese, který se měl uskutečnit v Peru poslední tři týdny Garyho závěrečného semestru na univerzitě. Školní předpisy však stanovily, že student zdravotnictví, který se nedostaví k vyučování po dva dny, musí být automaticky vyloučen ze studia. Gary se za celou situaci

modlil. Potom napsal vedení fakulty dopis, ve kterém vysvětlil, že má v úmyslu se po ukončení studia zapojit do Davidova evangelizačního úsilí s GAMAS, a že chce sloužit jihoamerickým indiánům v nedostupných oblastech Guayany. Zdůraznil, že kurs přežití v pralese je nezbytným pro jeho plán. Jeho odevzdánost a prosby spolu s vlivem Ducha svatého zapůsobily na fakultu zdravotnictví tak, že mu udělila výjimku z fakultních předpisů.

Wendy, Garyho dívka, sdílela jeho sen a odevzdání. Spolu si slíbili, že se stanou dobrovolnými misionáři a že budou ve všem důvěřovat jen Bohu. David byl nadšen, když se dověděl, že univerzita udělila Garymu svolení ke kursu přežití v pralese, který měl proběhnout v Peru. Gary však neměl peníze na cestu do Jižní Ameriky. Řekl Wendy, „Jestli mne tam Bůh chce mít, tak mi opatří letenku.“

Během vánočních prázdnin roku 2000–2001 letěli Gary s Wendy na opačnou stranu Spojených států navštívit jeho prarodiče. Když na letišti čekali na svůj let, uslyšeli z letištního rozhlasu oznámení, „Tento let je nedopatřením přeplněn. Kdo bude ochoten vzdát se svého letu a letět později, letecká společnost mu vyplatí dva tisíce dolarů v letových kupónech.“ A tak Bůh opatřil prostředky na zaplacení nejen jednoho, ale hned dvou zpátečních letů do Guyany – další zázrak ve prospěch misie!

Gary se připojil k týmu GAMAS v červenci 2001, zatímco Wendy zůstala ve Spojených Státech. Pracovala na tom, aby zaplatili studentské půjčky, a čekala na Garyho. Po svatbě se oba měli plně zapojit do díla v Jižní Americe.

Když Gary dorazil do Guayany, David zařídil, aby létal několik týdnů s ním. „Zdejší autority vyžadují, aby noví piloti měli alespoň tři sta hodin nalétaných v džungli pod dozorem, než je jim povoleno létat samotným,“ řekl David Garymu. „Ale z důvodů tvé zkušenosti létání v Indonésii jsem si jistý, že na tomto požadavku nebudou trvat. Uvidíme za dva měsíce.“

V Georgetownu bydlel Gary v malém bytu. Obvykle vstal kolem čtyř hodin ráno, aby mohl být brzy na letišti a vzlétnout před východem slunce. Pak létal až do večera. Pracoval asi rok bez Wendy. Rozhodl se, že ji nikdy nepřivede, do takového bytu, v jakém bydlel on. Ale nemohl najít nic solidnějšího. Nakonec se dohodl s adventní nemocnicí Davis Memorial v Georgetownu, že mu pronajmou jeden ze svých malých bytů. Raději by vůbec nebydlel ve městě. Jeho cílem bylo vnitrozemí Guayany. (Kromě pobřežní oblasti Guayany je celá rozsáhlá země pokryta pralesem,

ve kterém neexistují silnice ani jiné komunikace. Nejsou tam ani žádná města. Vesnice domorodců jsou roztroušeny po celé zemi a jediný pozemní způsob přesunu z místa na místo je chůze „po svých“ pralesem a loděmi tam, kde jsou řeky, – pozn. překladatele). Věděl však, že v hlavním městě musí být někdo k zajištění zásob, vyzvedávání dobrovolníků z letiště a postaráni se o různé vládní dokumenty a povolení.

V červenci 2002 letěl Gary zpět do Collegedale v Tennessee, aby se oženil. Měli s Wendy jednoduchý, ale krásný svatební obřad. Pro Wendy, která byla nemocniční sestrou na jednotce intenzivní péče, byl život v Guayaně krokem, po kterém ztratila mnoho ze své nezávislosti. Guayanští řidiči se jí zdáli nevypočitatelní a nahánějící hrůzu. Navíc jezdili na levé straně silnice! Pro ni, jako pro ženu, nebylo bezpečné vyjít na ulici bez mužského doprovodu nebo si zavolat taxíka. A protože Gary létal prakticky celé dny, zůstávala většinu času sama. Jednou, když se vracel pozdě večer domů, zavolał jí přes rádio, „Co potřebuješ na trhu? Je už pozdě, tak se tam zastavím cestou domů.“

Gary a Wendy Robertsovi
po ní bychom jít, a co učiniti měli“ – se odvážila jít ven a najít místa a činnosti, ve kterých se cítila být jistá. Uvědomila si, že v Guayaně není nic tak snadného, jak byla zvyklá. Ani nákup potravin nebyl bez komplikací. Poté, kdy našla to, co chtěla koupit, musela to přinést k asistentce nebo asistentovi, který jí vypsál účet. Pak musela jít k pokladně nákup zaplatit. Pak bylo třeba jít ke třetí osobě v daném obchodě, kde obdržela potvrzení a razítko, že nákup je zaplacen. A nakonec se musela zastavit u východu a obdržet potvrzení o nákupu. A protože většina obchodů byla specializovaná – bez velkého sortimentu – musela tento proces mnohokrát opakovat,

„Prosím!“ řekla Wendy se slzami na krajíčku, „Už čtyři dny se těším na to, až vypadnu z tohohle bytu. A dnes mají na trhu čerstvé ovoce a zeleninu. Prosím, přijď a vezmi mne odtud!“

Wendy se pomalu srovnávala s těmito novými podmínkami a naučila se ovládat své emoce. Přinutila se k ježdění v chaotickém provozu Georgetownu. S veršem Jeremiáše 42,3 na rtech – „Ať nám oznámí Hospodin, Bůh tvůj, cestu,

než byla s nákupem hotová. Tohle ovšem spotřebovalo spoustu jejího času. Nepřestávala však záviset na Pánu Bohu, který jí dodával sílu. Její sebejistota a zkušenost rostly. Brzy nakupovala zásoby pro dvacet severoamerických dobrovolníků v Paruimě a v Kimbii a pro dvacet pět biblických pracovníků v osmi vesnicích. Gary jim přivážel zásoby letadlem a také pro ně vyzvedával poštu.

Gary a Wendy zjistili, že je Ježíš stále vedle nich, pokud zůstávají zasvěceni Jeho službě. Misijní zázraky? Oni je prožívají každý den.

Bůh staví školu

David a Becky Bates cítili, že Boží plán pro Guayanu zahrnuje mnoho dětí, které nikdy neměly příležitost získat křesťanské vzdělání a poznat Krista. Snili o adventní akademii pro tuto zemi. Toto je příběh o tom, jak Bůh uskutečnil tento plán.

Když David a Becky přemýšleli o plánech pro akademii v oblasti Kimbia, studenti z akademie Laurelbrook (USA, stát Tennessee) se rozhodli, že pomohou. A tak v lednu roku 2001 dorazila do Gauayany skupina studentů a začala od základů – kopali a betonovali základy pro první budovu. Jeden ze studentů – David McDaniels – pozval svého staršího bratra Warrena, aby se k němu a jeho spolužákům připojil v jejich misijním projektu.

Krátce předtím dal Bůh Warrenovi pocítit, že by měl být do Božího díla zapojen s větším nasazením, než jaké místní americké poměry dovolují. A tak se Warren rozhodl, že obětuje tři týdny prázdnin a připojí se k deseti studentům a dvěma učitelům z akademie Laurelbrook na tomto misijním projektu.

Rodina McDanielsových – Jodi, Warren, Warren III. a Taylor. Jejich touha sloužit Bohu účinněji je vedla k tomu, že opustili Spojené státy a začali sloužit v misijní akademii v Kimbii.

Misijní tým dorazil do Kimbie až po setmění. Chlapci přenocovali v jednom „beránčím přístřešku“ (stavbě poblíž adventistické modlitebny, kde se scházely třídy sobotní školy) a děvčata ve druhém. Hned další den začali s prací. Kromě soboty byl jejich denní program každý den stejný. Ráno v 6 hodin vstávali, nasnídali se, udělali si ranní bohoslužbu a pak následoval pětiminutový pochod přes řeku na pracoviště. Dopoledne strávili kopáním základů, natahová-

ním drátů pro železobeton a jejich pokládáním do výkopů, mícháním betonu a jeho vyléváním do připravených výkopů, pokládáním tvárnic. Celé základy měřily 30 x 10 metrů, což určilo rozměry budoucí školy.

V poledne jste je mohli vidět na druhé straně řeky u dobrého oběda a chvílky odpo-

činku během nejžhavější části dne. Práce začala znovu ve dvě hodiny odpoledne a pokračovala až do pěti. Pak následovala večere a večerní pobožnost. A protože slunce v tropech zapadá okolo šesté hodiny a oni neměli přístup k elektrickému proudu, a stejně byli všichni zdravě unaveni, usnuli rychle a tvrdě. Tento jednoduchý život se Warrenovi zamlouval.

Na cestě zpět do Spojených států zavolal Warren své manželce Jodi. „Mohla bys zvážit možnost, že bychom se přestěhovali do Guayany? Mám příležitost se stát ředitelem školy v Kimbii na řece Berbice. Vést školu a učit mladé lidi se mi zdá smysluplnější než vydělávat peníze v Americe. Já osobně bych rád zavřel náš rodinný podnik a začal plně sloužit Bohu. Byla bys ochotná prodat naše domy a auta a začít se mnou působit jako rodina dobrovolných misionářů na místě, které je v současné době převážně džunglí?“

Jodi souhlasila. A tak jednoho dne, šestého listopadu 2001, Warren a Jodi McDanielsovi se svými dětmi, devítiletou dcerou Taylor a šestiletým synem Warrenem III. přicestovali do pralesa v Guayaně.

Stavba administrativní budovy v kimbijské misijní škole pokračovala celý leden a únor 2002. Akademie byla otevřena a vyučování pro dvacet sedm studentů bylo zahájeno v březnu téhož roku. Přízemní podlahu budovy tvořila blátivá plocha. Vyučování, stravování a bydlení, to vše se v prvních třech měsících dělo v prvním podlaží budovy. A pak přijela další skupina studentů z akademie Laurelbrook v Tennessee a vybetonovala podlahu v prvním podlaží. Dále také vystavěli dělicí zdi mezi učebnami v celé budově.

Protože Warren věděl, jak dlouho potrvá dopravit třicet devět tun

Díky velkorysosti tohoto páru, který daroval své jmění, aby mohla být v Kimbii vystavěna misijní akademie, a nadšenému úsilí počátečního stavebního výboru se škola stala skutečností.

Dílo na první školní budově v Kimbii pokračuje.

Zde Bůh vykonal zázrak se štěrkiem.

štěrku proti proudu řeky Berbice, objednal ho mnoho týdnů předtím, než skupina studentů z Tennessee dorazila. Přesto však do Kimbie dorazilo jen devatenáct tun štěrku. Studenti míchali štěrk s pískem a cementem. Hromada štěrku se očividně zmenšovala. A potom

přišel den, kdy si mladí pracovníci spočítali, že jim štěrk vystačí na jednu poslední várku do míchačky. Ve chvíli, kdy vylili poslední várku betonu na určené místo a dokončili jeho uhlazení, začalo pršet. Déšť přerušil betonování na jeden celý den. Ten strávili stavěním dřevěných stěn na novém podlaží mezi jednotlivými učebnami a chodbami.

Další den se mladí dělníci podívali znovu na malou hromádku štěrku. „Vypadá to, že nám vystačí snad už jen na jednu várku“, říkali si. Pak začali míchat beton – a skutečně, bylo tam právě tolik štěrku, kolik potřebovali na namíchání jedné míchačky. Vylili beton na určené místo, a jakmile dokončili uhlazení povrchu, začalo znovu pršet. A tak se znovu odebrali dovnitř, stejně jako předtím.

Příští den se to celé opakovalo znovu! A další den znovu. A znovu. Každý den našli přesně tolik štěrku, kolik stačilo na jednu další míchačku. A jakmile dokončili vylití betonu a uhladili povrch, začalo pršet. Mladí pracovníci chválili Boha a připomínali si Eliáše v domě vdovy, kdy se nádoba s olejem nikdy nevyprázdnila (viz 1. Královská 17,9–16). Tato malá hromádka štěrku se stala svatým místem, zatímco Bůh pokračoval v rozmnožování původních devatenácti tun. Když skupina mladých dobrovolníků z Laurelbrooku odjela, zůstala v celé budově jen jedna místnost bez betonové podlahy – a stále tam ještě bylo dost štěrku „na jednu další míchačku“. Skutečně „misijní zázrak“!

Naplnuje Bůh naše potřeby? Zeptejte se studentů a učitelů z Laurelbrooku. Oni vám dají jednohlasnou odpověď: „Ano, viděli jsme zázraky každý den!“

S touto novou školní budovou se nyní mohli studenti i ostatní

pracovníci školy účelněji zabydlet. Vyučování se mohlo přesunout do prvního podlaží a mladí studenti, misionáři, kteří byli ubytováni na druhém břehu řeky v budovách sobotní školy, se mohli nastěhovat do místností druhého podlaží poblíže domova McDanielsových. Situace se začala zlepšovat.

Během prvních měsíců na řece Berbice Jodi zjistila, že největší potíž, které byla vystavena, byla venkovní latrína se čtyřmi oddělenými kabinkami. Každá z nich měla trochu jinou velikost, tvar a způsob zavírání dveří! Pro Jodi, Warrena a jejich děti tato situace vyústila v ranní závody o „oblíbenou“ kabinku. Jednoho rána se malý Warren dostal do čela tohoto závodu a rychle za sebou zavřel dveře. Vzápětí však jeho rodiče uslyšeli z kabiny výkřiky, „Had, had!“ Warren začal bušit na dveře a snažil se dostat ven. Dveře se však zasekly a odmítaly se pohnout.

Jodi a Warren zoufale zápasili s dveřmi zvenčí, zatímco chlapec uvnitř vřeštěl strachy a celou svou váhou se opíral do dveří. Najednou se dveře otevřely a vystrašený chlapec se vyvalil ven. V trámovi nad hlavou se pohupovala hlava velkého hada stočeného v zadní části kabinky. Gilbert Sisson přispěchal na pomoc, když slyšel chlapcův křik. Spolu s Warrenem se jim podařilo toho příšerného hada zabít. Když ho natáhli na zem, zjistili, že měřil 180 centimetrů. Další misijní zázrak? Mladý Warren poznal, že Bůh poslal svého anděla, aby se „vojensky položil okolo těch, kteří se Ho bojí.“ (viz Žalm 34,8)

Když skončil jarní semestr roku 2002, Warren a Jodi vysvětlili rodičům a studentům, že škola nebude pro příští školní rok otevřena až do chvíle, kdy se dokončí ubytovací prostory pro dívky. Akademie v Kim-

Písemný test

bii se změnil na internátní školu. Okolní vesnice souhlasily s tím, že poskytnou pracovní síly a dodávku dřeva pro stavbu ubytovny. Nicméně, jak měsíce ubíhaly, nezdálo se, že by ve stavbě nastal nějaký pokrok.

McDanielsovi si odložili peníze, které utržili za prodej svého domu ve Spojených státech v naději, že si za ně budou schopni na pozemku školy postavit skromný domov. Jaká úleva

by to pro ně byla, kdyby se mohli přestěhovat z jedné místnosti v hořejším podlaží hlavní školní budovy, kde bydleli všichni čtyři! Částka, která byla potřebná na postavení domku, však byla právě tak dostatečná pro dokončení ubytovny pro dívky. Nějakou dobu se rozhodovali, co udělat, ale nakonec dospěli k tomu, že ubytovna je potřebnější než jejich dům. A tak s ochotou obětovali své „peníze na domov“ a zakoupili potřebný stavební materiál. Bůh poctil jejich dar lásky a Duch svatý vstoupil do celého procesu stavby v tom smyslu, že změnil postoj místních obyvatel – něco, na co lidské úsilí nestačí.

Když se McDanielsovi vzdali svého snu o vlastním domečku, místní obyvatelé si uvědomili, že Warren a Jodi myslí vážně to, když prohlásili, „Žádná ubytovna, žádná škola.“ V srpnu 2002 se dali místní lidé dohromady, spojili se s pracovníky školy a začali s prací na ubytovně. „V životě jsem neviděla stavbu růst takovou rychlostí,“ prohlásila Jodi. „Lidé pracovali jako žhaví.“ Studenti, personál školy a místní lidé spojili své síly. Třicet dnů po postavení prvního pilíře se dívky nastěhovaly do své ubytovny a školní rok byl otevřen.

Když začalo vyučování, budova ještě nebyla zcela dokončena, a tak vyučování a dokončovací práce probíhaly současně. Studenti spolu s učiteli pracovali dvě hodiny denně a získávali tak také praktické dovednosti pro stavbu, údržbu, omítání a malování. Materiál zůstal dokonce i na betonové chodníky. Bůh inspiroval některé osoby ve Spojených státech k zaslání darů na zakoupení dalších zásob. Veškeré náklady celého projektu činily pouze osm tisíc dolarů.

A jak dopadl sen McDanielsů o jejich vlastním domově? Gilbert a Melissa Sissonovi, kteří do Kimbie dorazili v r. 2001, napsali svému příteli Melu Brassovi, členu ve sboru Ukiah v Kalifornii. Mel přednesl případ ve sboru, „Já se necítím dobře s vědomím, že žiji v pohodlném domě, zatímco McDanielsovi žijí se dvěma dětmi nacpaní v jedné malé místnosti. Postavme v Kimbijské misii dva domy – jeden pro rodinu ředitele a jeden pro stálý dobrovolnický personál.“ A sbor v Ukiah souhlasil.

Mel sám nakreslil plány pro dva domy a potom poslal do Guayany kontejner, naplněný smontovanými instalatérskými součástmi: posuvné dveře, venkovní i vnitřní dveře, solární panely – prostě všechno, kromě dřeva (které bylo možno snadněji obstarat místně), co bylo potřebné pro dva pohodlné domy.

Jodi a Warren byli ohromeni! Boží prozřetelnost je přesvědčila víc než cokoliv jiného, že Pán je opravdu vedl v jejich rozhodnutí všechno

prodat a odevzdat se cele do Boží služby v Guayaně. Boží zázraky? Určitě! Jak úžasné je ujištění, že Bůh je Mistrem Stavitelem v kimbijské misijní škole. Přibližně v téže době postihlo kimbijskou oblast po dobu mnoha měsíců kruté sucho. Studenti řekli Jodi, „Paní učitelko, brzy budete pít vodu z řeky.“

„Ó ne,“ ujistila je Jodi, „Bůh pošle déšť a naplní naše vodní nádrže.“ Druhého dne ráno znovu vyšlo slunce na bezoblačné obloze. Žáci hlásili, „V nádržích není ani kapka vody“.

Jodi odpověděla, „Bůh je dostatečně mocný, aby nám brzy poslal vodu“. Toho rána, během hodiny angličtiny, najednou všichni uslyšeli zvuky prudkého deště, který trval několik hodin a zcela naplnil všechny nádrže. Potom se vyjasnilo a znovu nezapršelo několik měsíců.

Během dešťového období se situace obrátila. Po ránu byla mlha, během dopoledne se vyjasnilo, ale pak po poledni přišel déšť a pokryl celý areál misie spoustou vody a bahna.

Řeka je v džungli životně důležitá. Slouží tam jako superdálnice. Obrovské tříposchod'ové lodě táhnou vlečné čluny a převážejí z vnitrozemní dolů po řece bauxit ke zpracování. V neděli děvčata z kimbijské školy od svítání až do deseti hodin perou své prádlo a užívají si trochu plavání. Pak nastoupí chlapci, perou své prádlo a potom mají také oni svou „plaveckou hodinku“.

Po celé generace místní lidé věří, že pod vodou v řece žijí lidé, kteří kradou děti. Ve škole žáci poznávají pravdu o Bohu a Jeho zaslíbeních, nacházejících se v Bibli. Sdílejí se o tyto nové pravdy také se svými rodiči. Je však velmi obtížné zbavit se tohoto strachu a předsudků – a to i tehdy, když se lidé stanou členy církve.

Když jednou ve vesnici zemřel starý muž, který vlastnil malý obchůdek na protějším břehu řeky, byli žáci velmi vystrašení. Věřili, že „strýček Benji“ bude pronásledovat svou rodinu a přátele celých devět dnů po smrti. Té noci dívky ve tmě zpanikařily a vplížily se do pokoje své dobrovolné vychovatelky. „Paní Heather,“ prosily, „my se bojíme!“ Vychovatelka strávila značnou část noci čtením různých biblických zaslíbení a zpěvem písní o důvěře. Potom je uložila zpět do jejich lůžek a slíbila jim, že nechá dveře do svého pokoje pootevřené, aby se necítily tak opuštěné a mohly usnout. Dívky se postupně učily důvěřovat Bohu a obracet se k Němu s prosbou o odvahu, moudrost a víru. „Nikoli nenechám tebe tak, aniž tě opustím.“ Židům 13,5.

Do roku 2005 měl areál školy v Kimbii sedm velkých budov ob-

Oběd ve školní jídelně

klopených nádhernou přírodou. Všechny tyto budovy – hlavní administrativní budova, budovy chlapeckých a dívčích ubytoven, dva domovy pro rodiny misionářů, kuchyni s jídelnou a budovu ošetrovny a přírodních věd – ty všechny byly postaveny misijním personálem, studenty, místními obyvateli a misijními skupinami. Úchvatné vý-

chody a západy slunce, veliké množství květeny, ptáků a zvířat, nesmírně nádherná hvězdnatá noční obloha – to vše obrací myšlenky studentů k jejich velikému Stvořiteli, Vykupiteli a Příteli.

Bůh vytrvale inspiruje odevzdané lidi k tomu, aby se spojili s rostoucí skupinou dobrovolníků přicházejících do Guayany potýkat se s vážnými odpovědnostmi. Počet dobrovolníků se zdvojnásobuje téměř každým rokem. David a Becky Gatesovi se denně modlí, aby Bůh obdařil svým Duchem dobrovolníky a požehnal jejich obětavou práci, dokud je možné pracovat svobodně.

Úspěch dalekosáhlého misijního programu Gatesových závisí na přizpůsobivých administrátorech, učitelích, pilotech, mechanících, technikách, specialistech pro vysílání, stavitelích, strojnících, lékařích, zubařích, zdravotním personálu a mnohých dalších.

Někteří dobrovolníci přicházejí jen na kratší dobu, jako například Rilla Klingbeil a její syn David, kteří se nabídli, že poslouží v Davisově indiánské koleji v Paruimě. Před čtyřiceti lety Rilla v Paruimě vyrostla. Její rodiče byli misionáři. Snila o tom, že se vrátí a opatří hrubě otesané desky povrchu stávající budovy novým nátěrem. A tak Rilla i s Davidem přijeli nejen navštívit misijní školu, ale také natřít tři dvouposchod'ové budovy areálu školy. Jaká to změna vzhledu budov! Rilla s Davidem odvedli poctivou práci.

Absolventi programu pro výuku biblických pracovníků jsou jedni z těch, kteří se obětují nejvíc. Chodí po dvou a na své cestě nesení evangelia poznávají od-loučenost a strádání. Ale přesto jdou, pohnuti Kris-

Sebastian a Ada Edmundsovi, vyškolení bibličtí pracovníci z průmyslové školy Davisových indiánů, se podělili o adventní poselství s vesničany v Kopinangu.

tovou láskou, dál. A Bůh jim nepřestává pomáhat. Dostávají podporu „ze vzduchu“, potravu, stavební materiál a potřeby pro šíření evangelia.

Jedněmi z takových jsou Sebastian a Ada Edmundsovi, spolu s Rayem Hastingsem. Všichni tři jsou bibličtí pracovníci, absolventi paruimské školy. Začali šířit evangelium ve ves-

nici Kopinang v guyanské oblasti známé pod názvem Region 8. V této oblasti má nejsilnější vliv katolicismus, ale moc Ducha svatého přivádí mnohé duše ve vesnici k novému vztahu s Kristem.

Sebastian a Ray se vrátili do svých domovů strávit několik dnů oddechu se svými rodinami a doplnit zásoby pro své dílo ve vesnici.

Po týdnu již byli nedočkaví, aby se mohli vrátit a pokračovat ve své služebnosti. Potřebovali postavit budovu, která by mohla sloužit jako domov pro ně a pro nové členy, ale také pro shromažďování věřících.

David Gates dopravil Sebastianu a Raye zpět do Kopinangu. Letadlo vzlétlo do výše tří kilometrů a takto pokračovali po dobu jedné hodiny. Pod nimi se rozprostíral koberec mraků a tu a tam jím pronikaly vrcholky hor. Naváděcí zařízení Davidovi ukazovalo, že se nacházejí již jen několik mil od místa určené blízko hranic s Brazílií. David se však neodvažoval klesnout do vrstvy neproniknutelných mraků bez jasné viditelnosti.

V hluku motoru, který se rozléhal v kabině letadla, mu Sebastian zakřičel do ucha, „Lidé v Kopinangu jsou hladoví po slyšení Kristova evangelia. Většina z nich nikdy neslyšela, že Ježíš brzy přijde, aby je sebou vzal do nebe. Já vím, že Bůh chce, abychom přistáli bezpečně.“ Potom se Sebastian modlil, „Pane, obklopuj nás hory a my nevidíme, jak bychom mohli přistát. Potřebujeme Tvoji pomoc, náš věrný Náčelníku!“

V tu chvíli David uslyšel hlas v rádiu. Jeden přítel, pilot aerotaxi, který právě letěl poblíž Davidovy trasy, se ptal, „Davide, nemůžeš najít způsob jak klesnout na přistání? Když zatočíš na východ, směrem

k vesnici, odkud letím já, najdeš tam otvor v mracích, který potřebuješ, aby ses bezpečně dostal pod ně.“ Misijní zázrak! Pečuje Bůh o své služebníky? Udílí jim své vedení? Ovšem že ano!

Usměvavé tváře dětí i dospělých obklopovaly letadlo, když misionáři vykládali náklad – motorovou pilu, palivo, olej, jídlo a materiál na dokončení konstrukce jejich nového misijního domova, modlitebny. Protože David byl pilotem i zdravotníkem, vyšetřoval pacienty pod křídlem letadla, zatímco misionáři šli vykonávat své povinnosti.

David zahlédl místního kněze, jak stojí poblíž a tiše ho pozoruje. Nikdy se s ním osobně nesetkal, a tak k němu vykročil, aby se s ním přivítal. David si přál získat jeho přátelství. Věděl, že zdravotní služba obvykle vyvolá dobrou vůli a otevírá dveře. Kněz měl příjemný, sympatický pohled.

„Byl byste tak laskav a požádal Boha o požehnání pro můj zpáteční let?“ požádal ho David. Knězova modlitba Davida překvapila. „Děkuji Ti, nebeský Otče,“ modlil se, „za tyto dobré lidi. Oni přišli, aby nám přinesli lepší zdraví a vzdělání pro naše děti. Prosím, doprovázej tohoto pilota na jeho cestě domů.“

Jaký to zázitek! pomyslel si David. *Bůh vedl postoj tohoto muže. Moc Ducha svatého začíná otvírat další vesnici ke zvěstování evangelia.*

Mezitím už do George-townu dorazil další pár dobrovolníků ze Spojených států – Joe a Melody McWilliamových. „Jedni dobrovolníci začali šířit evangelium ve vesnici Kopinang ve vnitrozemí,“ řekl jim Gary Roberts, když dorazili. „Byli byste ochotni jít tam na několik týdnů

a povzbudit tamní pracovníky? Potom, když se naskytne nová příležitost přinést poselství do další vesnice, mohli byste se přesunout tam a začít dílo na novém místě.“

Joe a Melody souhlasili. Dorazili do Kopinangu v březnu 2002. Sebastian, Ada a Ray je vřele uvítali. „Asi před rokem jsme přišli do Kopinangu,“ řekli Joemu a Melody. „Neměli jsme ani kam složit hlavu. Naším prvním úkolem bylo získat si přátele

Joe a Melody McWilliam, dobrovolní misionáři ve vesnici Kopinang.

a připravit místo k bydlení. Postupně jsme se začali sdílet o svou víru. V současné době studujeme Bibli se čtrnácti dušemi. Pojděte se podívat na naši kombinaci domku a modlitebny. Žijeme v hořejším podlaží a modlitebna a kuchyně jsou v prvním. Dokončili jsme hlavní konstrukci, ale ještě tu zbývá hodně práce.“

„Rádi pomůžeme kdekoliv to je možné,“ odvětili Joe a Melody. Ochotně přiložili ruku k dílu při dokončování stavby i při všem ostatním, co bylo třeba.

Asi o měsíc později se malá skupinka misionářů radovala ze křtu dvanácti nových křesťanů. Dva z nich, mladý manželský pár, který byl právě oddán, byl pokřtěn ve svatebních šatech!

V červnu, kdy se Gary Roberts vrátil do Spojených států, aby se oženil s Wendy, David navštívil Kopinang a setkal se poprvé s Joem a Melody. „Jsme tak šťastni, že jsme přišli jako dobrovolníci do Guayany,“ řekli mu. Ukázali Davidovi vše, co byli schopni vykonat od chvíle, kdy dorazili do vesnice. „Právě jsme dokončili jeden projekt na získání zdravé vody,“ řekl Joe, „takže teď máme dobrou vodu.“

Bůh mocně žehnal, když Joe a Melody spojili své síly se Sebastianem, Adou a Rayem. Brzy navštěvovalo modlitebnu padesát lidí každou sobotu a malá modlitebna přestala být dostatečná pro rozrůstající se

Chlapci a děvčata se těší z programu sobotní školy Kopinangu.

počet věřících. A tak se pracovníci rozhodli postavit větší a krásnější modlitebnu. Než byli schopni ji postavit, Bůh přidal dalších osmnáct pokřtěných členů a dalších sedmdesát až osmdesát duší navštěvovalo sobotní školu a bohoslužby každý týden. Tohle je každopádně „misijský zázrak!“ Bohu se líbí činit zázraky na lidských srdcích v odpověď na modlitby a obětavou práci Jeho dobrovolníků.

Bůh naplánoval otevření dveří velkého západního souseda Guayany – Venezuely; zahájil v této zemi také zdravotní letecký program.

Símě bylo zaseto, když byl David pozván, aby se zúčastnil vysvěcení jedné krásné nové modlitebny ve Venezuele. Místní domorodí indiáni ji stavěli osm let a stavěli ji z kamene. Při příležitosti vysvěcování se zeptali pastora Escobara, venezuelského předsedy organizace ADRA, zda by zahájil program zdravotnického létání v jejich oblasti, podobného tomu v Guayaně.

Pastor Escobar se obrátil na Davida, který stál poblíž. „Byl bys ochoten zahájit tady takový program?“

„Určitě se za to budu modlit,“ slíbil David. Vzpomněl si na Pavlovo napomenutí o „vykupování času“, neboli o využívání každé příležitosti, která se naskytne. (viz Kolossenským 4,5) „Je-li to Boží vůle, pak On sám otevře cestu,“ odpověděl na pastorovu otázku.

O několik týdnů později se David rozhodl podniknout cestu do Venezuely, aby zjistil, jaké jsou možnosti začít program zdravotního létání. Když jel pozemní cestou do Caracasu, zastavil se ve městě Puerto Ordaz, aby tam přenocoval. Na hotelu právě pral své prádlo, když najednou pocítil silné nutkání, že musí okamžitě jet na letiště. „Dobře Pane,“ řekl nahlas, když si utíral ruce do ručníku. „Půjdu, jestli mne tam chceš mít.“ Pak zavolał taxík a byl zvědavý, co na něho na letišti čeká.

Řidič taxíku ho vysadil u prvního hangáru, kde čtyři lidé ležtili nádhernou, čtyřsedadlovou Cessnu Skyhawk 172. Hlavní mechanik a vlastník letadla Davidovi vysvětlil, že společnost Moody Bible Aviation používala toto letadlo pro misijní cesty do Brazílie. Pak musel pilot jednou nouzově přistát, když selhal motor. Podařilo se mu přistát bezpečně, ale ne bez poškození pravého podvozku. Po vyřízení náležitostí s pojišťovnou se společnost rozhodla, že poškozené letadlo prodá. Tak se dostalo do

jeho vlastnictví. Tento přívětivý muž byl operátorem malé letecké taxi-společnosti.

David mu řekl, že venezuelská Unie adventistů sedmého dne plánuje zahájit leteckou zdravotní službu pro indiány v oblasti Gran Sabana poblíž hranic s Guayanou a Brazílií.

Muž se podíval na Davida a řekl, „Právě dnes jsem dokončil přípravu dokumentace k registraci tohoto letadla pro nekomerční používání. Během tří až šesti měsíců ho hodlám prodat. Chtěl byste ho koupit?“

Tohle je tedy perfektně načasované, pomyslel si David. *Tady znovu pracuje Bůh!*

Příští den se David znovu vrátil na letiště se zálohou na letadlo – s penězi, které měl pro účely venezuelského projektu. Učinil krok víry s vědomím, že má několik měsíců k modlitbám, aby Bůh opatřil zbytek – třicet tisíc dolarů.

Později, když obdržel zprávu, že vlastník letadla skončil s jeho používáním a je připraveno k prodeji, zavolal David svému otci, Richardu Gatesovi, do Illinois. „Dostali jsme nějaké prostředky k zakoupení letadla?“ zeptal se.

„Ne,“ musel přiznat otec. Souhlasil však s tím, že udělá totéž, co udělal předtím pro misií v Guayaně. Spojil se s místní bankou a sjednal s ní tříměsíční půjčku. Svůj traktor a buldozer použil jako bankovní zástavu.

S vlastnickým dokladem pro Cessnu vykonal David lékařské a písemné testy, aby mohl obdržet pilotní licenci pro létání ve Venezuele. Z Boží milosti se venezuelská zdravotní služba brzy dostane do vzduchu.

Kde však získat třicet tisíc dolarů na splacení půjčky? V téže době letěl David na přednášku do Walla Walla ve státě Washington. Toho rána ve Walla Walla se mu zdálo, že slyší Boha, jak říká, „Ty jsi vykonal svůj díl a zbytek už nech na mě“. Davidovo srdce se naplnilo nevýslovnou radostí. Ještě ten den odpoledne zavolal Davidův otec a řekl mu, že během posledních dvou dnů obdrželi dvacet osm tisíc dolarů v darech. Zbytek – dva tisíce dolarů – by za normálních okolností neměl být problém. Další misijní zázrak!

Bůh opatřil letadlo. Pro tuto chvíli bylo ale zdánlivě bezcenné, protože zůstalo bez pilota; sedělo na zemi ve Venezuele. David s Becky se začali modlit, aby Bůh opatřil také pilota. Věděli, že nebude jednoduché najít někoho s potřebnými schopnostmi. Ve svých modlitbách předložili Bohu objednávku s dlouhým seznamem požadavků: aby to byl manželský tým, který by byl schopen porozumět jiným kulturám a byl ochoten

spokojit se s životem v podmínkách, které by ve Spojených státech byly považované za nuzné. Pár, který je soucitný, adaptabilní, schopný a ochotný riskovat pro Boha. Pilot by měl být zkušený a schopný přistát a vzlétnout na krátkých plochách v obtížném terénu. A navíc – bylo by krásné, kdyby jeden z nich nebo oba měli zdravotní vzdělání. Byl to veliký požadavek. David a Becky však věděli, že Bohu se líbí činit nemožné věci. Předkládali své prosby před Boží trůn každý den.

Dny však mýjely a zdálo se, že najít takový manželský pár je nemožné. Venezuelská letecká zdravotní služba se nepohnula z místa. „Bůh často odpovídá na naše modlitby v poslední minutě,“ řekla Becky. „Nevzdávejme to.“ A také to nevzdávali. Byli rozhodnutí, že nepoleví ze své víry, a že budou zcela záviset na Pánu.

Už dříve David sestavil seznam dvanácti praktických bodů, jak docílit právě tohoto – naprosté důvěry v Boha a závislosti na Něm ve všech potřebách. Tento seznam měl stále ve své Bibli. Nyní David s Becky pocítili, že je ten správný čas na to, aby tento seznam znovu prošli. Mnohokrát předtím tyto zásady prakticky prověřili jako správné a výsledkem bylo, že přijali mnohá požehnání. Seznam představoval jejich filosofii misie a služby a poskytoval podrobný rozpis jejich činnosti každý den. Tady je tak, jak ho zrevidovali pro tuto situaci:

1. Máš-li nejistotu, jakou cestou se vydat nebo jaké rozhodnutí učinit, pravidelné studium Bible a modlitby mohou potvrdit Boží slovo nebo radu Ducha proroctví. (viz Žalm 119,105; Přísloví 3,5.6; Jakub 1,5.6) Žádej Boha, aby tě učinil ochotným vzdát se všeho. Buď ochotný zlomit silná pouta, která tě přivazují k materiálním věcem nebo jakékoli nečisté věci. Jestliže pocítíš, že se něčeho máš vzdát, uposlechni s radostí. (viz Matouš 26,39; Filipenským 2,13; Římanům 12,1.2)
2. Buď prozíravý, rad se se zralými křesťany, ale vždy se ujisti, že jejich rada je v souladu s Písmem. (viz Přísloví 4,10-13; 11,14; Izaiáš 8,20)
3. Vyhní se nezodpovědnému vystavování se nebezpečí. Spolehni se na Boží zaslíbení a vykroč vpřed, i kdyby se zdálo, že udělat to, co je správné, je riskantní. (viz Matouš 4,6.7; Římanům 4,20-22; 2Petr 1,4)
4. Pokud ti Bůh dá příležitost dosáhnout něčeho vírou, neváhej. Naslouchej hlasu Ducha svatého a jednej. Dosažení úspěchu vyžaduje, abys jednal. (Viz Matouš 4,18-22; Jakub 1,22; 2Kor 9,6-8)

5. Nezapomeň, že příležitosti netrvají věčně. Okamžité a rozhodné akce provedené v pravou chvíli přinášejí slavná vítězství. (viz Galatským 6,9.10; Efezským 5,15,16; Kolossenským 4,5)
6. Když uposlechněš přímá Boží přikázání z Jeho slova, jdi vpřed s důvěrou. Když Bůh řekne, že je čas jít vpřed, překážky se tajemným způsobem rozplynou. (viz Jozue 1,9; 3,14-17; Matouš 21,21.22; Římanům 8,31.37)
7. Pokud už činíš to, co Bůh přikázal, můžeš se spolehnout na Jeho nepřetržité vedení. Pokud jsi využil příležitosti, které ti dal, pak se také postará o tvé finanční potřeby. (viz Matouš 6,33; Římanům 8,32; 2Korintským 9,10.11)
8. Křesťanský život je v rovnováze. Se svými nepoužitými prostředky učiň vše, co můžeš. Pamatuj, že vlastně nemáš nedostatek, pokud máš ještě nějaký zbytek. (viz Matouš 6,19-21; 25,15-30)
9. Bůh s naplněním tvých potřeb rád čeká až do poslední chvíle. Když jsi položil vše na oltář a nezbývá ti nic, zakusíš největší závislost a štěstí. (viz Lukáš 10,1-4; 22,35; Jan 6,27)
10. Pěstuj si pocit naléhavosti. Doba, po kterou ještě můžeme svobodně pracovat, je krátká. Co nevěnujeme Božímu dílu teď, bude v blízké budoucnosti k ničemu. (viz Matouš 24,33; Jan 9,4; Římanům 13,11)
11. Vlož svá aktiva na stranu svého vyznání a připoj se k těm, kdo se připravují na setkání s Kristem. Všechno, co vlastníme, patří Bohu. Jednej teď, anebo uhni s cesty, abys nestál v cestě jiným, kteří jdou vpřed. (1Paralipomenon 29,14.16; Aggeus 2,8; Matouš 19,21)

Samozřejmě, že David s Becky, jako každý jiný člověk, měli své vlastní programy a plány. A ne vždy to pro ně bylo snadné mít těchto dvanáct zásad na mysli a věrně se jich držet. Někdy byli v pokušení přehlédnout Boží příležitosti z důvodů vlastních starostí. Když znovu procházeli svůj seznam, David si vzpomněl na jednu událost.

„Jednou jsem letěl z Miami do San Juan v Portoriku. Zatímco jsem vyplňoval letový plán, přistoupil ke mně Manuel, důstojník letištní bezpečnostní stráže. „Jednou ses za mě modlil, když jsem měl problémy. Bůh mne obdařil pokojem a rozptýlil ve mně pocit viny. A já teď mám spoustu otázek o Bohu. Mohl bys se mnou chvíli zůstat a odpovédět na mé otázky?“

Stydím se to přiznat, ale moje okamžitá reakce byla, že na takový

rozhovor teď nemám čas. Chtěl jsem se držet svého rozvrhu, rychle otočit letadlo a dodržet svůj časový plán. Právě v tu chvíli přijel tankovací vůz. A tak přitom, jak jsem tankoval, jsem zdráhavě řekl, „Tak jaká je tvoje první otázka, Manueli?“ Okamžitě na to reagoval inteligentní otázkou ohledně Bible. A po ní měl mnoho jiných. Všechno to byly hodnotné otázky. Celou tu dobu mne trápilo svědomí. Jakoby mi Bůh říkal, „Jsi tak zaměstnaný misionářstvím, že nemáš čas na biblické studium s někým, kdo upřímně pátrá po pravdě?“

Když bylo natankováno sto pět galonů paliva (asi 400 litrů), podal mi zřízenec účet na dvě stě devadesát čtyři dolarů. Manuel k němu jen mávl rukou a mne pak požádal, „Pojďme do mé kanceláře. Tenhle účet platím já.“

Poddal jsem se silnému Božímu nutkání a odložil jsem let až na jedenáctou hodinu večerní. Příštích pět hodin jsme s Manuelem strávili v jeho kanceláři pečlivým studiem Bible. Všiml jsem si, že ve své Bibli měl již zatrženou většinu těch veršů, ke kterým jsme směřovali, když jsme řešili různé otázky. Srdce se ve mně chvělo, když jsem sledoval, jak přijímá jednu pravdu za druhou. Když jsem nakonec nastupoval do letadla, abych konečně pokračoval v letu, Manuel mi oznámil, „Ode dneška budu uctívat Boha a také budu světit Jeho svatou sobotu. Modli se za mne, abych našel správný způsob, jak to říct mému šéfovi.“

Když jsem přidával plyn a začal stoupat do tmavé, hvězdnaté oblohy, vyznával jsem, „Bože, odpusť mi, že jsem téměř promeškal tak velkou příležitost podělit se o evangelium.““

V našich úspěchaných životech nás satan neustále pokouší, abychom promeškali zlaté příležitosti, ale s každým vítězstvím nad takovými pokušeními přichází větší moc k odolnosti vůči nim. Potřebujeme se modlit stejně jako král David.

*Upokojte se a vězte, že jsem já Bůh,
kterýž vyvýšen budu mezi národy,
vyvýšen budu na zemi.*

Žalm 46,11

Tiché chvíle s Bohem jsou tak cenné, že bez nich nemůžeme začít úspěšný den. Když studujeme Jeho slovo, cítíme, jak nás vede a ujišťuje, že je s námi a zvládne všechno, co nám toho dne přijde do cesty. A tak s důvěrou a jistotou pokračovali David a Becky v předkládání svých modliteb o pilota pro Venezuelu – a čekali.

Kapitola 4.

Neočekávané těžkosti

Přátelé z GAMASu naléhali na Davida, aby podnikl cestu do Bolívie a jel se podívat na letadlo, které tam bylo na prodej a mohlo by být použito pro misijní práci v Bolívii. David svolil a vydal se do Bolívie. Když jednání o letadle skončilo, navštívil evangelizační shromáždění ve městě Santa Cruz. Pocítil zvláštní požehnání, především když tam slyšel zpívat dvě ženy. Jedna z nich byla slepá a velmi krásně doprovázela na kytaru zpěv druhé mladší ženy.

„Kdo jsou ty dvě ženy?“ zeptal se David někoho, kdo seděl poblíž. „Jsou to dvě sestřenice, Heidi a Jenny,“ zněla odpověď. Nedávno se staly adventistkami a pracují jako dobrovolné misionářky ve vězení pro ženy.“

Jenny a Heidi používají své mnohé hřivny ve své službě pro vězenkyně v Bolívii.

Když David odcházel, zastavil se u těchto dvou sestřenic, aby jim poděkoval za krásnou hudbu. Když se jim představil, obě začaly doslova skákat radostí a chválily Boha. „My jsme slyšely o tvém dobrovolném misijním díle,“ řekl mu. „Už delší dobu se

modlíme a postíme, abys sem brzy přijel.“

Obě tyto ženy pocházely z horní vrstvy společnosti, kde předtím docela prosperovaly. V současné době však neměly ani dostatečně teplé oblečení, které by je ochránilo před bolivijskými jižními větry. Chodily do domů vězenkyň a přinášely jim darované oblečení a jídlo. Zpracovávaly jejich doklady na staříčkém psacím stroji. Podařilo se jim tak osvobodit třicet pět uvězněných žen, které byly drženy ve vězení více než osmnáct

měsíců bez toho, že by kdy byly obžalované.

Během několika následujících dnů se David setkal s mnohými z těchto bývalých vězenkyň, které byly propuštěny jako výsledek úsilí Heidi a Jenny. Mnohé z nich byly již pokřtěné, jiné pravidelně navštěvovaly adventní bohoslužebná shromáždění. Protože David měl k dispozici nějaké prostředky z darovaných zdrojů, byl schopen zakoupit teplé oblečení a přikrývky jak pro Heidi, tak i pro Jenny. Navíc jim opatřil počítač, aby mohly účinně zpracovávat právní dokumenty pro vězenkyně. Než odjel, všichni společně poklekli a prosili Boha o vozidlo, které by mělo náhon na všechna čtyři kola, aby mohly navštěvovat vzdálené domovy vězenkyň, ke kterým nevedou žádné cesty. Prostředky se brzy našly a David byl schopen takové vozidlo pro Heidi a Jenny opatřit.

V jedné e-mailové zprávě z roku 2002 tyto dvě ženy napsaly: „Již delší dobu se modlíme, aby nám Bůh požehnal. Potřeby naší služebnosti pro ženy ve vězeních Santa Cruz rostou. Pán nám již pomohl připravit ke křtu více než sto žen. S pomocí našeho počítače jsme byly schopné připravit a vykonat právní řízení pro více než devadesát neobžalovaných vězenkyň a zajistit jejich propuštění, aby se mohly vrátit domů ke svým rodinám a dětem.“

Po několika dnech pocítil David při svém studiu Bible nutkání, aby Heidi a Jenny poslal peněžní příspěvek s poznámkou, „Jaká to přednost mít svěřené prostředky, aby nikdo z Božích

David Gates s Jenny (vlevo) a Heidi (vpravo)

pracovníků nemusel trpět nedostatkem základních potřeb! Mým plánem je udělat všechno, co je v mé moci, k opatření dostatečného fondu pro Boží osvědčené pracovníky, aby mohli dál vykonávat misii, kterou Bůh vložil na jejich bedra.“

V Bolívii mohou děti vězenkyň zůstat na vězeňském dvoře. Spí na zemi u zdi věznice. V tomto vězení žilo nejméně padesát dětí u svých matek mezi vězeňskou zdí a plotem z ostnatého drátu. Jenny a Heidi byly schopné postavit jim tam přístřešek. A pak začaly s vězeňskými bohoslužbami, konanými každou sobotu. Ty začaly tím, že Claudia, jedna z vězenkyň, křesťanka, byla odsouzena na pět let vězení za trestný čin,

Jenny a Heidi se skupinou vězňů v mužském vězení, kterým slouží.

který nespáchala. Rozhodla se, že bude „kvést tam, kam ji Pán zasadil“ a začala se sobotní školou na vězeňském dvoře, kde žily děti. Začala také vyučovat několik matek biblickým pravdám. Jenny ji brzy následovala v její službě dětem. A jak jejich počet roste, čekají na Pána, až jim pošle další pomoc.

Přibližně v té době měl David domluveny přednášky v Tennessee. Na letišti se setkal se svým starým přítelem Bobem Nortnem. „Pověz mi, jak se má tvoje rodina,“ řekl David.

„Manželka a já přemýšlíme o tom, že zavřeme náš podnik a vstoupíme aktivně do misijní práce. Manželka je zdravotní sestrou, pochází z Venezuely. Já teď procházím nadstavbovým pilotním kursem.“

David pocítil, že se blíží k dalšímu „misijnímu zázraku“. Otočil se ke svému příteli a řekl, „Bobe, nedávno jsme koupili čtyřsedadlovou Cessnu Skyhawk 172, nádherný stroj, ale nemáme pilota. V pralesních vesnicích tam žijí stovky nemocných domorodých obyvatel, kterým schází zdravotní péče. Já už se nějakou dobu modlím za takový pár, jako jste vy dva. Rozumíte jiným kulturám a jste ochotní jít do misijního pole. My vám nejsme schopni dát plat, ale můžeme vám zajistit domov. Nebude to nic takového, na co jste zvyklí v Severní Americe, ale zato vám můžeme slíbit spoustu práce a těžkostí. Měli byste zájem?“

„Promluvím si s Neibou a budeme se modlit o Boží vedení. Zůstanu s tebou ve spojení,“ slíbil Bob. Po rozhovorech a modlitbách se tento pár rozhodl. Proдали své dva domy, celý podnik a téměř všechn

David zakoupil letadlo, krásnou Cessnu Skyhawk 172 pro práci ve Venezuele. Potom potřeboval najít pilota.

svůj majetek, aby se chopili příležitosti k využití svých hříven pro Boží dílo.

V červnu 2002 přistáli v Caracasu, v hlavním městě Venezuely. Bob se okamžitě dostal do problémů, když se snažil dát dohromady doklady k testovému letu, aby mohl dostat leteckou licenci ve Venezuele.

Tato země ho uvítala dlou-

hými zdržovačkami, frontami, frustrací, promarněnými dny a zbytečným čekáním. Nakonec, zásluhou modliteb, vytrvalosti a zázraků, se konečně Bob mohl setkat na letišti s testovacím pilotem, pronajmout testovací letadlo a zkontrolovat jeho technický stav.

„Pneumatiky jsou úplně sjeté a brzdy téměř nefungují,“ řekl testovacímu pilotovi, „ale zbytek se zdá být v pořádku. Alespoň palivové nádrže netečou. Nenašel jsem žádné mapy, takže se budeme muset držet nějaké trasy, kudy poletíme. Jsem připraven.“

Testovací pilot se vyšplhal do sedadla vedle Boba. Let proběhl dobře, Bob přistál hladce a zkoušející vyplnil potřebné dokumenty. Během zkušebního letu cítil Bob Boží přítomnost. Příštím krokem mělo být, že doklady testovacího pilota budou ověřeny, aby Bob mohl obdržet licen-

Bob a Neiba Norton zasvětili svůj život misijní službě ve Venezuele. Neiba je zdravotní sestrou, Bob pilotem.

ci. Brzy ráno následujícího dne, poté, kdy si vystál frontu, mu bylo řečeno, „Přijďte za tři dny“. Nakonec, po mnohé diskusi a tichých modlitbách úředníci souhlasili, že může přijít příští den. Příštího dne byl sice příslušný úředník v práci, ale vláda vyhlásila stávkou, a tak se nesměla konat

žádná práce. Následující den byl pátek a Bob věděl, že jestli své doklady nedostane v pátek, bude i s manželkou muset zůstat přes víkend v hotelu. Čekal až do večera do šesti hodin. Úředník se stále ještě odmítal podepsat, přestože věděl, jak dlouho již Bob na jeho podpis čeká. V pondělí ráno byl Bob v úřadu časně ráno. Během patnácti minut měl venezuelskou licenci v rukách.

Další prioritou bylo zavolat taxíka, který by je odvezl na letiště, aby stihli letadlo, jež mělo odletět za dvě a půl hodiny. Dorazili na letiště právě včas. Měl to být padesátiminutový let na komerční letiště, které bylo nejbližší ke koleji. Slovo „nejbližší“ však zde má relativní status. Dostat se z letiště na kolej vyžadovalo devítihodinovou cestu autobusem. Bob a Neiba tedy nakonec dorazili na pozemek školy Colegio Gran Sabana, kde se měli usadit.

V únoru roku 2002 pozvali činovníci církevního vedení Unie Venezuela-Antily Davida a Becky do jejich pole působnosti, aby tam začali nový zdravotní letecký program. David měl také sloužit jako dobrovolný ředitel komunikací a pomocný ředitel organizace ADRA. Co měli dělat? Mají opustit Guayanu? Po mnohých modlitbách opustili svůj domov v Kaikanu s tím, že je Bůh povolává do Venezuely a s vírou, že Bůh bude dále vést odevzdaný tým dobrovolníků, které tam nechávají.

David a Becky se přestěhovali do Colegio Gran Sabana ve městě Santa Elena ve Venezuele.

Když tam dorazili, nebylo tam pro ně žádné ubytování. A tak David, Becky a jejich dva chlapci přechodně pobývali ve dvou pokojích v domově vychovatele chlapců. Když v červnu přijeli Nortonovi, vychovatel navrhl, „Máme v našem bytě jeden pokoj navíc. V areálu školy není žádný jiný volný pokoj. Bob a Neiba mohou tedy bydlet v jednom pokoji a používat kuchyň.“

A tak v jednom bytě bydlely tři rodiny. Bob a Neiba tam tak bydleli sedm měsíců. Jejich syn Josiah se nastěhoval do pokoje Davidových chlapců.

Jednou večer obdržel David telefonát od Jenny z Bolívie. „Davide, pamatuješ se, že jsi nás požádal, abychom se poohlédly po vysílací stanici, která by byla na prodej a abychom zjistily, jaké jsou zde zákony ohledně vysílání?“ Její hlas kypěl vzrušením. „No a, i když je Heidi slepá, rozhodla se, že udělá všechno pro to, aby nějakou stanicí našla. A tak zavolala na telefonní centrálu a požádala, aby jí dali telefonní čísla všech televizních stanic ve městě. Pak je všechny obvolala a každé z nich se zeptala, jestli

by jejich stanice nebyla na prodej. Většina z nich byla takovou otázkou překvapená a bylo jí důrazně řečeno, „Samozřejmě, že ne!“ Když zavolala Kanál 13, bylo jí řečeno, „Ne, ale máme na prodej jednu celou vysílací síť.“

„Celou vysílací síť?!“ zvolal David. Vysílací síť ho ani nenapadla. „Ano,“ pokračovala Jenny. „Vlastníci stanice mají dvě vysílací sítě. Jsou teď zapojeni do prezidentské kampaně a rozhodli se, že se zbaví jedné sítě, aby mohli financovat kampaň.“

„Kolik za tu síť žádají?“ zeptal se David.

„Pouze jeden milion dolarů.“

„Milion dolarů!“ David málem omdlel. „Jenny,“ zakoktal, „přece víš, že takové peníze nemáme. I kdybychom zavřeli všechny naše školy a letecké programy, stále by to ještě trvalo několik let, než bychom nashromáždili takovou částku.“

„Ale Davide,“ oponovala Jenny, „ty nás přece učíš, že příležitosti přicházejí od Boha, a že On sám zaručuje prostředky pro jejich využití. Jen si představ kolik milionů lidí v Bolívii by slyšelo evangelium, kdybychom tu síť koupili. Je možné, že Bůh má větší plány, které se podobají snům?“

„Máš pravdu, Jenny. Viděl jsem Boží ruku v akci už příliš mnohokrát na to, abych pochyboval o Jeho schopnosti a ochotě se o

Jenny a Heidi stojí na nádvoří věznice, kde slouží těm, kteří jsou uvězněni

vše postarat. Modleme se za to a já se spojím s výborem GMI (Gospel Ministries International, služebnost, jejímž předsedou je David – pozn. překladatele) na našem výročním zasedání.“

David připravil finanční výpis, který vykazoval, jak Bůh bohatě odměnil program expanzivního rozmachu tím, že za poslední tři roky každým rokem téměř zdvojnásobil financování misie.

Když se podělil o tento nový zamýšlený projekt – televizní síť za jeden milion dolarů – se svým otcem, David očekával negativní odpověď. Jeho otec byl vždy konzervativní v otázce výdajů. Ke svému překvapení však slyšel otce, jak říká, „Jsem přesvědčen, že návrat Krista je za dveřmi. Nemůžeme žádnou příležitost odmítnout jen kvůli ceně.“

Později výbor GMI doporučil, aby se vykročilo směrem k zakoupení vysílací sítě, přestože všichni věděli, že organizace k financování takového projektu nemá absolutně žádné prostředky. Duch svatý vzal záležitost do svých vlastních rukou a daroval celému výboru dostatek víry. Může Bůh obstarat jeden milion dolarů? Služebnost Gospel Ministries International věří, že ano. Věř totiž v misijní zázraky.

Pouze jeden a půl milionu dolarů!

O několik týdnů později letěl David se svým otcem do Bolívie. Doprovázel je Bob Norton, aby tak získal více letových zkušeností.

Nejdříve se setkali s manažerem televizní sítě, který jim vysvětlil: „Naše společnost Red Uno (Síť Jedna) se rozhodla prodat svoji síť UHF, nazvanou Red Magica (Magická Síť). Účelem této sítě bylo vysílání pro děti. Vysílání pokrývá šest největších měst v Bolívii. Jestli ji koupíte za jeden a půl milionu dolarů, uděláte velmi dobrý obchod.“

V Jižní Americe se velké obchody mezi oběma stranami uzavírají jen tehdy, jestliže se nejdříve naváží přátelské vztahy. Je také nutné, aby obě strany byly na stejné sociálně ekonomické úrovni. Manažer uspořádal oběd v přepychové restauraci. Po krátké neformální konverzaci se manažer zeptal Davida, Heidi a Jenny, jaký plán mají pro vysílání na této televizní síti. Zdálo se, že byl potěšen jejich zaměřením na zlepšení zdravotních, intelektuálních a mravních hodnot diváků. Před svým obrácením byly obě ženy bohaté a byly součástí té nejvyšší společenské vrstvy Bolívie. Když vyrůstaly, dostalo se jim vzdělání na elitních školách, stýkaly se a cestovaly s „důležitými lidmi“ země.

Z pohledu televizního ředitele byla tato partie dokonalá. Byl spokojen s tím, že kupci jeho televizní sítě jsou ti správní lidé. „Zítřka ráno budeme pokračovat v jednání,“ řekl na závěr.

Následující den, s vědomím své malosti a neschopnosti, poklekli všichni v domově Heidi a Jenny ráno k modlitbě. „Vyznáváme, že jsme ve věci výsledku této diskuse zcela závislí na Tobě, Bože,“ modlili se. „Prosíme o moudrost shůry, abychom mohli správně vyjednávat o nákupu této televizní sítě, která by mohla přinést světlo Tvé slávy milionům lidí v Bolívii. Upínáme k Tobě své zraky.“

O něco později vstoupili David, jeho otec, Jenny, jejich právník a jejich technický poradce do velké zasedací síně. Když manažer televizní

sítě uváděl Davida k jeho křeslu, pošeptal mu, „Předseda společnosti má pověst tvrdého vyjednávače. Nebuďte překvapeni, pokud s ním nebudete schopni pohnout.“ Zmínil se o tom, že o síť měla zájem katolická církev, která mu nabídla, že ji koupí. David seděl hned vedle předsedy a vlastníka sítě, muže, který byl tak bohatý, že by mohl být považován za vlastníka celé Bolívie.

Když diskuse začala, předseda řekl, „Tuhle televizní síť chce ještě jiná organizace, ale oni nám nabídli jen jeden milion dolarů, kdežto my žádáme jeden a půl milionu.“

„Jeden a půl milionu dolarů!“ zvolal David a zatočila se mu hlava. „Mně bylo řečeno, že cena za síť je jeden milion!“

„Musel jste dostat mylnou informaci,“ odpověděl manažer. „Celou dobu jsme žádali jeden a půl milionu.“ Hbitě předložil dokumenty, které potvrdily jeho tvrzení.

Davidovi se roztrásla kolena, když se modlil, „Pane, co mám činit?“ Myslí mu bleskl biblický příběh pěti bochníčků chleba a dvou rybiček. *Jestli Bůh mohl nakrmit pět tisíc lidí*, přemýšlel David, *mohl jich nakrmit i dvacet tisíc*. Pak se ozval jeho otec tichým hlasem, „Co na tom záleží, Davide – jeden milion dolarů nebo jeden a půl? Nemáš ani jednu z těchto částek, ale Bůh ano!“

Duch svatý přesvědčil Davida, že jeho otec má pravdu. Neříká Bůh, že veškeré zlato a stříbro je Jeho, právě tak, jako stáda dobytků na tisíci horách (viz Ageus 2,9; Žalm 50,10)? Nebyl to sám Bůh, kdo řekl, „Otevři jen ústa svá a naplním je...“ (Žalm 81,11)? David věděl, že Boha těší, když Ho žádáme o veliké věci, zvláště tehdy, jestliže to zahrnuje nesení poselství Jeho evangelia do celého světa. A jak tato zaslíbení přicházela na Davidovu mysl, pocítil, že se v jeho duši rozhostil pokoj.

„My tu síť chceme také,“ odpověděl David, „a jsme ochotni za ni zaplatit jeden a půl milionu dolarů, které žádáte.“

„Opravdu?“ otázal se vlastník. Zdálo se, že je překvapen, že se David nesnažil vyjednávat o nižší cenu.

David však ještě neskončil. „Pokud síť koupíme, budeme potřebovat prostor k práci. Takže bychom vás laskavě požádali, abyste do této naší dohody zahrnuli nemovitost, kterou jste právě koupili naproti přes cestu, ve které jsou kanceláře a sklad. Některé z těchto místností bychom mohli adaptovat a vytvořit z nich studio. Za druhé, žádáme, abyste nám umožnili, abychom byli „viditelní“ na vaší větší síti VHF (Very High Frequency – velmi vysoké frekvenci). Chtěli bychom čtyři třicetivteřinové

Vchod do budovy ADVenir s kanceláři v Bolívii

vysílací prostory každý den v době hlavního vysílacího času.“

Ted' zase vlastník vypadal překvapeně. „My jsme ale právě toto příslušenství zakoupili, abychom mohli rozšířit naši stanici,“ prohlásil. „Já jsem přijal vaši cenu,“ odpověděl David pevně. „A vy teď přijměte mé požadavky.“

Vlastník sítě se obrátil k mužům sedícím poblíže něho a zašeptal, „Tenhle *gringo* je ale pořádně tvrdý vyjednávač.“ (*Gringo* je trochu posměšný název pro anglicky mluvící cizince v Latinské Americe – pozn. překladatele.) Po další krátké diskusi vlastník konstatoval, „Jsme ochotni vám prodat tuto síť. Konečná kupní cena jednoho a půl milionu bude zahrnovat licence a zařízení pro šest televizních stanic, jeden rok bezplatného používání našich vysílacích věží a vysílačů, krásný pozemek v ceně tři sta tisíc dolarů a čtyři třicetivteřinové vysílací prostory každý den v době hlavního vysílacího času v období dvaceti čtyř měsíců v ceně sedm set třicet tisíc dolarů.“

Může snad někdo pochybovat o tom, jestli toto jednání probíhalo pod Božím vedením?

Formální ceremonie podepsání těchto kontraktů se odehrála na krásném sedmihektarovém pozemku vlastníka sítě dne 31. ledna roku 2002. Obřad byl nafilmován televizním týmem a pak následoval dvouhodinový banket. Během oběda se vlastník sítě, který se v té době také ucházel o politický úřad, nepřestával vyptávat na Bibli. Požádal o radu, jak by mohl vést svou kampaň a vytvořit vládu, která by vyhovovala Božím měřítkům. Bůh s jistotou vytvořil tuto příležitost k tomu, aby Jeho pravda mohla být tomuto člověku přinesena Davidem mezi čtyřma očima.

Ta největší otázka však zůstala nezodpovězena: Jakým způsobem služebnost Gospel Ministries International zaplatí za tuto televizní síť? David spolu s ostatními lidmi výkonného výboru této služebnosti vzali zaslíbení Bible a Ducha proroctví vážně. Uvěřili, že Bůh je více než schopen a ochoten postarat se o své dílo, pokud Jeho děti postupují

v poslušnosti tam, kde On otvírá dveře.

Přesvědčení, že tato Země se nachází ve svém konečném stadiu lidské historie, věří, že neexistuje žádný projekt jakékoliv hodnoty, který by Bůh nemohl financovat, pokud je prováděn Jeho způsobem a z Jeho příkazu. Úspěch Božího díla se nemůže minout účinkem s výjimkou naší svévolné neposlušnosti a sobectví.

Vložili svou důvěru v Boží zaslíbení: „Jestliže Pán přikáže, aby se vykonalo určité dílo, nechť se člověk nepozastavuje nad tím, je- li příkaz rozumný, nebo jak asi dopadne jeho usilování, uposlechně-li jej. Zásoba v jeho rukou se mu může zdát nedostatečná k tomu, aby uspokojila potřebu; v rukou Božích se však ukáže víc než dostačující.“ (Proroci a králové, str. 263)

Dohoda o zaplacení obsahovala sto tisíc dolarů jako okamžitou zálohu a 1,4 milionu dolarů mělo být uhrazeno do dvou měsíců. Davidův otec sjednal osobní půjčku od banky na sto tisíc a jako záruku poskytl svou farmu. Jako dodatečnou bezpečnostní záruku poskytli jedno misijní letadlo, dvoumotorový Comanche. Jak se přibližoval termín konečného splacení, promlouval Boží hlas jasně ke členům výboru GMI slovy z knihy *Gospel Workers* (Služebníci evangelia), strana 262: „Jděte vpřed. Uposlechněme příkazu, i když naše zraky nedokážou proniknout temnotou. Překážky, které brání našemu postupu, nikdy nezmizí před nejistým, váhavým a pochybovačným duchem. Ti, kteří chtějí prokázat poslušnost teprve

Formální podepsání kontraktu prodeje televizní sítě služebnosti Gospel Ministries International dne 31. ledna 2002 po řadě vyjednávání.

tehdy, až všechny nejistoty zmizí, a až nebude vidět žádné riziko selhání nebo porážky, neuposlechnou nikdy. Víra hledí za hranice všech těžkostí a chápe se neviditelného, chápe se Všemohoucnosti, a tudíž nemůže nikdy být vyvedena z rovnováhy.“

A pak Davidovi zavolał Chip Dosse z Edgemont Video. „Davide, vím, že máš brzy letět na jih Bolívie. Jak daleko jsi se svým televizním studiem? Potřebuješ nějaké zařízení?“

„To je jedna z mých starostí,“ přiznal David. „Nerad bych letěl bez toho, abych sebou vzal jakékoliv potřebné zařízení. Ale prozatím nepřišli

žádné fondy na zakoupení čehokoliv potřebného.“

„Nedělej si starosti. Máme dostatek profesionálního studiového zařízení tady v Edgemont Video na to, abychom byli schopni vybavit tvé studio základním zařízením. Přijed' k nám do Arkansasu a my se postaráme, aby tvé letadlo neletělo do Bolívie s prázdnou.“

O týden později Davidovi poskakovalo srdce radostí, když Howard, Chip a Jim Dossovi plnili jeho mikrobuse studiovým zařízením. Jejich ochota přispět mu byla důkazem toho, že Bůh se postará o uspokojení i budoucích potřeb. Více než kdy jindy byl David přesvědčen, že ho Bůh nikdy nezklamе, pokud Mu bude i nadále důvěřovat.

Podruhé za rok 2002 se dvumotorový Comanche šplhal k obloze z Illinois na svůj dvaatřicetihodinový let do Bolívie. Cesta zahrnovala zastávky v Miami, Portoriku, Venezuele a Brazílii. Až potud veškeré zdroje potřebné ke splacení televizní sítě zahrnovaly pouze sto tisíc dolarů dluhu a kolem deseti tisíc dolarů v hotovosti na bankovním účtu. Co však bylo důležitější, David měl podepsaný slib od svého Ručitele, který prohlašoval, „A jestliže byste co prosili ve jménu mém, to učiním, aby oslaven byl Otec v Synu.“ Jan 14,13

O dva večery později se Becky a jeho chlapci museli jen dívat, jak David přeletěl nad jejich domovem na jihu Venezuely, když byl na cestě do Brazílie. Plán letu nedovoloval noční zastávku. Jeho milovaná žena ho jen povzbuzovala přes vysokofrekvenční rádio ve chvílích, kdy jim přelétal nad hlavou. „Já vím, že letíš do Bolívie bez peněz na zaplacení televizní sítě,“ řekla, „ale dnes ráno, když jsem studovala Písmo, četla jsem padesátou pátou kapitolu Izaiáše a obdržela jsem povzbuzení. Věřím, že to je Boží povzbuzení pro tebe. Měl by sis to taky přečíst, a to hned.“ A tak David vytáhl Bibli a četl:

*„Ej, všichni žízniví, pojd'te k vodám,
I vy, kteříž nemáte žádných peněz.
Pojd'te, kupujte a jezte, pojd'te, pravím,
kupujte bez peněz a bez placení ...
...učiním zajisté s vámi smlouvu věčnou,
milosrdenství Davidova přepevná.
Aj, za svědka národům dal jsem jej,
za vůdce a učitele národům ...
tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých.
Nenavráti se ke mně prázdné, ale učiní to,
což se mi líbí, a prospěšně to vykoná,*

k čemuž je posílám... “

Izaiáš 55,1.3.4.11.

Boží zaslíbení ho zahřála u srdce stejně jako posílila srdce Becky toho rána.

Během celé cesty zůstával David v kontaktu se svým otcem přes vysokofrekvenční rádio. Právě když přelétal přes hranici mezi Brazílií a Bolívií, uslyšel v rádiu jeho vzrušený hlas, oznamující, že právě do schránky kanceláře GMI dorazil šek v částce sto tisíc dolarů. Částka přišla od dárcce, jemuž zemřela manželka následkem nehody a pojišťovna mu vyplatila vysoké pojistné. Davidovi se zalily oči slzami. Uvědomil si, že společným jmenovatelem všech dárců, kteří kdy přispěli svým darem jeho služebnosti, je oběť.

David dorazil do Santa Cruz v pátek odpoledne, rychle vyložil letadlo a spěchal k Heidi a Jenny, kde ho čekala večeře a pobožnost. Sobotu strávil tím, že pomohl při evangelizaci v ženském vězení. V neděli odpoledne ho Jenny zavedla do kanceláří a studia televizní sítě. Spolu s ostatními obětavými pracovníky strávila týdny úklidem, čištěním a renovací studia a ostatních prostor. Celý areál byl nyní osetý novou trávou a hezky upraven. Když pozvedla své ruce plné puchýřů a mozolů, řekla prostě, „Boží síť musí odrážet Jeho charakter“.

Blížily se chvíle setkání s prodejci televizní sítě a David měl jen jedinou starost. A tak učinil to, co dělal vždy v podobných situacích. Modlil se, „Pane, i když opatříš prostředky, nezdá se možné, že bychom mohli začít vysílat dříve než za jeden měsíc. Jestli máme převzít vlastnictví šesti stanic, nebudeme schopni začít s vysíláním. Nechceme, abychom museli používat programy, které Ty neschválíš. Prosím, Pane Ježíši, pomoz nám vyřešit tento problém.“

David s Jenny dorazili do hlavního sídla televizního vysílání a zjistili, že jejich přátelští prodejci sítě se nějak necítí dobře. Zdálo se, jakoby se cítili nějak trapně. Přiznali se, že ještě nemají vyhotoveny všechny právní dokumenty pro převedení vlastnictví na Davidovu služebnost. Omlouvali se za nepříjemnou situaci a požádali, zda by jim David poshověl dva nebo tři týdny, aby mohli dokončit dokumentaci. Navíc mu oznámili, „Rozhodli jsme se, že zaplatíme také daně za převedení vlastnictví – dvanáct tisíc dolarů.“

David byl potěšen i vděčný, že jeho nebeský Průvodce mu nejen propůjčil více času, ale také ušetřil další náklady. V duchu poděkoval Bohu a s radostí přijal jejich nabídku.

Když skupinka pracovníků připravovala vše potřebné pro chvíli, kdy začne vysílání ze základního studia, Bůh inspiroval některé zasvěcené jedince z Bolívie i jiných zemí, aby se stali dobrovolnými pracovníky sítě. Nabídky pomoci se množily. Španělští koordinátoři v Severní Americe zdostupnili videomateriály ve španělštině. Ústředí pro média ve Středoamerické divizi zaslíbilo trvalý příliv španělských videí. Kolumbijská unie podepsala dohodu, že bude působit jako zdroj pro španělské programy.

Mezitím GMI oficiálně zaregistrovalo televizní síť v Bolívii jako RedADVenir (neboli TVSíťPánPřichází). V angličtině je název zaregistrován jako *ADVenir Spanish Television Network*.

Když se blížil konec dubna, jak David tak i Becky cítili Boží přítomnost. Obklopoval je pokoj a radost, když si znovu přivlastňovali poselství z knihy Proroci a Králové, str. 243. „Jestliže Pán přikáže, aby se vykonalo určité dílo, nechť se člověk nepozastavuje nad tím, je-li příkaz rozumný, nebo jak asi dopadne jeho usilování, uposlechně-li jej. Zásoba v jeho rukou se mu může zdát nedostatečná k tomu, aby uspokojila potřebu; v rukou Božích se však ukáže víc než dostačující.“

Když David znovu dorazil do Santa Cruz, zjistil, že členové církve po celé Bolívii se scházejí v modlitebnách i jednotlivých domovech, aby prosili Boha o zásah a využití této nádherné příležitosti k šíření evangelia. Po celé zemi vystupovaly k nebesům písně chvály, díkůvzdání a Božích zaslíbení. To Davidovi dodalo mnoho odvahy a radosti.

V pondělí 29. dubna David, Jenny a oblastní pastor Parada znovu vstoupili do kanceláře prodejců. Žel, právník, který měl zastupovat ADVenir, nebyl schopen se toho dne dostavit. Všechna povolení, oprávnění, korporativní dokumenty a finanční poplatky byly v pořádku. Vzhledem k právníkově absenci prodejci souhlasili s odložením ceremonie na úterý, kdy právníci obou stran mohou být přítomni. Než se toho dne rozloučili, David předal každému z týmu prodejců knihu Touha věků a vegetariánskou kuchařku, opatřené jmenovitým věnováním.

V úterý, když všichni čekali na vstup do zasedací místnosti, jeden z mužů, kteří obdrželi knihu Touha věků, vřele potřásl Davidovi rukou. „Moc vám děkuji za tu krásnou knihu,“ řekl s vděčností. „Moje manželka a já jsme si včera přečetli jednu z jejích kapitol. Nikdy předtím jsme nečetli tak krásné vyličení Kristova života. Moje manželka při čtení plakala.“

Když se všichni usadili v zasedací místnosti, prodejce, který se ucházel o funkci vicepresidenta země, oznámil, že jeho kampaň je

prozatím více než úspěšná. Lidé zjevně oceňovali jeho politiku poctivosti a očišťování od korupce. Prodejce souhlasil, že jen Bůh může jeho kampani udat směr a naplnit ji moudrostí. Navrhl, aby všichni poklekli kolem velkého stolu a David se modlil o Boží vedení této kampaně.

Během jednání se David nepřetržitě potichu modlil a přivlastňoval si Boží zaslíbení o požehnání. Třikrát během jednání vyšel z místnosti a poklekl k modlitbě před svým Stvořitelem.

Před jednáním se několikrát pokusil spojit se svým otcem, ale spojení se nepodařilo. Když byl proces převodu dokončen – kromě finančního vypořádání – prodejce navrhl, „Volejte svému otci dál. Můžeme celý proces dokončit zítra.“

Toho večera se Davidovi podařilo spojit se svým otcem. Žádné finance k zakoupení sítě však nebyly v dohledu. „Pokračuj dál s důvěrou,“ radil mu otec. „Bůh ti ukáže, co jim máš říct.“

David se probudil uprostřed noci a po celé hodiny zápasil s Bohem. Chvillemi přemýšlel o tom, že přijme porážku a zruší koupi televizní sítě. Tentokrát ho však opustil Boží pokoj. Začal pochybovat, že Bůh opravdu může takový nákup uskutečnit. Potom mu na mysl přišla slova, která četl dříve: „Kristovi dělníci nikdy nemají ani pomyslet na neúspěch díla, natož takové myšlenky vyslovit.“ (Ellen G. White, *Křesťanská služba*, str. 261). Okamžitě ho napadlo, „Zavolej prodejcům. Řekni jim, že, nemáš peníze. Jejich rostoucí víra jim pomůže k tomu, aby měli pochopení.“ S touto myšlenkou se do jeho mysli vlil nový pokoj.

Příštího rána se David a Jenny setkali pouze s vicepresidentem a pokladníkem společnosti.

Jenny poukázala na zaslíbení z Knihy Jozue 1,9, které vlastníci nedávno pověsili na stěnu zasedací síně: „Posilni se a zmužile se měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin Bůh tvůj, kamž se koli obrátíš.“ Vedoucí pracovníci si vyslechli Davidovo vysvětlení a potom se zeptali: „Kolik času potřebujete?“

David odpověděl: „To závisí na vás. Já nemohu přesně definovat, kdy budete ty peníze potřebovat.“

S vážným pohledem odpověděli, „Stačil by měsíc? Chceme s vámi spolupracovat, protože víme, že vám Bůh pomůže. Nedávno nám jiná politická strana za tu televizní síť nabídla dva a půl milionu, ale my máme společný zájem – věříme, že tohle má být Boží stanice.“

„Ano, souhlasil David, „účelem této španělské televizní sítě

nebude vydělávání peněz. Jejím cílem je zachraňovat vzácné duše, které mají být přivedeny ke znalosti Boha a brzkého příchodu Jeho království. Bůh završí dílo, které On sám začal v srdcích svých dětí, které Mu důvěřují.

Během následujícího měsíce přicházela spousta e-mailových zpráv od Božího lidu, který se v mnoha zemích modlil. Přicházely v angličtině, francouzštině, němčině, španělštině a portugalštině, nejméně ze dvaceti zemí, včetně Norska, Rumunska, Španělska, Austrálie a Slovenska. Modlili se nejen jednotlivci, ale celé sbory. Jedna skupina se k modlitbám scházela třikrát denně!

Během této doby kontaktoval Davida jeden dobrý přítel, aby mu sdělil své pocity. „Mám za to, že přišel čas, kdy je třeba položit na oltář úplně všechno. Je to čas, kdy potřebujeme nejen odevzdat sami sebe, ale i všechny své zdroje do Božího díla, dokud je máme pod svou kontrolou.

Jsmo na tvoji straně, Davide. Modlíme se, aby v tomto směru Boží dílo prospívalo. Někteří vlivní lidé mají za to, že zdroje misie se nemají vystavovat riziku způsobem, jakým jsi to učinil ty v Bolívii. Zpochybňují tvou moudrost v tom, jak jsi zastavil dvoumotorové letadlo jako záruku na první splátku televizní sítě.“

„Já o tom vím,“ odpověděl David. „Ale jsem také přesvědčen, že Boží dílo nebude nikdy dokončeno, pokud budeme ochotni používat jen opatrné metody. Jak víš, během několika krátkých týdnů poté, kdy jsme podepsali smlouvu o půjčce, odměnil Bůh naši víru tím, že opatřil dostatečnou částku od jednoho jediného dárce, takže jsme kompletně splatili stotisícovou půjčku na zálohu. A misijní letadlo už není vystaveno riziku.

Věřím, že všechny zdroje, které Bůh vložil do rukou svého lidu, mají být použity *ted'* k tomu, aby se Jeho dílo rozšířilo po celém světě,“ pokračoval David. „Mám v úmyslu použít svůj vliv skrze psaní a kázání, abych přesvědčil Boží lid, že nadešel čas, kdy je třeba skončit s pěšáckým během a začít bojovat na koních.“ (viz Jeremiáš 12,5)

Přítel povzbudil Davida a ukázal mu, že Bůh v této době jeho služebnost obzvlášť zviditelňuje. V březnu 2002 byl v úkolech sobotní školy uveřejněn příběh o tom, jak byl David vysvobozen andělem z rukou skupiny gangsterů v Limě. V květnu téhož roku vydalo nakladatelství Pacific Press Davidovu knihu *Misijní pilot*, která v sobě zahrnuje celou škálu zázraků v Guayaně. Časopis *Adventist Review* vyšel s titulní stránkou, na které byly Heidi a Jenny a s článkem uvnitř, nazvaným

„Určené k smrti“. „Hlavní otázkou tady nejsou peníze,“ uzavřel jeho přítel. „Hlavní otázkou je, jak zapadáme do Božího plánu.“

„Stovky lidí se přimlouvají za tuto španělskou televizní síť a já jsem za to Bohu vděčný,“ hovořil David s přesvědčením. „Všichni nebeští andělé jsou připraveni s námi spolupracovat. Opravdově věřím, že když usilujeme o záchranu ztracených duší, patří nám všechny nebeské zdroje.“

Vykoná však Bůh další misijní zázrak, aby se financování sítě mohlo uskutečnit? Ti, kteří byli do projektu zapojeni, věřili, že ano. Ale zatím, musí dělat to, co svým učedníkům řekl Pán Ježíš: bdít a čekat.

Kapitola 6.

Zápas s Bohem

V neděli, 2. června roku 2002, když se David ráno modlil, pocítil silné nutkání jet okamžitě do Bolívie. Když o tom mluvil s Becky, sdělila mu, že má úplně stejný pocit. Téhož dne mu jeho matka řekla, „Mám silný pocit, že máš okamžitě jet do Bolívie a vyřešit tu záležitost s placením.“

A tak nastartoval svou dvoumotorovou Cessnu Comanche a letěl do Miami, kde nasedl na dopravní linku do Bolívie. Dne 4. června dorazil na místo. Na příští den v 11 hodin dopoledne dojednal schůzku s prodejci televizní sítě. Tři zvláštní modlitební sejití se členy jeho televizního štábu dala Davidovi jistotu, že ho Bůh poučí, co má udělat.

Na druhý den vstal brzy ráno k hodinové modlitbě. Zápasil na modlitbách podobně jako Jákob a žádal o odpovědi z Božího slova. Tato rozmluva s jeho nebeským Otcem probíhala jako skutečný rozhovor s Bohem, který hovoří skrze biblické texty.

David: „Drahý Otče, před měsíci jsme cítili, že nás vedeš k zakoupení této televizní sítě za jeden a půl milionu dolarů. Učinili jsme to, co bylo správné ve Tvých očích?“

Bůh: „*Dejte vy jim jísti (Matouš 14,16). Když jste vykročili vpřed k získání této sítě, konali jste tak v souladu s poslušností mé vůle.*“

David: „Ale Pane, když jsme Tě uposlechli, tak proč teď nemáme prostředky na zaplacení sítě?“

Bůh: „*Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte. (Jan 14,15) Vaším úkolem není ptát se proč a jak. Jen poslechněte.*“

David: „Ano Pane, tomu rozumím. Ale dnes mám jednat s prodejci. Dal jsi nám příležitost ‚nasytit‘ miliony lidí a svědčit těm, kteří jsou bohatí. Co však mám říct prodejcům? Já od Tebe potřebuji přesně vědět, co chceš, abych učinil.“

Bůh: „*O nic nebudte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díky činěním prosby vaše známy buďte Bohu. A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdci vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.*“ (Filipenským 4,6.7)

David: „Myslím, že jsem pochopil. Jinými slovy mi říkáš, „přestaň se starat“. Já ale čelím splátce jednoho milionu a čtyř set tisíc dolarů anebo zrušení koupě. Potřebuji jasně slyšet Tvé slovo.“

Bůh: „*Mohu to říct jasněji, než jsi slyšel? Prostě poslechni, co ti říkám, a starosti nech na mně. Vzpomeň si na slova u Jana 14,27, „Pokoj zůstavuji vám, pokoj můj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.“*

David: „Pochopil jsem. Nemám se starat bez ohledu na velikost problému. Musím se naprosto spolehnout na Tebe. Musím přijmout dar Tvého pokoje a zcela se spolehnout na Tvou moc vyřešit tuhle těžkost, i když se jedná o milion a čtyři sta tisíc dolarů. Ale jednu odpověď přece jen potřebuji. Kolik jim mám nabídnout? Dalších sto tisíc, které si budu moci vypůjčit jako předtím? Prosím, Pane, potřebuji *jasnou* odpověď – *kolik?*“

Bůh: „*Bůh pak můj naplní všelikou potřebu vaši [ve španělštině – zůstatek vaší potřeby] podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši.“* (Filipenským 4,19)

David: „Moment, Pane! Kolik jsi řekl?“

Bůh: „*Zůstatek vaší potřeby.*“

David: „Tomu nemohu uvěřit, Pane. Ty myslíš přesně tohle? Nebo jsi myslel minimální potřeby?“

Bůh: „*Myslím právě to, co jsem řekl – zůstatek vaší potřeby.*“

David: „To by znamenalo, že jim mám dnes ráno nabídnout 1,4 milionu dolarů. Chceš mi tím říct, že celou tuto částku pokryješ?“

Bůh: „*Podle víry vaší staň se vám. (Matouš 9,29) Mé zaslíbení je, že pokryji šek na celou zbývající částku, pokud takový šek vystavíš. Učiním podle tvé víry.*“

David: „Tvé poselství je velmi jasné. Chválím a velebím Tvé jméno. Děkuji Ti, že mi dopřáváš takovou velikou přednost být Tebou použit k tomu, abys světu ukázal, jak veliký jsi a jak nesmírně ztrácíme tím, že se snažíme vše financovat lidskými metodami. Chci Tě s dokonalým pokojem uposlechnout a nebudu se starat. Děkuji Ti, vzácný Pane.“

Bůh: „*Děkuji ti, můj synu, za důvěru a za to, že jdeš vpřed vírou. Působí mi to radost. Od začátku jsem ti slíbil, že tato záležitost se nebude řešit lidskými prostředky. Učiním to já sám, aby poznali všichni národové země ruku Hospodinovu, že silná jest, a abyste se báli Hospodina Boha vašeho po všechny dny.*“ (Jozue 4,24)

Po hodině modliteb a chval s celým televizním týmem se David se třemi dalšími členy odebral na schůzku s prodejci. Když dorazili na místo, majitelé se zdáli být poněkud v napětí a obavách.

David začal, „Především bych Vám rád oznámil, že jsem Vám dnes přišel zaplatit plný zůstatek, tedy jeden milion a čtyři sta tisíc dolarů.“

Majitelé se na svých židlích s úsměvem naklonili vpřed, když

očekávali, co bude dál.

David pokračoval, „Tohle je pro mne nesmírně svatý okamžik. Mohu se s Vámi podělit o některé duchovní detaily?“

Majitelé přikýkli.

„Tenhle projekt je projektem víry,“ pokračoval. „Bůh mne nikdy nezlamal a nezklame mne ani teď. Nepřijel jsem do Bolívie připraven napsat Vám šek na celý zůstatek dluhu. To se však změnilo dnes ráno. Dovolte mi, abych Vám sdělil, jak mne Bůh dnes ráno vedl.“

Vicepresident společnosti nadšeně pronesl, „My uznáváme, že nám Bůh žehná v naší politické kampani od chvíle, kdy vzniklo naše partnerství s Vámi. Prosím, řekněte nám, co pro Vás Bůh dnes ráno vykonal.“

Když jim David vyprávěl celý ranní rozhovor s Bohem, požádal Jenny, aby každý verš přečetla z Bible. Naslouchali s velikou pozorností a zdálo se, že souhlasí s každým bodem. Pak David uzavřel celé vyprávění

slovy, „Nyní víte, proč jsem Vám vystavil tento šek. V tuto chvíli nemám na mém kontě prostředky, které by pokryly hodnotu šeku. Můj podpis nemá sílu jednoho milionu a čtyř set tisíc dolarů. Ale protože jeho Ručitelem je Bůh, připojil jsem k podpisu slova Filipenským 4,19, abych tím ukázal, kdo ve skutečnosti pokryje šek. Až tento šek bude bankou proplacen, budete svědky Bohu a On Vás učiní zodpovědnými za Vaše svědectví druhým toho, co jste viděli. Souhlasíte?“

S úsměvy na tvářích řekli, „My víme, že jste Božím mužem. Když On promluví, Vy uposlechnete. Přijímáme Boží záruku na zaplacení a vypíšeme vám stvrzenku. Máme v úmyslu Vás dále podporovat a spolupracovat s Vámi všude, kde to je možné. Nemějte obavy. Víme, že Bůh bude stát za tímto šekem.“

David vnitřně obdivoval víru těchto dvou katolíků. Zdálo se mu, jako by slyšel Ježíše, jak říká, „Ani v Izraeli jsem nenalezl tak velikou

víru“. (Matouš 8,10)

Všichni přítomní v počtu pěti osob poklekli a odevzdali sebe i šek Bohu. Poté podepsali oficiální potvrzení a pořídili několik fotografií. Prodejci se zeptali, „Kdy máme postoupit šek bance?“

„Kdykoliv. Třeba hned, jestli chcete,“ odpověděl David. „Boží podpis platí vždycky.“ Všichni se společně zasmáli, protože věděli, že Bůh je vždy spolehlivý.

David pocítil pokoj v srdci, neboť věděl, že Bůh je potěšen, když Jeho lid „k Němu vysílá ty nejvyšší požadavky, aby mohli oslavit Jeho jméno. Pokud mají víru v Jeho zaslíbení, mohou očekávat velké věci.“ (Ellen White: Touha věků, str. 668)

Co se stalo s šekem?

Zrod společnosti Red ADVenir (španělské adventní televizní sítě) způsobil ve španělsky mluvícím členstvu po celém světě úžasné nadšení. Boží Duch vzbudil dobrovolníky, specialisty v potřebných oborech z osmi zemí, aby pomohli celému projektu. Zatímco pracovníci přetvářeli větší budovu v hlavní televizní studio, menší budova sloužila jako komplex pro kanceláře. Počáteční vysílání bylo soustředěno na biblická studia a na dětské programy.

V Jižní Americe dvě další centra pro media podepsala dohodu o pomoci při programech pro universitní mládež a pro zdravotní a vzdělávací témata. V Severní Americe stanice *Three Angels Message Broadcasting Network* nabídla ADVeniru přístup ke všem programovacím materiálům. Dvě další organizace nabídly podporu a další televizní stanice vyjádřila zájem o vysílání programů ADVeniru. S přibývajícimi prostředky se hlavní prioritou stala konstrukce zařízení pro satelitní přenos signálu. S pomocí satelitu signál pokryl obě Ameriky a Španělsko a Bůh hlasitě volal na svůj lid, aby si pospíšil. Personál ADVeniru cítil, že přišel čas posledního

finiše. Bud' teď anebo nikdy!

Doma ve Spojených státech se David setkal s manažerem banky. Vysvětlil mu celou situaci a ukázal mu fotokopii šeku. Poklekli a modlili se. Pak se manažer Davida zeptal, „Co když šek přijde a na účtu nebude dost prostředků k uhrazení?“

„No problem,“ odpověděl David. „Zacházejte s šekem tak, jako s každým jiným. Pokud tam

Zrod společnosti Red ADVenir
(španělské adventní televizní sítě)

prostředky budou, proplatíte ho. Pokud ne, odmítněte ho. Moje odpovědnost, jako vojáka v Boží armádě, je pouze uposlechnout. Důsledky rozkazů a toho, co způsobí, náležejí Hlavnímu Veliteli.“

12. června Davidův telefon zazvonil na jeho cestě s rodinou přes stát Wyoming, když spolu cestovali do státu Washington na stanové shromáždění. Když zvedl telefon, uslyšel hlas bankovního manažera. „Davide, právě volala banka z Miami a sdělili nám, že došel šek na 1,4 miliony dolarů. Volali předem, aby zjistili, jestli jsou na účtě dostatečné fondy k proplacení. Řekli jsme jim, že ne. Šek je nyní na cestě k nám. Bude nám doručen zítra.“

Davidovi se scvrkl žaludek. V uších se mu začal ozývat nepřítel. „Podívej se, co jsi způsobil. Ztrapnil jsi sebe i Boha. Celý projekt skončí bankrotem – naprostým krachem.“

Jak tak seděl za volantem a řídil, modlil se spolu se svou manželkou i s chlapci. „Pane, my se bojíme. Ty jsi nás nikdy nezahlavil. My odmítáme připustit, že bys nás nyní opustil. Ať se stane cokoli, i když tomu nerozumíme, my prostě nemůžeme přijmout, že by Tvá zaslíbení zklamala. Děkuje Ti za příležitost Ti důvěřovat i v téhle situaci, kdy se jediným východiskem zdá selhání celé věci.“

Pak Becky prohlásila, „Pamatuješ, co Mojžíš řekl Izraelitům, když bezmocně stáli na břehu Rudého moře, obklopeni horami a faraonem za zády? On jim řekl, ‚Nebojte se, stůjte a vizte spasení Hospodinovo.‘ (Exodus 14,13)“. Pokoj Boží zaplavil auto i všechny, kteří v něm seděli.

Když Ellen White popisovala Mojžíšovu zkušenost u Rudého moře, napsala: „Často se křesťanský život nachází obklopen nebezpečím a vykonání povinnosti se zdá obtížné. Představitel vykresluje blížící se zkázu ve předu, a otroctví a smrt vzadu. A přesto Boží hlas hovoří jasně, ‚Jděte vpřed.‘ Na nás je, abychom tento příkaz uposlechl, i když naše zraky nejsou schopné proniknout tuto temnotu a my cítíme chladné vlny kolem našich nohou. Překážky, které brzdí náš postup, se nikdy nerozplynou před vážným a pochybovačným duchem. Ti, kteří, chtějí uposlechnout teprve tehdy, až se rozplynou všechny stíny nejistoty a až nezůstane ani kousek rizika selhání nebo porážky, neuposlechnou nikdy. Nevíra šeptá, ‚Vyčkejme, až budou odstraněny překážky a až uvidíme jasně svou cestu.‘ Ale víra statečně vybízí k postupu vpřed, ‚všemu věří a všeho se naděje.‘“ (*Patriarchové a proroci*, str. 290).

Druhého dne, 13. června, když projížděli státem Washington, Davidův mobilní telefon zazvonil znovu. Manažer banky sdělil, „Šek dorazil včera večer. Musíme odpovědět ještě dnes. Peníze na účtě stále

ještě nejsou. Co navrhuješ?“

„Podrž šek, co nejdéle dnes můžeš,“ požádal David. „A potom následuj normální proceduru. Já zavolám do Bolívie a řeknu jim, co se děje.“

V Davidově mysli se odehrával boj. Napadaly ho satanské myšlenky jako, „Měl by ses trást strachem. Jednáš sám bez Boha a bez vedení. Zneuctil jsi Boha a poneseš si za to své následky.“

Becky znovu otevřela svou drahou Bibli. Nejdříve přečetla totéž zaslíbení, které četla den předtím a dodala, „Poslechni, Davide, Bůh ti říká ‚Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci, a milování, a myslí způsobné.‘ 2.Timoteovi 1,7. ‚Pokoj zůstavuji vám, pokoj můj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.‘ Jan 14,27.“

V mysli David slyšel stále hlasitěji, „Nestrachuj se, nestrachuj se, NESTRACHUJ SE!“ Kamkoli se jeho myšlenky ubíraly, stále mu tato slova zněla v mysli. Vnitřní boj nabyl na intenzitě, když si uvědomil, že zde stojí dvě duchovní síly: strach versus Boží zaslíbení pokoje. Je Bůh schopen vykonat zázrak? David a jeho rodina si zvolili věřit Božímu slovu a přijmout Jeho zaslíbení pokoje. A jak tak projížděli silnicemi státu Washington, začali všichni zpívat a radost z budoucího vítězství se prolínala jejich písněmi.

Po chvíli Becky zapnula rádio a hledala nějakou křesťanskou stanici. Z reproduktorů se ozval hlas kazatele, který vysvětloval, že Bůh má celý oceán požehnání, která na nás čekají, ale my si z nich často nabereme jen jednu skleničku. Po tvářích Becky začaly stékat slzy. „Ó, drahý Otče,“ zašeptala, „já nemohu uvěřit, že by tohle byla náhoda. Děkuji Ti za tohle povzbuzení. Odpuť nám, že si ze Tvého oceánu požehnání nabíráme jen po malých skleničkách. Dnes bychom si chtěli nabrat jeden milion a čtyři sta tisíc dolarů. A já prosím, aby tohle přineslo slávu a čest Tvému jménu.“ David i Becky cítili, další potvrzení jejich pozice, když na konci kázání bylo oznámeno, že stanice, kterou slyšeli byla *The Voice of Prophecy* (Hlas prorocství) a kazatelem byl Lonnie Melashenko.

Když David zavolal Jenny v Bolívii, aby jí oznámil situaci s šekem, slyšel ji, jak vesele odvětila, „Víme to již od včerejška. Banka v Miami volala našim prodejcům, aby je upozornila na nedostatečný fond na účtu. Nezdálo se, že by prodejci byli znepokojeni nebo zklamáni. Požádali banku, aby šek nevraceli do Bolívie, ale aby ho podrželi v Miami. Ujistili banku, že šek je v pořádku a vyjádřili důvěru v to, že prostředky k jeho pokrytí se brzy dostaví.“

Po skončení hovoru s Jenny se David obrátil ke své manželce a řekl, „Dospěli jsme k víře, že když se Bůh chce ujmout nějakého vlastnictví, pak vlastník s tím nemá příliš mnoho co do činění. Boží zaslíbení se rovnají hotovosti a my musíme jednat podle Jeho slova. Povolává nás k úplnému odloučení se od věcí a k závislosti na Něm ve všech potřebách. Prostě, musíme být ochotni podstoupit riziko.“

Po šesti týdnech usilovných kázání a jednání od Washingtonu až po Maine se David s rodinou vracel na farmu v Illinois, aby naložili letadlo lékařskými a vysílacími potřebami, stejně jako leteckými a školními zásobami. David se obával letět sám do Jižní Ameriky a nechat manželku a chlapce doma. Cítil však hlubokou radost ze zpráv, že práce v Guayaně, Venezuele, Kolumbii a Bolívii pokračuje zvýšenou intenzitou.

V Bolívii se David znovu setkal s prodejci televizní sítě. Vkročil do zasedací místnosti bez jakéhokoliv řešení, ale přesto obrněn Božím pokojem.

Prodejci mu ozřejmili, že potřebují peníze, aby mohli převést vlastnické dokumenty a také na zaplacení některých svých dluhů. David jim nabídl, že netrvá na koupi a jestli mají jiného kupce, ať síť prodají jemu.

Jeden z prodejců ho přerušil, „Ne, my nemáme zájem ji prodat nikomu jinému. Síť patří vám! Jeden z našich inženýrů nám navrhl, abyste veškerou činnost sítě převzali co nejdříve do svých rukou. Věříme, že váš šek v Miami bude proplacen. Ujmete se co nejdříve činnosti sítě?“

Ohromen pokorným jednáním těchto bohatých mužů, kteří nebyli zvyklí nikoho o nic prosit, se David zeptal, „Mohli bychom začít v září?“ Majitelé přikývli. „Pokud se týká financí,“ pokračoval David, „naší jedinou zárukou je modlitba. Bůh zabezpečuje své odevzdané děti dostatečnými zdroji. A my se musíme modlit, aby jim poklepal na rameno. A pokud ne, pak stále ještě vlastní veškeré zlato i stříbro na této planetě a má tisíce cest, jak uspokojit naše potřeby. Byli byste ochotni se se mnou modlit?“

„Budete se muset modlit za nás,“ požádali ho. „My vlastně ani nevíme, jak se modlit. Všichni poklekli a David se modlil, „Milostivý Pane, my Ti vyznáváme svou nehodnost. Prosíme Tě, abys projevil svou moc opatřit uspokojení našich finančních potřeb. Uděl nám svůj pokoj a zbav nás našich obav.“ Na tvářích majitelů se objevil úsměv a zdálo se, že když vstávali od stolu, byli uklidnění.

Když David vkročil do studia, v duchu zrekapituloval vše, co je potřebné zajistit k zářijovému zahájení plné činnosti sítě. Nejdříve musí instalovat nové digitální zařízení. Za druhé, bude potřeba vyškolit

personál. Za třetí, přestavba studia musí být do září dokončena.

O něco později někdo zaklepal na dveře. Marco, mladý inženýr pro vysílání, se usmíval. „Majitelé sítě mne požádali, abych vás navštívil a zjistil, jestli nepotřebujete nějakou pomoc po technické stránce.“

„Prosím, pojd'te dál! Podívejme se spolu na všechna zařízení a projednejme, jaké úkoly nás čekají, abychom mohli dostát zářijovému termínu.“

Jak tak procházeli všemi místnostmi a prohlíželi všechna zařízení, Marco současně sestavoval seznam potřeb a jejich časový rozvrh. Pak promluvil. „Plně digitální studio je něco, co žádná z televizních sítí tady v Bolívii ještě nikdy neuskutečnila. Máte tady velmi dobré zařízení a tohle je znamenitá příležitost, jak vykročit ‚pravou nohou‘. Váš vysílací tým bude také na tomto moderním zařízení potřebovat řádné vyškolení. Mohu použít váš telefon?“

Ve dvou telefonních hovorech sjednal dva technické experty, kteří měli vyškolit nový personál sítě, a to na jeho vlastní náklad. Po dalším hovoru se svým italským přítelem zašeptal Davidovi, „Tenhle chlapík navrhoval všechna velká studia v Bolívii. Je nejlepším v celé zemi. Navrhne i vaše zdejší studio.“

Během několika dnů se po celé budově hemžili pracovníci. Jedni pokládali betonové podlahy, jiní instalovali stropy, další klimatizační zařízení a osvětlení, a ještě jiní pracovali na kontrolních studiích a na zvukové izolaci.

„S čím mohu ještě pomoci, kromě personálu a dokončení studia?“ chtěl vědět Marco.

„Zajímalo by mne, jestli je možné rozšířit náš signál do jiných měst,“ odpověděl David. „Opravdu bych ho co nejdříve rád dostal na satelitní přenos.“

Jako obvykle, Marco vykonal svůj díl práce ještě dříve, než se Davida otázel. „Já jsem už kontaktoval jinou televizní síť, se kterou také spolupracuji, a oni využívají jen devatenáct ze čtyřiaadvaceti dostupných hodin na satelitu NSS-806, který pokrývá svým signálem jak Severní, tak i Jižní Ameriku. Za dva tisíce dolarů jsou ochotni vám pronajmout zbývajících pět hodin od jedné do šesti hodin ráno. Já bych navrhl, abyste jejich nabídku přijali. To by nám dovolilo potřebný čas k tomu, abychom doladili náš systém. My jim budeme náš signál posílat optickým kabelem a přitom budeme připravovat náš vlastní satelitní komunikační kanál. A během několika měsíců bychom měli být schopni být na satelitu čtyřiaadvacet hodin denně.“

David se podívoval, když sledoval Marca, jak řídí celý projekt. Je jisté, že tenhle mladý muž je poslán Bohem. Mnohé malé obětavé dary, které přicházely k dokončení studia a započetí prací na satelitním vysílání, byly před jeho očima účinně proměňovány v bochníčky chleba a rybičky.

Tři týdny po prezidentských volbách v Bolívii stále ještě nikdo nevěděl, který ze tří hlavních kandidátů byl zvolen. Avšak těsně před Davidovým odjezdem z Bolívie do USA, uslyšel ve zprávách, kdo z nich bude příštím presidentem. Nebyl to kandidát, který patřil do politické strany vlastníků televizní sítě. David si okamžitě uvědomil potřebu se modlit. „Prosím, Pane, způsob, aby změny v pozici presidenta a parlamentu neuzavřely dveře pro Tvé dílo v Bolívii.“

A Bůh v této věci vykonal mnoho zázraků. Jaké další zázraky jsou ještě před námi?

I dobrovolníci jsou někdy frustrovaní

Davidovi přibývaly další a další úkoly spojené s televizní sítí v Santa Cruz v Bolívii. Bob, Neiba a Josiah Nortonovi zakoušeli těžkosti prvních týdnů v Colegio Gran Sabana ve Venezuele v létě roku 2002. Bob strávil mnoho času prací na jediném dostupném vozidle, které prostě odmítalo poslušnost. Aby mohli nakoupit jídlo, bylo potřeba jet do nejbližšího městečka Santa Elena. Učitelé nedostali svůj plat po celý měsíc, protože pouze čtrnáct ze sedmdesáti studentů bylo schopno platit školné. Ti ostatní své školné platili formou práce v areálu školy, to však nebylo schopno opatřit plat ani pro učitele ani pro potraviny. Když Nortonovi viděli, že nebylo dost jídla pro studenty, rozhodli se, že nebudou jíst ve školní jídelně.

Bůh se ale i přesto staral o jejich potřeby. Někdo pomohl Bobovi dostat se do městečka. Nakoupil jídlo a náhradní díly potřebné k opravě alespoň některých poruch na autě.

O měsíc později, v červenci, se Bob přidal k jednomu z učitelů, který jel do Puerto Ordaz, města vzdáleného jedenáct hodin cesty od školy. Misijní letadlo stálo na oficiálním letišti celých osm měsíců kvůli průtahům ze strany úřední registrace. V Puerto Ordaz se Bob snažil spojit se přes mobilní telefon s ředitelem ADRY. Nakonec se to podařilo, pouze hodinu a půl před tím, než tento ředitel nastoupil do letadla směřujícího do Caracas. Souhlasil s Bobovým návrhem, aby se zašel podívat, jak to vypadá s misijním letadlem. Na letišti se setkal s původním majitelem letadla, který jim předal dokumenty potřebné pro změnu registrace. Tyto dokumenty však potřebovaly být podepsané personálem kanceláře venezuelské Unie adventistů sedmého dne v Caracas. Ředitel organizace ADRA se nabídl, že dokumenty vezme sebou do Caracas. To Bobovi ušetřilo dvacetihodinovou jízdu autobusem do hlavního města – a to oběma směry! Pro Boba to bylo pouze dalším svěděctvím o tom, že Bůh vždy pracuje podle přesně načasovaného rozvrhu.

Měsíc srpen byl vybrán pro zvláštní zasvěcení letadla do misijní

K zasvěcovací bohoslužbě se dostavilo mnoho lidí. Jeden starší muž položil ruku na křídlo letadla a děkoval Bohu za pomoc, kterou tento letoun přinese jeho vesnici.

služby v Santa Elena. Indiánští vůdcové ze všech částí země se přijeli podívat na letadlo, které mělo operovat na jejich území jako účinný pomocný nástroj pro ně i pro jejich lid. Avšak dokumenty zasláné do kanceláře Unie v Caracasu zůstávaly nepodepsané. David, který mezitím přijel do Venezuely na zasvěcovací obřad, zavolal do kanceláře a urgoval úředníky, aby dokumenty byly podepsány a zaslány téhož odpoledne komerčním letem do Puerto Ordaz. Takto měly dorazit jeden den před zasvěcovací bohoslužbou. Bob s Davidem nedočkavě vzhlíželi k tomuto letu, kterým měly dokumenty dorazit. Když letadlo, přistálo, dokumenty tam nebyly. A nedošly ani příštím letem druhého dne ráno. David s Bobem znovu volali to kanceláře Unie. Bylo jim slíbeno, „Dojdou letem ve dvanáct hodin a deset minut.“

Možná, a opravdu jen možná, bude tak Bob schopen nastartovat letadlo a přiletět včas na odpolední program. Ve 12:30 však znovu žádné dokumenty nedošly.

Jeden pracovník z letiště poznamenal, „Snad dojdou příštím letadlem.“ Pokud však přijdou, bude to včas? Budou nuceni provést zasvěcovací obřad bez misijního letadla?

Bob byl tak vyveden z rovnováhy, že měl dojem, že vybuchne. Vyšel ven a řekl Bohu, jak se cítí. Stál bezradně, hleděl na letadlo a množství lidí a byl naprosto znechucený vedoucími církve, kteří měli

jednat odpovědně. Neodvažoval se vykonat let letadlem, které nemělo patřičnou dokumentaci. Zůstal teď uváznutý bez jakékoli možnosti dostat se zpět domů! A aby problémů nebylo málo, dnes bylo výročí jeho svatby s Neibou. Vylil své bolesti naslouchajícímu uchu Božímu. „Pane, udělal jsem, co bylo v mých silách. Prosil jsem Tě, ale nic se nestalo. Ty sám víš, že jestli misijní letadlo nedorazí k zasvěcovacímu obřadu včas, bude spousta nadšených lidí ponechána v pochybnostech a zklamání. Tohle je Tvůj problém, ne můj!“

Uprostřed Bobových stížností se najednou v jeho srdci rozhostil klid. Na mysl mu přišel verš, „Řekl jsem, a dovedu toho, umínil jsem, a vykonám to.“ (Izaiáš 46,11)

Vrátil se do letištní kanceláře. Žádné dokumenty tam nenašel. „Prohledejte všechno, prosím. Někde tady musí být. Možná, že dojdou příštím letadlem.“

„Příští linka má přistát za deset minut. Možná, že dojdou teď.“

Ve víře poděkoval Bob Bohu, za to, že vložil dokumenty do tohoto příštího letadla, které mělo přistát během deseti minut. S Boží pomocí byly dokumenty v Bobových rukou ve 13:40. Bude schopen dopravit letadlo na místo před závěrem dedikačního programu?

Běžel k letadlu, znovu rychle přezkoumal funkce, připravil letadlo k letu a byl ten tam. Dostal povolení přistát na ploše v Santa Elena, která byla teprve ve výstavbě. O tři hodiny později se jeho podvozek dotkl první poloviny přistávací plochy (zbytek ještě nebyl dostavěn). Jaké nadšení! Všichni si pospíšili k letadlu, které jim mělo přinést velkou pomoc. Jeden starší muž položil ruku na křídlo a řekl, „Mnohokrát jsem se modlil, aby jednoho dne do naší vesnice přišla pomoc. A teď vidím na vlastní oči vyslyšení svých proseb. Děkuji Ti Bože.“ Bobovy problémy, kterým musel čelit, se při pohledu na starcovu vrásčitou, šťastnou tvář, rozplynuly.

Avšak běda! Registrační dokumenty musely být vráceny zpět do kanceláře Unie i s těmi, které došly z Caracasu k dedikaci. Proč? Jméno na dokumentech nebylo změněno. Dokumenty stále ještě nesly jméno původního majitele! To přece byl hlavní důvod, proč byly poslány do kanceláře Unie! O několik dnů později vešla Neiba do kanceláře Unie v Caracasu s rozhodnutím, že tentokrát musí papíry dostat do náležitého pořádku. Činovníci Unie jí navrhli, že může jít domů a že jí dokumenty pošlou poštou. Neiba však odpověděla, „Ne, děkuji. Zůstanu tady tak dlouho, dokud nedáte doklady do pořádku.“ Činovníci nebyli právě potěšeni její odhodlaností, nicméně doklady s nevolí opravili.

Ačkoliv takovéto zkušenosti působí mnoho frustrace, Bob

s Neibou začali den za dnem lépe chápat, proč Bůh tak často pracoval na jejich trpělivosti slovy, „Očekávej na Hospodina.“ (Žalm 27,14). Zakoupení paliva pro provoz letadla se trvale setkávalo s extrémními těžkostmi. Pokud bylo palivo k dostání, museli čekat celé hodiny ve frontě. Jednou Bob mnohokrát za den volal na letiště, aby zjistil, zda je možné koupit palivo. Na druhém konci linky však nikdo neodpovídal. Nakonec se v zoufalství modlil, „Pane, mám jen trochu paliva v letadlové nádrži – jen tolik, kolik stačí na to, abych se dostal do jedné vesničky a doručil jim potřebné léky. Je tam jen velmi krátká přistávací plocha. A potom už jsem na dně. Prosim, ukaž mi, co mám dělat.“

Potom promluvil s řidičem školního nákladáku. „Je nějaký způsob, jak bys mne mohl dopravit do Puerto Ordaz pro palivo?“

„Snad ano,“ odpověděl řidič, „ale nefunguje startér a na nákladáku je třeba provést několik dalších oprav, ale jestli to chceš risknout, můžeme to zkusit. Škola tak jako tak potřebuje novou zásobu potravin. Vyžádá si to devět až dvanáct hodin jízdy každým směrem.“

A tak naložili dvě velké nádrže na korbu nákladního vozu a kolem čtyř hodin odpoledne se vydali na dlouhou jízdu do Puerto Ordaz. S Boží pomocí dorazili brzy ráno na místo a ihned jeli na letiště, aby zjistili, co se dá dělat se zakoupením paliva.

„Palivo teď nemůžeme prodat, máme sami velmi málo v našich nádržích“ zavrtěl hlavou technický pracovník na letišti.

„Je tu ještě někdo, s kým bych o tom mohl promluvit?“ chtěl vědět Bob a přitom se potichu modlil, aby mu Bůh ukázal způsob, jak dosáhnout toho, co tak nutně potřeboval. Měl sebou osobní dopis od starosty města Santa Elena a doufal, že to pomůže.

„Snad vám dá oficiální povolení velitel Národní gardy.“

Když si velitel přečetl starostův dopis, přikývl, „Ano, podepíší vám povolení a stvrdím ho razítkem. Vezměte ten dokument do kanceláře paliva a naplňte si nádrže.“

„Děkuji, Pane,“ modlil se Bob, když se starým nákladákem jel k letištní čerpací stanici. V té chvíli proti němu běželo šest letištních úředníků, „Zastavit! Nemůžete teď čerpat. Musíme nejdříve vidět dokumenty z požární stanice a policie z vašeho města, že váš nákladák je v požadovaném technickém stavu, aby mohl převážet palivo.“ Santa Elena ani žádnou požární stanici neměla! Pak úředníci vešli do letištní budovy, zatímco Bob čekal na verdikt.

„Co mám teď dělat, Pane? Ty přece víš, že nemohu zachraňovat životy, když nemám palivo k létání.“

Když se úředníci delší dobu nevraceli, Bob cítil, že se má vrátit zpět k veliteli Národní gardy a říct mu, co se stalo.

„Copak jsem nepodepsal a neorazítkoval povolení k načerpání vašich nádrží? Běžte k pumpě a naplňte si nádrže!“ řekl Bobovi.

„Děkuji,“ rychle odpověděl Bob a zmizel z kanceláře. Když byli hotovi s naplněním nádrží a naložením na korbu nákladního vozu, měl Bob na rtech další modlitbu. „Pane, my jsme museli ten vůz roztláčit pokaždé, když jsme zastavili. My nemáme odvahu to udělat před zraky těchto úředníků. Prosím, způsob to, aby motor tentokrát nastartoval bez roztlačení.“ A on nastartoval!

Než opustili město, bylo potřeba nakoupit potraviny pro školu. Sotva se však dostali na výpadovou silnici vedoucí z města, porouchala se spojka. „Musíme ji svařit,“ poznamenal řidič. Když byla spojka opravená, konečně směřovali zpět do Santa Elena. Náklad paliva byl však tak těžký, že museli jet mnohem pomaleji. Cesta domů trvala dvanáct hodin. Tam na Boba čekala urgentní rádiová zpráva.

Chlapec, který měl paži probodnutou šípem, potřeboval rychlou lékařskou pomoc. Jeho rodiče šli osm hodin pěšky, aby se dostali k rádiové stanici, odkud mohli zavolat o pomoc. A tak Bob v pět hodin ráno vstal a připravil letadlo. Když se vrátil, čekala na letišti sanitka a odvezla chlapce do nemocnice. Bob pak hned letěl zpět do téže vesnice a naložil do letadla matku, která měla právě porodit, ale měla nějaké potíže.

Když byl Bob zpět v Santa Elena, vešel do kanceláře starosty, aby si vyžádal povolení k transportu paliva.

„Takové povolení vůbec nepotřebujete, ale vypíšu vám dodatečné povolení, které vám umožní nejen nákup paliva, ale i jeho transport podle vašich potřeb. Rád bych vás však o něco požádal. Máme tady jednu maminku s novorozeným dítětem, která se potřebuje dostat do své vesnice. Nemáme peníze na její stravu, ani místo, kde bychom ji dočasně ubytovali. Žije v Apoipo, asi dvacet minut letu odsud.“

„Rád ji dopravím domů. Přiveďte ji k letadlu.“ Brzy byli ve vzduchu. Po několika minutách již přistával na velmi úzké přistávací ploše za silného bočního větru. Zastavil letadlo a otevřel dveře. Žena však zavrtěla hlavou a přitom říkala něco jazykem Apari – místním dialektem. Bob si uvědomil, že nastalo nedorozumění z důvodu jeho neznalosti jazyka Apari a její velmi omezené španělštiny. Přistáli v nesprávné vesnici! Po deseti dalších minutách letu se žena široce usmála a zvolala, „Doma, doma!“ když přistávali v její vesnici.

Bob přemýšlel, jak příjemné bude letět zpět domů a trochu si odpočinout. Připravoval letadlo k rozletu, když v tom k němu přiběhl muž a volal, „Můj bratr spadl s koně, má velké bolesti. Možná si zlomil klíční kost. Může trochu chodit.“

„Přived’ ho, ale pospěš si. Brzy se bude stmívat,“ poučil ho Bob. Když přistáli v Santa Elena, měl sotva dost času, aby přivolal někoho, kdo by pacienta dopravil do nemocnice. Potom spěšně letěl na svou základnu u školy, rychle se pak setmělo.

Příjemné přivítání manželkou Neibou mu však dalo zapomenout na frustrující dva dny cestování, hodiny jednání o palivo do letadla i celodenní cesty v letadle. Oba se radovali z toho, že mohou být v Boží službě. Co na tom záleželo, že většinu času netekla v domě voda. Měli ještě celý barel náhradní vody, než zase zapnou elektřinu.

Když se paliva všeho druhu nedostává, když se vládě nedaří zvládnout palivovou krizi, když ve škole zoufale docházejí zásoby potravin, když není benzín ani na to, aby se dalo jet do města pro zásoby, tehdy Bob a Neiba říkají Bohu, „Tohle je Tvé dílo, ne naše. Volání o pomoc od těch, kteří jsou velmi nemocní, stále přichází, ale nádrže v letadle jsou prázdné. Nemůžeme se hnout z místa. Vkládáme veškeré naše potřeby – úplně všechno – do Tvých rukou, Bože. Sami o sobě jsme bezmocní a můžeme jen čekat, až Ty sám otevřeš dveře.“

A Bůh koná zázraky, aby Jeho dílo mohlo pokračovat. Během oněch tří měsíců roku 2003 pokračovala palivová krize, ale Bůh opatřil dostatek benzinu pro provoz letadla, takže mnoho lidí mohlo přežít své vlastní fyzické krize, a dostali také příležitost ke slyšení Božího slova. V lednu 2003 nalétal Bob celkově 22 hodin letů k nouzovým případům. Dopravoval do nemocnice pacienty, kteří jinak neměli absolutně žádnou možnost se tam dostat. Další více než 4 hodiny nalétal s lékaři a zdravotníky, které dopravil do vesnic k přímým zdravotním zásahům. A k tomu dalších 10 hodin pro dopravu zásob a duchovní pomoci, když dopravoval pastory a laické pracovníky do odlehlých vesnic.

V únoru Bob nalétal přes 60 hodin. Od ledna až do března strávil ve vzduchu více než sto třicet čtyři hodin. Bůh milosrdně opatřil zásoby paliva pro všechny tyto lety, přestože ve Venezuele celé tyto měsíce přetrvávala palivová krize.

Koná Bůh zázraky, aby letadlo mohlo létat? Zeptejte se Boba Nortona.

Kapitola 9.

Bůh má své dílo pod kontrolou

V létě roku 2001 inspiroval Bůh mladý pár, Johna a Sue Bartelovy, aby se odevzdali do Boží služby. Po několikaměsíčních modlitbách a hledání Božího nasměrování však nenacházeli nic, než zavřené dveře. A pak – skrze celý řetěz důkazů Boží prozívatelnosti a přítele, který slyšel Davida Gatese, jak hovoří o své velké vizi, jak zasáhnout celý svět evangeliem skrze televizi – nasměroval Bůh Johna a Sue, aby zavolali Davidovi. Když John hovořil s Davidem o možnosti pracovat jako technik pro televizní vysílání, David odpověděl, „Přede dvěma týdny jsem se začal modlit o technika pro televizní vysílání!“

John a Sue Bartelovi se svými dětmi Stevenem a Sarou. Skrze Boží prozívatelnost byly otevřeny dveře pro jejich práci v Grenadě.

Vysvětlil Johnovi, jaké možnosti jsou dostupné pro dobrovolného pracovníka. Budou John a Sue ochotni prodat svůj dům, svá auta a většinu svého majetku? Budou ochotni se vzdát svého spolehlivého, dobře placeného místa technika ve státě Washington a vykročit vírou, spolu se svými dvěma dětmi (Steven a Sarah)? Po mnohých modlitbách se jak Sue, tak John rozhodli požádat Boha, aby Johna zbavil jeho místa, pokud chce, aby pracoval jen pro

Něho jako technik televizního vysílání.

Krátce před vánocemi bylo Johnovi sděleno, že může pracovat pouze do března příštího roku; Bůh ho připravoval na stěhování do Grenady, malého ostrova severně od Venezuely v souostroví West Indies. John a Sue vykročili ve víře a zaregistrovali svůj dům k prodeji ještě před

koncem roku. Od 1. března se John stal nezaměstnaným. Následovalo mnoho zkoušek víry. Začali balit, prodávat svůj majetek, nakupovali video techniku pro televizní stanici, zajistili si sedmimetrový kontejner pro přesun do nového místa a zařizovali jeho přepravu. To byly jen některé z mnoha úkolů, kterých se museli zhostit a které zabíraly jejich veškerý čas.

Jak měsíce plynuly, jejich úspory se znatelně užily. Prodá Bůh jejich dům včas? Postará se o jejich potřeby? Ve chvíli, kdy to bylo nejpotřebnější, objevil John mezi svými dokumenty, že mu jeho bývalý zaměstnavatel dluží peníze. Zavolal do jejich kanceláře a bylo mu řečeno, „Tahle částka peněz vám měla být vyplacena již přede dvěma roky.“ Bůh rezervoval tuto částku pro tuto chvíli, kdy ji Bartelovi nejvíc potřebovali! Jejich dům však nebyl prodán ani do konce roku 2002. Prostředky se znovu zkrátily, a také jejich víra začala kolísat. John zavolal Davidovi a řekl mu o naprosto nemožné situaci, ve které se právě nacházejí.

„Nechcete jít do Grenady a zahájit projekt?“ zeptal se David. *Slyšel, co jsem mu právě řekl?* ptal se John sám sebe.

Pak mu David vysvětlil, že všichni, kteří se připravují na práci pro Pána, narážejí na překážky, které ďábel staví do jejich cesty, aby je odradil. Jestliže však vykročíme vírou, pak Bůh ovládne situaci a překážky se rozplynou. Sue to přesvědčilo, ale John váhal. Může opustit manželku a dvě malé děti, aby dokončili tak velký úkol a zvládli mnoho „nepřekonatelných“ překážek? Po mnohých modlitbách pocítil Boží vedení. Zakoupil letenku do Grenady a začal se připravovat na zahájení tamního televizního projektu.

Když byl v Grenadě, začal s renovováním staré betonové budovy, jež původně měla sloužit jako lékařská klinika. Nebyla tam žádná kuchyně, žádné pokoje pro přespaní, ani dokončená koupelna se záchodem. Nebylo tam ani elektrické vedení a vodovodní potrubí. Jakmile se však budova dokončí, stane se solidním domovem se dvěma ložnicemi, koupelnou a záchodem spolu s televizní stanicí a malým studiem.

Uplynulo šest týdnů tvrdé práce v Grenadě. S pomocí dvou najatých dělníků strhl některé ze starých zdí, instaloval nové potrubí a připravil místo pro dvacet tři dobrovolných misionářů z křesťanské školy Templeton Hills, kteří měli brzy přijet, aby pomohli celému projektu. Když tato skupina začala pracovat, bylo s podivením, kolik práce se završilo během jednoho jediného týdne! John byl nadšen. Elektrické vedení i instalátérské práce byly dokončeny. Projekt poskočil kupředu.

Koncem svého počátečního období v Grenadě John poznal, že

Bůh vyslýchá modlitby – když hovořil přes telefon se Sue, oznámila mu, že „dům je prodaný a všechny ostatní překážky jsou odstraněny s cesty.“ John poklekl a děkoval Bohu za tato nádherná požehnání.

Nicméně, když byl zpět ve státě Washington, museli znovu čelit nemalým zkouškám. S prodaným domem vyvstalo mnoho byrokratických překážek a začaly se množit účty. Jejich celá hotovost se nyní zúžila až na dvě stě dolarů. John byl znechucený a vystresovaný. Uprostřed noci studoval úkol Sobotní školy, když Bůh usměrnil jeho pozornost na jednu větu, zapsanou na konci jedné stránky: „Napiš všechny důvody, proč věříš v Krista.“

John odešel ke svému počítači a začal sestavovat seznam všech důvodů víry v Krista. Když byl u konce, zněla mu v podvědomí otázka, „Důvěřuješ mi?“

„Důvěřuji, Pane,“ odpověděl John se slzami v očích. „Ale potřebuji něco, čeho bych se mohl přichytit!“ Otevřel namátkově Bibli a zrak mu padl na desátou kapitolu evangelia Matoušova. Když si přečetl slova od pátého do desátého verše, uvědomil si, že ho Bůh posílá pracovat na Jeho díle v Grenadě s naprostou důvěrou ve všech věcech.

O dva týdny později Bůh odstranil všechny překážky, jež vyplývaly z prodeje domu, a celá věc se uzavřela. John, Sue, Steven a Sarah se rozloučili se svými rodinami a vydali se na cestu do Grenady. Dorazili 18. března 2003 poté, kdy strávili několik měsíců v 3ABN, kde získali zkušenost z první ruky ohledně techniky vysílání. Jejich dvoupokojový byt v televizní stanici ještě potřeboval mnoho práce, ale s vytrvalým úsilím Johna a Sue, jakož i s Božím požehnáním a podporou vedení Grenadské misie učinili významný pokrok jak na domu, tak i na vysílacím studiu.

Studio se mělo stát Karibskou rodinnou sítí – CFN (Caribbean Family Network). Tato síť měla mít za úkol uspokojovat potřeby karibského lidu, jehož jazykem je angličtina, s úsilím o ochranu národních a regionálních kultur představováním karibského lidu a jeho produktů. CFN měla být jedinečnou křesťanskou televizní sítí. Její zaměření na děti, zdraví, vzdělání, duchovní hudbu a křesťanské programy jí daly rodinnou orientaci. Vše bylo zkoncipováno tak, aby televizní diváci byli přitahováni k Ježíši Kristu. John a Sue uvěřili, že Bůh bude pokračovat v činnosti misijních zázraků i v Grenadě, a vykročili vírou do nové budoucnosti.

V září 2002, přibližně ve stejné době, kdy se John a Sue připravovali, na vysílání z Grenady, začala španělská síť v Bolívii, Red Advenir, své pravidelné satelitní vysílání v rozsahu celého státu. Zpočátku

Studio Advenir v Santa Cruz v Bolívii

Televizní síť začala vysílat pro celou Bolívii se svým počátečním zařízením v září 2002

pronajímala pět hodin denně od místní televizní sítě. Později začala vysílat 15 hodin denně skrze svou vlastní síť televizních stanic. Koncem téhož roku se očekávalo, že Advenir začne čtyřiařicetihodinové vysílání, jež by mělo pokrývat celou Jižní s Střední Ameriku, Karibské ostrovy a většinu Severní Ameriky.

Jednoho dne překvapil Davida jeden muž otázkou, „Co potřebujete pro vaše vysílací dílo?“ David věděl, že tento člověk v minulosti prohlásil, že nikdy nebude finančně podporovat misijní dílo.

„Modlím se o sto tisíc dolarů, abych mohl zakoupit satelitní kanál,“ odpověděl David.

„Dám vám na to padesát tisíc dolarů,“ řekl onen muž a pokračoval, „pokud najdete někoho, kdo bude ochoten tuto částku doplnit do plné výše.“ Pak se odmlčel a usmíval se, když hleděl do Davidovy tváře vyjadřující, že nemůže věřit svým uším. „Já vím, že nevěříte na výzvy k darům, ale pro tuhle chvíli bych vám navrhl, abyste tentokrát udělal výjimku a zavolal některým svým známým a seznámil je s mým návrhem.“

Na to David nebyl připraven. Přemýšlel, co mohlo tohoto muže inspirovat k tak štědré nabídce pro misijní práci.

„Děkuji za vaši laskavou nabídku,“ řekl. „Dejte mi nějaký čas k modlitbám. Jsem si jistý, že Bůh opatří někoho, kdo by tu částku vyrovnal.“

Jakmile muž odešel, David se obrátil k Tomu, o kterém věděl, že se na Něho může spolehnout. „Prosím, Pane, pomoz mi rozhodnout

se, jestli mám udělat výjimku v mé zásadě nežádat o dary. Mám se začít ohlížet po nějakém dárci?“ Na mysl mu přišla jasná odpověď, „Já sám jsem Ten, kdo nalézá finanční zdroje. O tuhle nabídku se nestarej. O své dílo se postarám sám.“

O několik dnů později, po cestě do Portorika, se David probíral stovkami e-mailů, když mu do oka padlo záhlaví, jež naznačovalo peněžitý dar. Zpráva zněla, „Chci poslat padesát tisíc dolarů pro vaši služebnost. Kam mám peníze zaslat?“ S úžasem David zjišťoval, že tento e-mail byl poslán ve stejný den, kdy mu onen muž nabídl prvních padesát tisíc.

Se srdcem přetékajícím vděčností ke svému Mistru, si David vzpomněl na zaslíbení v Knize Nehemiáš 2,20, „Bůh nebeský, ten nám dá prospěch, a my, služebníci jeho příčinice se, stavěti budeme.“ Řekl nahlas, „Pane, já jsem celé toto dílo dal to Tvých rukou. Pomoz mi, abych vždy následoval Tvé pokyny a ne to, co navrhuji lidé. Děkuji, že sám sebe činíš odpovědným za své dílo.“

Další misijní zázrak! Bůh je více než schopen své dílo vést vpřed. O něco později se David nacházel v severní Bolívii, poblíže brazilských hranic. Navštívil tam členy církve v Guayaramerinu. Členové ho tam žádali, aby ho mohli vzít do vesnice Yata. „Nežijí tam žádní adventisté, ale obyvatelé jsou tam velmi přátelští a moc rádi by tam měli adventní školu. Vysvětlili jsme naši křesťanskou filosofii všem obyvatelům a jejich vůdcům. Nabídli se, že nám pro školu dají pozemek.“

David je s radostí následoval, když mu ukázali nádherný pozemek, který vesnice Yata nabídla. Pozemek sestával ze 154 hektarů s říčkou, která ho obtékala v délce asi dvou a půl kilometru. Dvě bolivijské rodiny a jeden univerzitní student se nabídli, že budou spolupracovat na výstavbě školy.

David srkal chladný tamarindový nápoj, když seděl mezi vesničany. „Velmi si ceníme vašeho štědrého daru,“ usmál se na své nové přátele. „S dobrovolnými pracovníky můžete pročistit pozemek, postavit třídy s doškovými střechami a také domovy pro zaměstnance školy. Pokud všichni přidají ruce k dílu, můžeme brzy začít výuku ve třídách s dobrovolnými misijními učiteli. A protože jste nabídli i pozemek ve vesnici k vystavění adventní modlitebny a přilehlého domova pro misionáře, můžeme jen snít o tom, jaký dopad bude mít tato škola na rozvoj církve a pozeňání, které přinese celé vesnici.“

Všichni souhlasně přikyvovali a jeden muž prohlásil, „My věříme v Boha. Můžeme vám říct, jak tady před několika měsíci zachránil život jedné ženě?“

„S radostí!“ David se dychtivě zahleděl do mužovy tváře.

„Jednoho dne,“ řekl muž, „byla naše tichá vesnice vyrušena hlasitými výkřiky. Všichni jsme vyhlédli z oken a dveří a viděli jsme, jak vesnicí projíždí velkou rychlostí taxík a zanechává za sebou velký oblak prachu. Zanedlouho jsme uviděli muže, jak naříká a po tvářích mu tečou slzy. ‚Moje žena je mrtvá.‘ Spěchal k jednomu domu u řeky, kde byl telefon. ‚Moje auto sjelo s převozní lodě do řeky a zůstala v něm moje žena,‘ s námahou ze sebe vyhrkl. ‚Já jsem se dostal z auta ven, ale moje manželka to nezvládla a zůstala tam. Lidé se teď snaží vyprostit její tělo z auta pod vodou. Mohu, prosím vás, zavolat svým dětem, abych jim dal vědět, že jejich maminka se utopila?‘

Naše ženy si zakrývaly ústa v bolesti nad agónií tohoto muže. Muž vzal telefonní kartu, kterou mu někdo podal. S těžkostmi a s třesoucími se prsty vytáčil číslo. ‚Synu, tady je tvůj otec,‘ vzlykal do telefonu a trvalo chvíli, než byl schopen pokračovat. ‚Tvoje matka... tvoje matka se utopila, když auto sjelo s přepravní lodě. Já jsem se dostal ven, ale ona zůstala uvězněná uvnitř na dně řeky.‘

Nové zprávy v naší vesnici cestují velmi rychle. Brzy mnoho zvědavých dospělých i dětí vykukovalo z oken, aby se podívali na mokrého muže a slyšeli něco z toho, co říká. Jiní běželi k řece podívat se, jak se lidé snaží dostat mrtvou ženu z potopeného auta na dně řeky, která tam byla hluboká asi šest metrů.

Všichni tiše sledovali tiché drama uvnitř domu, takže si nikdo nevšiml tlusté indiánské ženy *Acholita* (místní přízvisko pro indiánskou ženu z Peru), která kráčela vzadu za zástupem lidí. Přestože v bolivijské džungli je velmi horko, tato žena měla na sobě mnohovrstevnou sukni, jaké nosí ženy v peruánských Andách. Její oblečení mělo alespoň pět vrstev. To samozřejmě přispělo k rozměrům jejího pasu. Její husté, černé vlasy byly spleteny do dvou bohatých copů stažených dole krátkým, černým provázkem, ze kterého viselo několik kvítek. Protože lidé v zástupu si nechtěli nechat ujít ani slovo z toho, co hovořil nešťastný muž uvnitř, nikdo nebyl ochoten této *Acholitě* uhnout, když si snažila razit cestu davem – až do chvíle, kdy si uvědomili, že je všechny zanechává mokré! ‚Prosím vás, nechte mne projít, já musím dovnitř,‘ opakovala tato neupraveně vyhlížející žena, jak se snažila prodrat se davem. Nakonec našla muže, kterého hledala – totiž muže u telefonu! Zatahala ho ze zadu za oděv, muž se otočil a nemohl popadnout dech, když hleděl do tváře své ‚utopené‘ manželky. Padla mu kolem krku a pak mu vzrušeně začala vyprávět, co se stalo.

„Uvnitř kabiny se utvořila veliká bublina,“ vyprávěla žena. „Ta mě zásobovala vzduchem, jak jsem se snažila dostat ven z auta a zoufale jsem bojovala, abych mohla otevřít dveře. Nakonec, asi po dvaceti minutách, se mi to podařilo.“

Vynořila se na hladině, prodrala si cestu mezi přihlížejícími a začala se shánět po svém muži.“

„Děkuji za tu zkušenost,“ usmál se David. „Děkuji moc, že jste mi řekli o zázraku Boží lásky ve vesnici Yata. Jsem si jistý, že tohle byl jen začátek toho, co tady Bůh pro vás započal.“

Boží dílo uspěje

David spolu s týmem dobrovolníků stál na pokraji Andských hor ve výšce 4000 metrů. S dychtivým očekáváním přehlíželi přes velký kaňon, ve kterém žijí dva miliony lidí. Noční světla hlavního města Bolívie La Paz osvětlovala celé údolí, kam až oko dohlédlo. Toho dne pracovali celý den na zařízení velkého vysílače. Jejich velkou otázkou bylo, *Pokryje tento vysílač celé město La Paz?* Asi hodinu po západu slunce, když stáli na náhorní plošině vysoko nad městem, volali mobilním telefonem mnohým přátelům ve všech částech města.

Z každého zavolání se ozval nadšený hlas, „Ano, televizní kanál funguje!“ I největší kabelová televizní síť města vysílala jejich signál. Nikdy v celé historii města neměla církev Bolívie přístup do tolika domovů, bohatých i chudých. Teď měly dva miliony lidí příležitost sledovat zprávu o Boží lásce a Kristově brzkém příchodu!

Když sjížděli dolů do města po studených, blátivých i

dlážděných ulicích, všimli si, že největší obchod s elektronikou v celém La Paz měl všechny televizory naladěné na stanici ADVenir. Viděli také, že se lidé v několika restauracích shrnuli kolem televizorů, fascinovaní tím, co tam viděli.

Bůh ze své milosti shlížel na lid v La Paz a podával jim svou ruku zcela novým způsobem. Toho večera se jedna zoufalá

Pohled na La Paz, hlavní město Bolívie se dvěma miliony obyvatel. Když začalo vysílání Božího poselství ADVeniru, začaly se dít zázraky.

Sbírka videopřednášek, studií a jiných materiálů ve studiu ADVenir. Noční programy poskytovaly hlubší studium pravd Písma.

svobodná matka rozhodla, že již nemá smysl dál žít a chtěla zabít svou malou dcerku a potom i sama sebe. Dcerka však „náhodou“ nalaďila televizor na ADVenir. Když matka uslyšela příjemnou, pokojnou hudbu, přišla se podívat, co její dcera sleduje. Promlouval evangelista, Alejandro Bullón, přímo k ní? Když byl program u konce a na obrazovce se objevilo pozvání ke sledování dalších programů,

všimla si adresy, ani na chvílku nezaváhala a spěchala do studia.

Obdržela biblický studijní kurz a začala každou sobotu navštěvovat modlitebnu. Dnes je její ušlechtilý hlas s jasnou dikcí součástí biblického čtení na videoprogramech a jiných zvláštních vysílacích časech ADVeniru. Další duše získaná pro Krista! Další misijní zázrak!

Brzy po zahájení vysílání zazvonil telefon a vzrušený mužský hlas volal, „Zůstávám vzhůru až do pozdní noci, abych mohl sledovat vaše vysílání. Zjistil jsem, že vaše noční programy jsou hodnotnější než ty, které vysíláte přes den. Shledávám v nich hlubší myšlenky.“

Jak Jenny naslouchala tomuto muži, pomyslela si, *Tak někdo si všiml, že naše satelitní vysílání má přímočaré poselství a zasahuje hlouběji do Písma svatého.*

Muž na druhém konci rychle pokračoval, „Pozval jsem našeho pastora a další členy naší církve, aby si přinesli své Bible a přišli ke mně sledovat vysílání. Pozorně jsme studovali sérii přednášek Douga Bachelora [se španělským překladem] s otevřenými Biblemi. A potom přednášel o sobotě sedmého dne.“

Srdce Jenny začalo bít rychleji, když si pomyslela, *Možná, že jsem měla ještě počkat, než jsem to dala do vysílání.* Pak ale naslouchala dál.

„Bez ohledu na to, jak důkladně jsme studovali Bibli, museli jsme přiznat, že Písmo učí sobotu sedmého dne. Patříme k církvi Shromáždění

Boží a světíme neděli. Myslel jsem, že vás bude zajímat, že náš pastor a všichni ti, kteří se zde se mnou každý večer shromažďují ke sledování vašich programů, jsme začali světit sedmý den, sobotu.“

To byl třetí případ, kdy byl ADVenir kontaktován členy církve s názvem Shromáždění Boží. První a druhý případ byl žádostí o přenos signálu ADVeniru do místní televizní sítě. Zdálo se, že všechny tři kontakty byly na sobě nezávislé. Duch Boží opravdu pracuje na lidských bytostech, které touží po přijetí pravdy, když vidí průzračnost Jeho slova.

Vysílání ADVeniru přejala čtyři největší města a mnoho menších oblastí v Bolívii. Po jednom jediném týdnu vysílání se počet diváků zčtyřnásobil. Vysílání také přebraly mnohé kabelové televizní společnosti v Argentině. Dokonce i jeden řidič taxíku z Brazílie, který mluví portugalsky a sledoval pětihodinové satelitní vysílání, prosil, „Pospěšte si s celodenním vysíláním. Chci to vidět 24 hodin denně.“

Příjemná telefonní operátorka ADVeniru zvedla telefon v odpověď na volání jedné ženy. Její hlas naznačoval, že plakala. „Zoufale potřebuji pomoc. Uvědomila jsem si, že ve svém životě bezpodmínečně potřebuji Krista. Mohl by mne někdo z vašeho studia přijít navštívit?“

Operátorka přepojila hovor k Jenny. „Mohu přijít dnes odpoledne,“ slíbila Jenny oné ženě. „Jen mi dejte vaši adresu.“

Později toho dne zaklepala Jenny na dveře velkého domu v přepychové čtvrti města. Služebná ji zavedla do velké haly. Jenny brzy uslyšela kroky ženy, která ji čekala.

„Jsem tak ráda, že jste přišla,“ řekla žena, když vstoupila do místnosti. „Mám televizi naladěnou na váš kanál, protože mne vaše programy velmi povzbuzují. Zápasím se zlozvykem závislosti na alkoholismu, který velmi negativně ovlivňuje mou rodinu.“

Když se žena podělila s Jenny o svůj životní příběh, dodala, „Dnes mne pastor v jednom z vašich programů přesvědčil, že i mne má Bůh rád a je ochoten mne změnit. A já jsem se rozhodla, že Ho nechám, aby ovládl můj život. Co k tomu potřebuji, co mám v té věci udělat?“

Jenny se se svou novou přítelkyní také podělila o svůj životní příběh a o nádherné poselství o Božím odpuštění a o svobodě v Kristu. Žena ji pak přerušila, „Povězte mi něco o vaší televizní síti.“ Jenny jí povyprávěla o tom, jak Bůh uskutečnil svůj plán vysílání. Řekla jí také o tom, jak jsou prodejci této sítě příznivě nakloněni tomuto vysílání a jak jsou trpěliví, přestože noví majitelé ještě nebyli schopni stanici zaplatit.

„Já toho majitele znám,“ odpověděna žena. „Dokonce jsem s ním chodila do školy. Jsme stále dobrými přáteli. Povídáme si spolu několikrát

týdně.“ Zvedla telefon a vytočila číslo.

„Zdravím tě Ivo. Volám ti kvůli síti ADVenir. Právě jsem se dověděla, že jsi to byl ty, kdo jim prodal stanici. Neumíš si představit, jakým požehnáním se mi jejich vysílání stalo. Úplně mi změnilo život. Pomáhají mi překonat můj problém s alkoholem. Děkuji ti moc, že je držíš v éteru.“

Při všech těchto důkazech Božího vedení celého vysílacího projektu se David stále ještě v noci probouzel a částka jeden milion a čtyři sta tisíc dolarů mu nedala spát. Termín konečné úhrady se nelítostně blížil. „Drahý Pane,“ prosil David, „Ty jsi nás jistě nevedl až sem jen proto, aby nakonec celá tahle věc selhala!“

I Becky s úzkostmi v srdci zápasila o důvěru, že tento úžasný dluh spolu s provozními náklady, budoucími výdaji spojené se satelitem, školami fungujícími ve čtyřech zemích a letecký zdravotní program fungující ve třech zemích, je spolehlivě v Božích rukách. Všechny tyto činnosti potřebují pomoc. „Drahý Pane Ježíši,“ dodala k modlitbám svého manžela, „my finančně sedíme na větvi, a to velmi daleko od kmene. A já cítím, jakoby ta větev měla brzy být odřezaná. Prosím, ukaž nám, co máme dělat.“

Boží odpověď přišla okamžitě. Ukázal jí na verš v Páté Knize Mojžišově 33,27: „Ochrana tvá buď Bůh věčný, a zespod ramena věčnosti.“ Vzpomněla si na ohromné množství důkazů, že Bůh má své dílo stále pod kontrolou. Její strach se rozplynul a Becky spočinula v pokoji, že může dál zpívat chvály Bohu, pokud Mu nepřestane důvěřovat. Nabyla znovu jistoty, že On je schopen vyřešit i ty nejdrastičtější finanční nesnáze.

Koncem prosince, před odjezdem z Bolívie, napsal David dopis vyjadřující vděčnost prodejcům sítě. „Děkuji vám za vaši trpělivost, kterou jste nám v tomto roce prokázali.“

Nyní již od vás nebudu žádat žádné prodloužení lhůty. Bůh pokračuje ve zlepšování blaha tohoto národa tím, že žehná milionům diváků. Statistika ukazuje, že mnozí diváci přesunuli svou pozornost z komerčních televizních kanálů, vysílajících spoustu násilností, na naši síť.

Ačkoli já osobně mám naprostou důvěru v to, že Bůh má finance svého televizního vysílání cele pod kontrolou, budu respektovat vaše rozhodnutí o prodeji šesti televizních stanic. Ať rozhodnete jakkoliv, nezmění to nic na naší schopnosti vytvořit satelitní kanál pro španělsky mluvící svět, protože studiové zařízení a satelitní komunikační kanál jsou v našem vlastnictví.

30. prosince 2002 mu prodejci odpověděli telefonem. „Davide, náš výbor se sešel minulý týden a prodiskutovali jsme tvůj dopis. Za prvé, souhlasíme s tím, že naplňujete cíle, které byly stanoveny jako podmínka pro prodej této sítě. Za druhé, máme za to, že potřebujete, aby váš satelitní komunikační kanál fungoval celý den, a to si může vyžádat několik měsíců. Zvýšená viditelnost vašeho vysílání a důvěryhodnost pro televizní veřejnost pro vás znamená velmi mnoho.“

Hlas v telefonu se na chvíli odmlčel a David naslouchal, jaký bude verdikt ohledně financí. „Rozhodli jsme se, že tentokrát nebudeme naléhat na zaplacení plné částky v daném termínu. Avšak, jak jsme se ti již dříve zmínili, my dlužíme státu tučné daně, které musíme zaplatit. Davide, nám pro tuto chvíli postačí, pokud nám dáš pět set tisíc dolarů. Byl bys schopen opatřit takovou částku?“

Davidovi se sevřelo hrdlo, když si uvědomil, že i tato nižší částka půl milionu dolarů závisí naprosto na tom, jaký je Boží plán.

Odpověděl, „Vy mne vždycky ohromíte svou laskavostí a tím, jaké ústupky vůči nám činíte, jen abyste mohli pomoci našemu vysílání zůstat v éteru. Váš požadavek na půl milionu je více než přijatelný. Velmi vám za to děkuji.“ Když položil telefon, David věděl, že to, co se Bůh rozhodl vykonat, musí uspět.

Po rozhovoru s prodejci David strávil pět minut tím, že si připomínal všechny důkazy o tom, že Bůh je stále Pánem celé situace. Jeho zázraky byly zjevné. Vždy opatřil dostatek zdrojů k tomu, aby pokryl základní potřeby každého projektu. David cítil požehnání, když myslel na tým odevzdaných dobrovolných pracovníků, kteří byli duchovně silní a jejichž počet se neustále rozšiřoval. A také na dárce, jejichž oběti tohle celé dílo umožnily.

Počet televizních diváků se rozrostl z přibližně půl milionu na více než šest milionů, a to jen v samotné Bolívii. Počet těch, kteří sledovali satelitní programy v noci, není známý, ale jsou zprávy, že byly sledovány v nejméně deseti zemích. Davidovi bylo jasné, že až bude satelitní komunikační kanál v provozu, diváků v Jižní a Severní Americe, jakož i v Evropě bude bezpočet. Nová vysílací zařízení se budovala v Grenadě, Bolívii, Venezuele a v Peru. Ve snaze vyhnout se nekřesťanským programům, se David se svým výborem rozhodli, že zruší své partnerství s televizní stanicí v Guayaně.

Dostatečné prostředky k dohotovení komunikačního satelitního kanálu pro televizní síť byly darovány právě ve chvíli, kdy byly potřebné. Zdržení v platbě 1,4 milionu dolarů se jistě nestalo náhodně.

„Jaké poučení si z toho máme vzít?“ ptal se David v duchu. Dobře si pamatoval, jaký úžasný prospěch Bůh způsobil až do této chvíle. Bylo by hříchem teď pochybovat. Úspěch nezávisí na množství zdrojů, které jsou k dispozici, nýbrž na vůli důvěřovat Bohu a kráčet poslušně vpřed. David věděl, že Bůh opatřuje příležitosti k dávání, aby mohl dávat a požehnat dárce. Požehnání nespočívá v částce, která je darována, ale v přístupu a obětavosti dárce. Prostředky a načasování určuje Bůh, a činí to proto, aby zásobil své dílo. A činí to často velmi nečekaným způsobem, který je zcela mimo náš normální způsob myšlení. Učí nás nehledět na lidské metody. My musíme naprosto záviset na nekonečných zdrojích našeho Vůdce, který prohlašuje, že: „Má jest všechna země i plnost její.“

Počátkem ledna letěl David s Becky a jejich dvěma chlapci do Venezuely. Po cestě se zastavili v Guayaně. Během výboru, se kterým se David sešel ve škole v Kimbii, bylo oznámeno, že tam mají nadbytek studentů. Guayanský vládní inspektor pro školství prohlásil, že „v celé Guayaně není ani jedna taková škola, která by se mohla vyrovnat adventním školám.“

Sotva David s rodinou přistáli ve Venezuele, předseda misie ho zavolał stranou a řekl, „Celonárodní televizní síť kontaktovala jednoho z našich členů se zajímavým návrhem. Chtěli by nás co nejdříve vidět.“

David pocítil, že tohle by mohlo být setkání podle Boží prozřetelnosti, a proto se ztišil k modlitbám a studiu Bible. S pocitem pokoje se potom ubírali do kanceláře vlastníka televizní sítě v Caracasu. Když se seznámili, řekl jim vlastník, „V dětství mne moje babička každý týden brávala do modlitebny adventistů sedmého dne. Když jsem se dověděl o ADVeniru, že vysílá každou noc satelitním signálem, a že brzy bude vysílat 24 hodin denně, rozhodl jsem se, že bych rád přebral vaše vysílání a pokryl celou Venezuelu čtyři hodiny každý den. Tak by se vaše vysílání dostalo k 24 milionům diváků a to vše bych udělal zdarma. Jsem si jistý, že v zemi jako je naše, zmítaná krizí, a v každém televizním kanálu nenajdete nic než násilí a válku, by takové vysílání přineslo docela „čerstvý vzduch.““

Není třeba zdůrazňovat, jak David s misijním presidentem velebili Boha za otevření takovéto brány. Venezuelsko-Antilská Unie ASD zmobilizovala všechny sbory věřících, a to dvakrát měsíčně, k podpoře ADVeniru. Když se Bůh ujme vedení a ukáže své zázraky, začnou se dít podivuhodné věci. Jak rychle by asi mohl celý svět být připraven na poslední zatroubení přicházejícího Ježíše Krista!

Během měsíce března roku 2003 nastaly ohledně ADVeniru (Adventist Spanish Television Network) strategicky důležité události.

První z nich nastala, když síť ADVenir podepsala pětiletou smlouvu se satelitní službou Intelsat 805. Představitel Intelsatu navštívil ADVenir z Washingtonu D.C. Když si prohlédl provoz stanice, prohlásil, „Věřím, že náplň a uspořádání Vašich programů umístí ADVenir na špičku všech španělských křesťanských sítí vysílajících přes satelit. Umožníme Vám vrcholný vysílací signál a dva měsíce vysílání zdarma.“

Druhou událostí bylo, že v březnu stanice ADVenir dokončila zavedení satelitního vysílání tak, že začala vysílat čtyřiadvacet hodin denně pro celý americký kontinent a Západní Evropu.

Za třetí, ADVenir zaranžovalo dvě důležité schůzky – jednu s administrátory Jihoamerické divize a jednu s vedoucími Bolívijské unie – za účelem zkoordinování misie církve.

Za čtvrté, konečný termín splacení celkové částky jednoho a půl milionu dolarů (tj. včetně úroků) byl také v březnu. Prodejci nadále jednali s Davidem i s celou organizací ADVenir velmi přátelsky. Jejich podpora zůstala neotřesená. David však cítil, že vzhledem k jejich finančním potřebám je splacení dluhu naprosto nezbytné, a že adventisté musí najít nějaký způsob, jak to provést.

Tým ADVeniru cítil, že se Bůh chystá učinit něco mimořádného. Nevěděli, co to bude, kde se to stane, ani kdy se to stane. To, co věděli s jistotou, bylo, že nikdy nezklame ty, kdo v Něho vloží veškerou svou důvěru.

A potom, právě ve chvíli, kdy se ADVenir chystal vejít do celosvětového podvědomí španělsky mluvícího obyvatelstva, právě ve chvíli, kdy ADVenir začal rozšiřovat produkci a zvyšovat vysílací náklady, se Bohu zalíbilo postavit mateřskou organizaci celého vysílání

– Gospel Ministries International – do extrémně slabé finanční situace. Vytrvalý příliv šeků, který držel při životě všechny akce vedené organizací GMI, najednou ustal. Poprvé za sedm let trvání se finanční zdroj prostě „vypnul“. ADVenir pozastavil jeden z nových plánovaných programů a použil poslední hotovost dostupnou z pokladny k zakoupení potravin pro pracovníky. Stanice zůstaly v éteru, ale vysílaly jen předem nahrané materiály. Misijní letadla musela být také dočasně „uzemněná“ z důvodů těchto finančních těžkostí.

Z jakých důvodů? David cítil, že tato finanční nouze musí mít nějaký božský důvod. A konec konců, hotovost organizace vždy závisela výhradně na Boží prozřetelnosti. Hlavním finančníkem zde byl Bůh. Proč je tedy zastavil uprostřed cesty? Určitě chce, aby na Něho obrátili svou pozornost. Ale jejich pozornost na Něho *byla* obrácena!

Toho rána se David modlil, „Vzácný Pane, jestli je zde něco, co musíme napravit, prosím zjev nám to. V sázce jsou miliony duší. Prosím, dej nám vědět, co máme učinit, abychom mohli znovu přijímat Tvá finanční požehnání.“

Po několika hodinách zápasu s Bohem nabýval David přesvědčení, že mu Bůh napovídá, „*Před tím, než tě mohu postavit do celodenního satelitního vysílání, je potřeba, abys vykonal jisté důležité změny. Dej do pořádku svůj dům.*“

Výbor televizní sítě se sešel na několik dnů. Každý z jeho členů zkoumal svůj vlastní život. Když si byli jisti, že každý z nich má své věci s Bohem vypořádány, začali zkoumat, jestli jejich provozní praktiky jsou v souladu s Božími zásadami. Uvědomili si, že je potřeba udělat několik organizačních změn, včetně postavení zkušeného producenta jako vedoucího oddělení. Nadšení a pokoj se znovu zmocnily celého týmu ve studiu.

Znovu se obrátili k Bohu s modlitbami. „Bože, podle našich nejlepších schopností a svědomí věříme, že náš dům je dán do pořádku. Uznáváme, že jsme naprosto slabí a bezmocní postarat se o vlastní potřeby. Jsme zcela závislí na Tobě. Do konce měsíce zbývá jen několik dnů a my máme tři velké potřeby, které Ti chceme předložit. Za prvé, jestli je to Tvá vůle, abychom zůstali v éteru, musíme zaplatit poskytované služby a jiné pravidelné účty. Za druhé, přestože zařízení pro vysílání přes satelit je v provozu, musíme platit měsíční deposit za satelitní služby předem. A za třetí, Pane, naši laskaví prodejci na své fondy čekají velmi dlouho. Zdá se, že už dál nemohou čekat. Děkujeme Ti za Tvou starostlivou

Původní kontrolní studio ADVeniru v Santa Cruz v Bolívii

péči, jakou jsi nám doposud prokazoval. Nyní se dožadujeme Tvého zaslíbení z Žalmu 46,11: „Upokojtež se a vězte, že já jsem Bůh, kterýž vyvýšen budu mezi národy, vyvýšen budu na zemi.“ A protože nás povoláváš k tomu, abychom se upokojili, zvolili jsme si uposlechnout přesně tak, jak to říká tento Žalm. Nebudeme pokračovat

ve vytváření nových programů ani vysílání přes satelit, dokud neuvidíme důkaz o tom, že Ty sám k tomu opatříš potřebné prostředky.“

Mnohokrát předtím se Bohu zalíbilo odpovědět na modlitby v poslední minutě. A to se stalo i teď. Tři dny před koncem března 2003 přišly peníze, potřebné k provozu sítě. Personál oddělení produkce se s nadšením pustil do práce. Videokazety se začaly znovu točit.

„Nadto stane se, že prvé než volati budou, já se ohlásím; ještě mluvití budou, a já vyslyším.“ Izaiáš 65,24.

Nicméně financí potřebných pro pokračování satelitního vysílání se nedostávalo. Personál sítě se rozhodl, že počkají na Boží financování, stejně jako to učinili v případě provozu. Mezitím David rozeslal žádosti o modlitby. V sázce byl věčný osud duší. David si byl jistý, že Bůh uslyší a odpoví na modlitby ve svém vlastním načasování a svým vlastním způsobem. Jejich modlitby byly soustředěny na několik rozhodujících potřeb.

Za prvé, když se David naposledy sešel s prodejci, neměl nic, co by jim nabídl, kromě odstoupení od kupní smlouvy. Prostředky, které již GMI zaplatilo do této doby, se rovnaly pouze úrokům. Prodejci však odmítli zrušení smlouvy. „Musíme jít vpřed. Krok zpět by byl nesmírnou ztrátou pro obě strany. Proste dál svého Boha, aby opatřil potřebné prostředky velmi brzy.“

Za druhé, dokud Bůh nenaznačí, že mají ADVenir vysílat 24 hodin denně, musejí počkat. Satelitní pronájem stál dvanáct tisíc dolarů měsíčně.

K tomu, aby vykročili vpřed, potřebují Boží potvrzení.

Za třetí, letecký zdravotní program školy v Guayaně, Venezuele a v Peru nesl Boží požehnání a šířil evangelium do odlehklých oblastí země. Všechny tyto programy potřebovaly v této době mnoho modliteb.

Zatímco se modlili a čekali, Bůh zakročil. Brzy byla doručena obálka se dvěma šeky od téže osoby. Poznámka v dopise říkala, „Bůh mi ukázal, že můj první šek není dostatečný. A tak tady je ještě jeden se stejnou částkou.“ Souhrnná suma obou šeků byla dvanáct tisíc dolarů – přesně tolik, kolik bylo potřeba k pronájmu satelitu na jeden měsíc!

Dne 21. dubna začal ADVenir vysílat svůj čtyřiaadvacetihodinový

„Misa“ pro přenos signálu ADVenir na satelit. Bůh dále žehnal televizní síti se zařízením potřebným k vysílání Jeho poselství tisícům diváků po celé Bolívii.

signál přes satelit pro celý americký kontinent a západní Evropu přes Intelsat 805. Během několika dnů začaly přicházet odezvy od diváků v Jižní Americe a okolních státech, kteří přijímali signál ADVeniru. Náš Bůh je opravdu Bohem zázraků!

Ve Venezuele začala televizní síť Telecaribe přenášet signál ADVeniru čtyři hodiny denně během hlavních vysílacích hodin pro dvacet

čtyři milionů diváků.

Vysílala v jednatřiceti městech po celé zemi, a to zdarma! Vedoucí pracovník komunikací v Kolumbijské unii podal zprávu, že ADVenir je na téměř třiceti kabelových televizních sítích. V Salvadoru dostala adventní televizní stanice Santa Rosa povolení, že se může stát první sesterskou stanicí ADVeniru.

Dominikánská republika začala připravovat přenos vysílání ADVeniru pro kabelové televize po celé zemi. V Peru byla dána do prodeje celonárodní televizní síť s třiceti šesti licenčními stanicemi – za pouhých sto tisíc dolarů. Členové se začali modlit, aby Bůh opatřil prostředky a ADVenir mohl vysílat po celém Peru. Kazatelé v Bolívii chválili Boha za příliv adventistů, kteří se v minulosti od církve odloučili, a kteří se nyní nechávali znovu pokřtít.

Den zázraků neskončil v minulosti. Bůh rád ctí víru těch, kdo udělají první krok a plně Mu důvěřují.

Kapitola 12.

Zrcadlení nebeského světla

Počátkem března roku 2003, dorazila do Colegio Gran Sabana ve Venezuele, kde misijně pracovali Bob a Neiba Nortonovi, skupina dvaceti šesti lidí, aby vystavěla hangár pro misijní letadlo. Tato skupina začala také klást základy pro domov Boba a Neiby. A co bylo důležité, dělali sbírky na výstavbu obou projektů. Bob byl velmi vděčný Jeffovi Suttonovi, misijnímu studentovi, který tam organizoval veškeré dění. Velmi se radoval, když byla dokončena přistávací plocha sousedící se školou. Až do té doby nemohl přistávat se svým misijním letadlem u Colegio Gran Sabana. Musel používat nejbližší letiště, které je v Santa Elena. To znamenalo, že musel šlapat dvě hodiny pěšky od školy na letiště vždy, když bylo potřeba někam letět. Nyní však mohl přistát přímo u školy. A navíc nemusel platit parkovací a přistávací poplatky na letišti Santa Elena. Boží požehnání nepřestávala přicházet.

Zkušenost z práce na těchto projektech byla požehnáním také pro ty, kteří na několik týdnů přišli pomoci škole Colegio Gran Sabana. Viděli odevzdanost studentů i personálu. Každý den viděli na vlastní oči Boží

požehnání. Jeden student měl ze začátku tendenci si stěžovat na nepohodlí, kterému na stavbě musel čelit. Avšak s postupem

Nový hangár u školy Colegio Gran Sabana ve Venezuele. Konstrukce přistávací plochy a hangáru u školy pro Boba a Neibu Nortonovi znamenalo, že už nebudou muset chodit dvě hodiny pěšky na letiště v Santa Elena a dvě další hodiny zpět z letiště domů.

času se jeho přístup začal měnit. Před návratem domů se podělil o zkušenost, která na něj měla významný dopad.

Jednou ho Bob přizval k jednomu ze svých krátkých letů. Přistáli na hrozné přistávací ploše ve vzdálené vesnici, aby tam vyzvedli indiánský manželský pár, který tam strávil několik měsíců kázáním Božího slova vesničanům. Jak manžel, tak i jeho žena měli na sobě obnošené oblečení a sandály. Své Bible však svírali jako by byly ze zlata. Bob je měl převézt do jejich skromného domova poblíž školy Colegio Gran Sabana, aby mohli být se svými dětmi, které tam zanechali, protože chtěli sloužit vesničanům v oné vesnici hluboko v džungli. Měli v plánu strávit nějaký čas doma, pracovat a farmařit, aby mohli získat nějaké peníze a jídlo a pak se vrátit do té osamělé vesnice a pokračovat tam v kázání evangelia a o brzkém příchodu Kristově.

„Jak často tam létáte, abyste zjistili, jak se mají?“ zeptal se student Boba.

„Zhruba jednou za měsíc.“

„Znají rozdíl mezi riskantním a bezpečným přistáním?“

„Neznají. Pro ně je to stejné. Žijí v tomto primitivním prostředí několik měsíců. A když jsou hotovi k letu zpět domů, vezmu sebou místního pastora a koná se tam velký křest. Ve vesnici už je docela velký sbor věřících.“

„Jak si mohou dovolit tohle podnikat? Kdo je sponzoruje a dodává jim zásoby?“

„Nikdo. Když jsou doma, velmi tvrdě pracují a šetří tolik peněz, kolik jen mohou. Také prodávají mnoho ze své zahradní produkce. Když pak mají dost peněz, zorganizují někoho, aby se postaral o jejich děti, a pak jdou znovu do misijního pole.“

Během zbytku letu tento mladý stěžovatel přemýšlel o obětavosti tohoto páru vůči Bohu a o tom, jak odevzdali celý svůj život do Boží služby a riskovali vše pro Boha. Vzpomněl si také, že když nepřicházejí žádné dary, Bob kupuje palivo do letadla ze svých vlastních peněz. Pak si uvědomil, že za poslední dva týdny stále brblal, že má „těžký život“, když pracuje na otevřeném slunci, je celý špinavý a unavený musí si dávat studenou sprchu a nemá dostatek jídla. Vracel se zpět do školy unavený, ale za to duchovně občerstvený, protože získal novou představu o životě.

I v době palivové krize ve Venezuele pokračoval Bob v nouzových letech, dopravoval pacienty do nemocnice a laické pracovníky a pastory do míst jejich určení. Během této doby bylo asi sto nemocných nebo raněných

lidí, kteří by bez Bobovy pomoci ztratili život. Díky jeho transportní práci – převážení laických evangelistů a pastorů – se mnoho duší v odlehlých oblastech nechalo pokřtít.

Jedna z typických zkušeností této doby zahrnovala mladou, dvaadvacetiletou ženu, která ležela ve vážném zdravotním stavu ve vesnici, jejíž přistávací plocha byla po dlouhou dobu opuštěná a nepoužívaná. Její povrch byl poset termitymi hromadami a toho dne také vál velmi silný vítr. Bob našel na ploše cestičku, na kterou dosedl se svým letadlem mezi mraveništi.

Vesničané v síti vynesli nemocnou ženu, Marii, do letadla. Bob na první pohled odhadl, že bez okamžité lékařské pomoci jí už nezbyvá mnoho času. Zavolal do nejbližšího městečka, které mělo lékaře. Po půlhodině letu se Bob setkal s lékařem. „Počkejte tady, prosím, než ji vyšetřím,“ řekl Bobovi. Po několika minutách se vrátil se zprávou, „Má prasklý appendix, pravděpodobně od včerejška. Jestli ji nedostaneme na operační stůl, bude do tří hodin mrtvá. Poletím s vámi pro případ, že by se něco stalo po cestě.“

Během letu do nejbližší nemocnice lékař nemohl nahmatat její puls. Ve snaze ji zachránit, aplikoval jí do žíly potřebný lék. Bob pozoroval napjatý výraz jeho tváře. Po několika minutách pohlédl na Boba a udělal znamení palcem vzhůru. Bob pochopil, že žena je ještě naživu. Za letu se modlil, „Pane, pomoz nám dopravit ji tam včas!“

Bob několikrát volal na letiště, aby věděli, jak daleko se nachází a kdy asi přistane. Na přistávací ploše na ně čekala ambulance, přenesli do ní Marii a ambulance pak velkou rychlostí vystartovala do nemocnice. Následující den ráno se na letišti lékař znovu setkal s Bobem. „Maria má operaci za sebou a brzy se uzdraví,“ podával zprávu. Bob jen děkoval Bohu za včasnou dopravu Marie do nemocnice.

Přesto však muselo být misijní letadlo často „uzemněno“ v hangáru prostě proto, že nebylo dost peněz na palivo. Potřeby byly ale naléhavé a neustávaly. Jeden pastor uvázl ve vzdálené vesnici, laický pracovník musel čekat celých pět dnů, aby se mohl vrátit do vesnice, kde pracoval, několik pacientů čekalo mnoho dnů, aby mohli být dopraveni na místo lékařské péče. Nortonovi žili v přeplněném činžovním domě, kde často netekla voda. A pokud tekla, byla vždy studená. Mnohokrát otočili vypínačem, aby rozsvítili, ale nestalo se vůbec nic. Telefon fungoval jen zřídkakdy. Jejich džíp měl spoustu poruch, takže museli chodit celé hodiny pěšky. Nedostávalo se peněz na jeho opravu, nemluvě o zakoupení jiného

vozidla. Někdo se jich zeptal, „Proč za každou cenu snášíte tolik těžkostí jen proto, abyste byli misionáři?“

Bob s Neibou o té otázce přemýšleli. Věděli, že je Bůh poslal do této oblasti Venezuely. Ustanovil je k tomu, aby zlepšili život tamního lidu. Ano, těžkosti se vyskytovaly často. Ale život sebou vždy přináší tuhá období. Když však pohlédli na celkový obraz situace, viděli mnoho lidí s bolestmi, mnoho nemocných, mnoho umírajících na malárii a jiné nemoci. Bob s Neibou viděli, že když Bůh pracoval skrze jejich vlastní úsilí, tito lidé měli šanci se uzdravit a vrátit se domů. Věděli, že Bůh povolal Boba k transportování laických pracovníků a pastorů zachraňovat duše, které by jinak, bez příspěvku misijního letadla, nikdy nepoznaly Spasitele. Když tyto věci zvážili, uvědomili si, že na tom nejsou zase tak špatně! Jakou radost přináší vědomí, že je samotný Bůh postavil na zvláštní místo, aby mnohým přinášeli život, světlo a naději. Studená sprcha neznamenal nic v porovnání se službou Mistru. Raná církev také přinesla evangelium světu skrze oběti a utrpení. Dokončení Božího díla vyžaduje totéž nasazení a odevzdanost.

Bob a Neiba říkají s úsměvem, „Pracujeme pro Boha a to nám stačí.“

Ve Spojených státech David Gates nastoupil do letadla na cestě do Walla Walla ve státě Washington. Posadil se vedle muže středního věku. „Promiňte, pane,“ řekl muž a podal Davidovi ruku. „Jmenuji se Norman. Jsem plukovníkem v armádě. Rád bych Vám vyprávěl krátký příběh.“

Překvapen touto přímostí, mu David potřásl rukou a přikývl. Plukovník pokračoval, „Dnes ráno, když jsem stál v řadě před nastoupením do letadla, hleděl jsem na tu spoustu pasažérů, kteří chvátili ve všech směrech. Mezi nimi jsem si všiml jednoho, který upoutal moji pozornost. Bylo na něm něco zvláštního. Měl ve tváři světlo. Vypadalo to, jakoby vyzařovalo z jeho tváře. Pozoroval jsem ho, jak kráčí halou a pak se postavil do řady, aby nastoupil do stejného letadla jako já. Když jsem se posadil do svého sedadla, vyhlížel jsem ho, až také nastoupí. Nakonec jsem ho uviděl, jak jde uličkou mezi sedadly a pak se také usadil.“

Muž pohleděl Davidovi do tváře a řekl, „Vy jste ten muž! Do jaké církve patříte?“

David překvapen polkl a pak vyhrkl, „Já jsem adventista sedmého dne.“

„Někteří moji vojáci jsou adventisté, ale myslím, že bych nemohl vyhrát válku, kdybych měl jen ty, kteří nebojují,“ zasmál se plukovník.

Když se jejich let blížil ke svému konci, důstojník se obrátil k Davidovi a vyznal, „Davide, děkuji Vám, za vysvětlení toho, čemu věříte. Máte ve tváři napsáno, že jste zcela odevzdán svému Bohu. Moje mínění o adventní víře dnes velmi porostlo.“

Po sobotě David nastoupil do dalšího letadla na celonoční let do Atlanty. Byl unaven a těšil se na několik hodin odpočinku. Kráčel do zadní části letadla ke svému sedadlu u okna. Musel překročit nohy manželského páru, který již seděl na sedadlech přilehlých k jeho sedadlu. Všiml si, že sledují, jak se k nim přibližuje. Když se nakonec posadil, žena ze sebe vyhrkla, „Vy jste křesťan, že?“ David přikývl a usmál se, když si zapínal bezpečnostní pás.

„Já jsem věděla, že to musí být Duch svatý,“ obrátila se žena ke svému manželovi. Pak znovu oslovila Davida. „Pane, víte, že Vám z očí září světlo?“

David se usmál. „To bude asi proto, že se tenhle jmenuje ‚červenooký expres‘.“

„Ne, ne,“ vmísil se do hovoru její manžel. „Když jste nastoupil do letadla, moje manželka i já jsme si všimli světla vycházejícího z Vašich očí. Oba jsme o tom mluvili, když jste šel uličkou ke svému sedadlu.“ David si uvědomil, že Bůh bere otěže do svých rukou a uvědomil si, že tuto noc nebude žádný odpočinek.

„K jaké církvi patříte?“ zeptala se žena.

„Jsem adventista sedmého dne,“ odpověděl David.

„To se mi velmi ulevilo! Kdybyste patřil k některým z těch, kteří zapírají Krista, asi bych umřela. Nevěřím, že by Bůh naplnil svým Duchem někoho, kdo nevěří této základní biblické pravdě.“

David se svými novými přáteli strávil celou noc rozpravami o jedné biblické pravdě za druhou. Bylo zjevné, že tito upřímní studenti Bible prostě potřebovali utvrzení a povzbuzení k tomu, aby pokračovali ve své nalezené víře.

Když si to David rozebíral, uvědomil si, jak snadno Bůh používá svého Ducha k usvědčení myslí čestných lidí. V obou případech Duch svatý připravil jeho posluchače k přijetí pravdy ještě dříve, než David pronesl jediné slovo. Skutečností je, že biblické poselství je nesené ne mocí argumentů, nýbrž hlubokým usvědčováním Ducha svatého o Bohu.

O několik měsíců později vedoucí misie na jihovýchodě Venezuely požádali Davida, aby hovořil na jejich místním stanovém shromáždění mládeže. David se tohoto shromáždění zúčastnil spolu

s manželkou Becky a dvěma syny, Carlosem a Kristopherem. Celá rodina se radovala z možnosti podělit se o své zkušenosti z misijní služby. Byli celí rozechvělí z atmosféry, která se rozhostila na shromáždění téměř jednoho tisíce mladých lidí.

Druhý den, hned po závěrečné modlitbě, se utvořila dlouhá řada těch, kteří chtěli hovořit s mluvčím. Jeden muž trpělivě čekal až do chvíle, kdy mohl Davidovi poklepat na rameno a pak řekl, „Jmenuji se Luis, a musím ti říct jeden příběh. Pracuji jako náborář baseballového týmu Cleveland Indians ve Spojených státech a jsem ve sboru silně zapojen do práce s mládeží. Těsně předtím, než jsem přijel na tento tábor, jsem cítil, že sebou mám vzít svou šekovou knížku. Když jsem dnes ráno kráčel k místu shromáždění, Duch svatý mi vtiskl myšlenku, *„Až uvidíš muže se zářící tváří, napiš mu šek na sedm tisíc dolarů.“* Když shromáždění začalo, sledoval jsem ty, kteří vystupovali na pódium. Najednou jsem si uvědomil, že tvář jednoho z mluvčích zářila. Zeptal jsem se manželky, jestli vidí něco mimořádného, ale řekla, že ne. Tvář toho muže zářila po celou dobu shromáždění.“ Luis se odmlčel a potom vtiskl Davidovi do dlaně šek na sedm tisíc dolarů.

Právě toho rána se David naléhavě modlil o prostředky potřebné pro služby bolívijské televizní sítě. „Bratře Luis,“ řekl David se slzami štěstí v očích, „to je ale nádhera, když se Boží lid vloží cele i se svými prostředky do Jeho služby. Já znovu vidím, že Bůh chce vylít své požehnání na nedokonalé lidské bytosti a demonstrovat tak svou moc. Všechno, co požaduje, je naše ochota a naše oddanost. Bůh skutečně poctil tvou odevzdanost a věrnost, kéž ti bohatě požehná.“

Koncem roku 2003 David chválil Boha za Jeho nepřetržitou ochranu pilotů v Guayaně, Boba Nortona ve Venezuele, i za Davida samotného. Nalétali toho roku dohromady více než dva tisíce hodin bez jakýchkoliv nehod nebo nebezpečných situací. Ani jedna nalétaná hodina nebyla účtována těm, kterým bylo slouženo. Rok začali se čtyřmi letadly a ukončují ho se šesti. Šesté letadlo bude pilotováno Johnem Suttonem, který podpoří dílo v pralesech a savanách východní Bolívie.

Dalším důkazem Božího požehnání bylo vystavení druhého povolení Guayanské letecké misijní službě (GAMAS), aby mohli operovat s nově zakoupenou Cessnou 182, která má schopnost krátkých rozletů a přistání. S výjimkou dvou povolení vydaných GAMASu vláda Guayany nevydala žádné povolení ani jedné církevní nebo misijní organizaci za posledních třicet let! Nechť je Boží jméno pochváleno za Jeho zdravotní a

vzdělávací dílo v Guayaně a za to, jakým způsobem bylo přijato a ceněno ve vládních kruzích.

Bůh také požehnal školu Kimbia Mission Academy a školu Davisových indiánů. Obě guyanské školy ukončily školní rok s maximální kapacitou a nadbytkem studentů.

Na severovýchodě Bolívie byl k výstavbě školy zakoupen krásný pozemek o velikosti 220 akrů (zhruba 89 hektarů) a s říčkou, která zajišťuje křišťálově čistou vodu. Před dokončením stál již čtvrtý dům s doškovou střechou. Bude sloužit jako jídelna a shromažďovací místnost pro studenty. Místní členové sboru se chopili příležitosti zakoupit dalších 280 akrů (zhruba 113 hektarů), které sousedily se školním pozemkem. Obětavě uspořili tři tisíce dolarů ze svých vlastních peněz. Na tomto novém pozemku plánují zahájit centrum pro zdravý život. Mají k dispozici traktor a místní pracovníky a připravují tak pozemek pro potřeby studentů a dobrovolných pracovníků, aby mohlo vyučování začít v lednu 2004.

Z oblasti Gran Sabana ve Venezuele Bob Norton podal zprávu, že reakce místních vedoucích vesnice je nesmírně pozitivní. Jeden z vedoucích, který je odpovědný za dohled nad velkou oblastí vesnic, si vyžádal evangelizační přednášky. Bob rychle dopravil laického pastora do největší vesnice v oblasti a přednášky začaly bez průtahů.

Ve všech těchto odvětvích služby pokračuje Bůh na svém díle zázraků, aby tak ctil víru svých odevzdaných pracovníků. V Jeho síle vykonávají příkaz, „Tak svět’ světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, jenž jest v nebesích.“ (Matouš 5,16)

Termín – 31. prosince

Vzhledem k vážné hospodářské krizi v Bolívii byli prodejci televizní sítě ADVenir nuceni dát aktiva společnosti do zástavy a dokonce i obětovat svá osobní konta na to, aby mohli provoz udržet „nad vodou“. Upozornili Davida, že mu musejí stanovit termín ke splacení plné zbývajících částky koupě. Zdálo se, že po uplynutí tohoto termínu není možné společnost provozovat. Doprovázen Donem Johnsonem a Jenny Mendozovou, „pravýma rukama“ televizní stanice, se David setkal s prodejci, aby prodiskutovali finanční podrobnosti.

Prodejci mu zopakovali své přesvědčení: „My víme, že Bůh způsobil zrod této sítě. Jakmile splatíte celou částku, rádi bychom vám pomohli s přenosem vašich programů na naši druhou televizní síť Red Uno, největší v celé Bolívii. Chceme ctít Boha stejně jako ADVenir.“

David souhlasil a potom se s nimi podělil o paprsek finanční naděje.

„Volala nám jedna paní ze Spojených států a vyptávala se na naši filosofii, programy a finanční situaci. Vyjádřila zájem o finanční partnerství na síti, aby se náš současný dluh vyřešil. Myslím, že má nějakou přítelkyni, která vás již navštívila a sdělila vám tuto informaci.“

„Ano,“ souhlasili prodejci, „a po její návštěvě jsme se rozhodli vykročit vírou a pokračovat v našem čekání na Boží opatření. Prodloužíme konečný termín pro celkové splacení až do konce prosince.“

O několik týdnů později probudil Dona Johnsona kolem páté hodiny ranní telefon. Volal operátor televizní stanice, který byl právě ve službě. Don uslyšel z druhého konce zoufalý hlas, „Do budovy se hrne voda. Přijď rychle!“

Pohledem z okna do ještě trvající tmy Don rozeznal silný liják. Rychle na sebe natáhl staré kalhoty a lehkou košili a vyběhl ven s gumovými sandály na nohou. Brodil se vodou dosahující nad kolena.

Když se dostal blíž k silnici, voda mu sahala až po pás – až po stěračě zaparkovaných aut. Všechno bylo pod vodou.

V budově stanice mu voda sahala po kolena. Stovky videokazet plavaly kolem celé programovací místnosti. David je přivezl za Spojených států pouhý týden předtím a pracovníci je uložili na dvě spodní police regálu. Elektřina ještě fungovala a zásuvky praskaly a jiskřily, jak hladina vody dosahovala až k nim. Don musel z bezpečnostních důvodů vypnout hlavní vypínač. Jak se pak dál brodil ve tmě, našel osm drahých počítačů pod vodou. Tyto počítače obsahovaly spoustu harddisků pro videoprodukcí. Situace vypadala velmi pochmurně.

Don se téměř rozplakal, když došel do své kanceláře a tam našel svůj laptop a videokameru zcela pod vodou.

Bůh však ještě neskončil s konáním zázraků. Počítače, které byly pod vodou, se po týdnu důkladné práce – totálního rozebrání, vyčištění, vysušení a přeprogramování – jeden za druhým dostaly do stavu schopného provozu. Největší ztrátou se při této katastrofě stalo více než dvě stě hotových programů pro vysílání, mnoho knih, které byly v krabicích na podlaze a Donův laptop s videokamerou. Povodeň způsobila velké zdržení, ale všichni pracovníci věděli, že u kormidla dění je stále Bůh, a že jim pomůže nabýt znovu všechno, co budou potřebovat k vysílání Jeho poselství.

Kvůli nebezpečí poruch v elektrickém vedení a dalšímu poškození vysílačů a dalšího zařízení, se tým pracovníků rozhodl dočasně zastavit vysílání. Don během povodně sledoval hladinu vody stoupající až k zesilovači, umístěném venku pod parabolickou satelitní anténou. Zesilovač byl pořízen milujícími dárci za cenu sto tisíc dolarů. Nemohli si dovolit ho ztratit.

Don se obrátil k operátorům stanice, „Musíme si pospíšet a odvysílat oznámení našim divákům, že musíme na nějakou dobu přerušit vysílání. Musíme stanici vyřadit z provozu dříve, než nastanou ještě větší škody. Rychle si napsal oznámení, které mělo být vysíláno, a otočil vypínačem, aby zjistil, které kanály ještě vysílají.

ADVenir byl jediným místním kanálem, který vysílal.

„Přátelé,“ řekl Don, „Pán nám podržel vysílání až do této chvíle. Možná, že máme počkat, než tohle oznámení odvysíláme. Zastavit mezinárodní vysílání, které ovlivňuje miliony diváků v mnoha zemích, je vážná věc. Modleme se za bezpečnost našeho zařízení, aby voda přestala stoupat.

Ve chvíli, kdy klekali k modlitbě, viděl Don, že voda dosáhla výše asi deseti centimetrů nad spodní část prostoru, ve kterém byl umístěn zesilovač. Hladina byla také asi tři centimetry nad spodní částí chladicího zařízení pro tento zesilovač. Po modlitbě voda začala nečekaně rychle klesat! Přestože bylo předtím oznámeno divákům, že kanál bude pravděpodobně zastaven, vysílání pokračovalo dál. Později, když šel Don překontrolovat stav zařízení, viděl, že voda vystoupila až asi dva centimetry pod satelitní zesilovač! Ač se ďábel snažil ze všech sil zamíchat se do Božího díla, Pán řekl, „Až potud a ani o krok dál!“ Bůh konal zázraky i uprostřed povodně. Signál ADVeniru nebyl ani jednou přerušen. Nádherná poselství o pokoji s Bohem, doprovázená inspirující hudbou a promísená překrásnými scénami z přírody, pokračovala na vlnách během zuřivého běsnění bouře. Bůh, který je stále u otěží svého díla, přinášel divákům pokoj.

Po celé dva týdny pracovníci rozprostírali kazety, videa a knihy po celém prostoru studia a sušili je s nadějí, že alespoň některé z nich se ještě budou dát použít. Produkční a střižné oddělení pracovalo na plné obrátky. Pracovníci produkovali nové materiály, které měly jít co nejdříve do éteru. Jenny, programová vedoucí stanice, rozdělila delší programy na dvě části a zásobila je rozmanitostí jak jen mohla z materiálů, které unikly povodňovým škodám.

A přesto, více než kdy jindy, svěřovali budoucnost Tomu, který nikdy nedělá chyby, a který se vždy postará o ty, kteří Mu slouží. Bůh je provedl přes veškerá úskalí zotavování se z povodně. Cítili také jistotu, že On sám dá celé služebnosti pevný finanční základ a pomůže jim najít profesionální tým dobrovolníků, potřebných k vytváření inspiračních programů pro španělsky mluvící svět. Dožadovali se naplnění slibu, „Když půjdeš přes vody, s tebou budu, pakli přes řeky, nepřikvačí tě; půjdeš-li přes oheň, nespálíš se, aniž plamen chytí se tebe.“ Izaiáš 43,2

V listopadu zůstávala finanční situace stále neutěšená. Manažer sítě zavolal Davidovi. „Přijďte a připravte se na podpis potřebných dokumentů ke zrušení prodejní smlouvy. Naše finanční problémy nám nedovolují, abychom déle čekali.“

Všechno ukazovalo na hrozivě se blížící krach. Znamená to, že ADVenir přestane vysílat během několika dnů? Co jiného se dá očekávat? Nebyli schopni zaplatit jeden a půl milionu dolarů po celých osmnáct měsíců. David se však už naučil, že jediným způsobem, jak mohou lidské bytosti předpovědět budoucnost, je ohlédnout se zpět a vidět, co Bůh již

vykonat v minulosti. A tento záznam neomylně ukazuje naprostý úspěch skrze mocnou ruku Boží, která pracuje ve svém vlastním načasování.

Během ranních rozjímání s Bohem byl David přesvědčen Duchem svatým, že má televizní programy rozšířit do dalších měst v Bolívii. Dva dny před navrženým ukončením jejich vysílání uzavřel dvě smlouvy se dvěma technickými specialisty na vysílání v dalších pěti velkých městech Bolívie. Vystavil jim oběma šeky za práci a jejich ochotu to vykonat co nejrychleji. Zdá se to nelogické? Ano, a zvláště v tuto chvíli, kdy jediným, kdo jim mohl pomoci z těžkostí, byl Bůh.

Davidovi rodiče již odjeli do Venezuely ke slavnostnímu vysvěcení Davida do služby evangelia. Ted' však všichni společně kráčeli do kanceláře prodejců.

„Moje osobní zkušenost mne vždy vede k tomu, být optimistickým,“ začal David. „Bůh žehná této síti, která patří Jemu, viditelností ve velké části světa, důvěryhodností a celosvětovým úspěchem. Nicméně ještě neuznal za vhodné opatřit jeden a půl milionu dolarů, které vám dlužíme. Vy jste vůči nám velmi trpěliví a laskaví. Chceme, abyste věděli, že chápeme vše, co musíte udělat. Bůh zná naše lidská omezení a já vím, že On pracuje v jejich mezích. Prosím, načrtněte nám vaše požadavky a my jim vyhovíme.“

Jejich tváře se poněkud uvolnily. V místnosti bylo cítit působení Ducha svatého. „My víme, že Bůh má své dílo pod kontrolou, víme, že vlastní tuto síť, a také víme, že to znamená velkou přízeň pro naši zemi,“ ujistili Davida prodejci. „Přesto však musíme platit naše účty. Myslíte, že Bůh může v té věci něco udělat do konce roku?“

„Já vím, že Bůh působí tak, jak vidí za dobré. Nechceme, abyste se cítili nedobře proto, že jste nám stanovili konečné datum ke splacení. Já k tomuto datu nemohu přijet do Bolívie. Chcete ted' projednat, jak postupovat v případě, že nebudeme schopni zaplatit ani do určeného data?“

Jeden z vlastníků přerušil Davida právě ve chvíli, kdy hlavní finanční úředník pozvedl kontrakty, které připravil Davidovi k podpisu. Posunkem naznačil finančníkovi, aby je zase položil a řekl, „Ne! Tohle nebude nutné. O selhání vůbec nebudeme mluvit. Z Boží vůle se to nikdy nestane. S tím se vypořádáme až teprve 31. prosince.“

Davidovi se zalily oči slzami. Znovu poklekli k modlitbě a odevzdali svůj život i finanční potřeby svému nebeskému Otci. Vřele se objali a potom opustili kancelář. Právník, který seděl vně kanceláře se

podivil nad pokojným a šťastným závěrem celé věci.

Dne 23. prosince, pouze osm dnů před závěrečným termínem, četl David při svém ranním studiu příběh Rebeky a jejího syna Jáкова. Rebeka s Jákovem podvedli Izáka, aby vykonali Boží vůli svým vlastním způsobem. Místo toho, aby počkali, až je Bůh provede ke svému cíli, sklídili jen problémy a bolest. David se modlil, „Bože, já vím, že tento boj je Tvým bojem. Já musím zůstat potichu a čekat na Tebe bez ohledu na následky.“

A právě v té chvíli zazvonil telefon a přerušil jeho modlitbu. Hlas na druhém konci oznamoval, „Dnes ráno jsem vstal se silným dojmem, že ti mám zavolat. Chtěl bych vědět víc o tvé televizní síti v Jižní Americe.“ David vysvětlil její historii a vyčetl mnohá Boží požehnání a rapidní růst. A pak se také zmínil o konečném termínu, kterému čelí.

„Kolik jim dlužíš?“

„Jeden a půl milionu dolarů. Úroky za uplynulých osmnáct měsíců pohltily těch dvě stě tisíc, které jsme zaplatili na začátku.“

„Kdybyste měli složit částečnou úhradu, abyste si uchovali prodej, kolik myslíte, že by je uspokojilo?“

„Myslím, že půl milionu by bylo minimum, jaké bych jim mohl nabídnout.“

Hlas na druhém konci se ztišil. „Dnes vám pošlu šek.“

Davidovi přeskakoval hlas, když se pokusil mluvit. „Děkuji! Děkuji! Bůh bude uctěn a Jeho věrnost bude tímto darem obhájena. Jiní budou takovým darem inspirováni. A radost a užitek z něho potrvá celou věčnost!“

„Rádo se stalo. Spojím se s tebou znovu později, až promluví se svým účetním. Pán vám všem požehnej.“ S tím se s Davidem rozloučil.

David a Becky plakali a spolu se vděčně modlili za Boží hojné požehnání a věrnost. Tentýž den měl David zavolat prodejcům do Bolívie a informovat je, zda se děje něco nového. Nejdříve však zavolał manažerovi sítě. „Bůh vykonal zázrak, přesně tak, jak jste předpověděl,“ odpověděl manažer, když si vyslechl Davidovy zprávy. „Jsem si jistý, že i jiní budou inspirováni příkladem tohoto dárce, a že zbytek bude také brzy splacen.“

Později téhož dne se dárce znovu ozval. Vysvětlil, že jeho manželka řídila svůj podnik celých čtyřicet let. Nedávno však zemřela a její účetní chtěl vědět, jak má naložit s výnosy podniku. Tehdy ho Bůh inspiroval, aby poprvé zavolał Davidovi. Ted' však, když skončil rozhovor s Davidem a zavolał účetnímu, aby ho zpravit o tom, že má vystavit šek na pět set tisíc

dolarů, účetního to velmi zneklidnilo. Nesouhlasil s rozhodnutím darovat částku, která byla nabyta usilovnou prací za celá desetiletí. Naléhal na dárce, aby si své rozhodnutí dobře promyslel. A dárce teď požádal Davida o čas, aby o tom mohl přemýšlet.

David s Becky prožívali několik dnů intenzívních modliteb, drželi se Božích zaslíbení a očekávali konečný výsledek. Tucet dalších modlitebníků se přidalo k jejich modlitbám, aby Bůh pokáral satana a zasáhl ve prospěch svého díla. Dárce po několik dnů zápasil s účetním své manželky, aby mohl získat přístup ke svým penězům. Byla zde potřebná Kristova moc ke zlomení satanovy moci nad penězi, které měly zachraňovat duše.

S ulehčením David nakonec obdržel zprávu od dárce, který zavolal a potvrdil, že se svého rozhodnutí nevzdal.

Dokonce zjistil, že jeho manželka měla několik bankovních účtů. „Davide,“ řekl, „chci dát Pánu celou slíbenou částku, jakmile obdržím právní dokumenty k vlastnictví těchto peněz. Modlete se dál.“ Těžko popsat, jak všem bušilo srdce rozechvěním nad Boží dobrotou.

V téže době Davidovi zavolala jedna přítelkyně, která měla zájem o bližší informace o televizním projektu v Bolívii. David ji krátce seznámil s hovorem, který měl, o možnosti obdržet dar půl milionu dolarů. A potom dodal, „Věřím, že nám Bůh pošle dalších pět set tisíc do konce roku.“

„Ale konec roku bude za pár dnů. Jak si můžeš být tak jistý?“

„Jen ze zkušenosti, když se podívám zpět, co Bůh konal v minulosti. Během posledních sedmi let se náš rozpočet zdvojnásobil. Vždy, když jsme vykročili vírou, pomohl nám Bůh vystavět školy, zakoupit letadla a rozšiřovat vysílací dílo. A v souladu s Jeho zaslíbeními se také náš příjem zdvojnásobil. A tak, z minulé zkušenosti věřím, že Bůh na někoho zapůsobí, aby poslal alespoň půl milionu v příštích několika dnech.“

Přítelkyně tiše odpověděla, „Necht' se stane podle tvé víry.“

Dne 30. prosince se David probudil v půl páté ráno a v modlitbách, rozjímání a při studiu Písma hovořil s Bohem. Na závěr se modlil, „Pane, předkládám Ti dvě břemena. Prosím, odejmi od nás tahle finanční pouta vztahující se k provozu zařízení. V tuto chvíli máme velmi málo peněz na údržbu, služby, jídlo pro dobrovolníky, příspěvky pro provoz škol, létání a potřeby zařízení. Za druhé, jestli to je pro slávu Tvého jména, prosím, pošli nám dalšího půl milionu dolarů, abychom tak mohli zaplatit značnou část za televizní stanici. Tohle by nám zdvojnásobilo rozpočet již osmý rok.“

Najednou však Duch svatý přerušil jeho myšlenky. „*Dnes si nepřeji, abys mne o nic žádal. Soustřed' se na požehnání. Žádné žádosti. Prostě jen děkuj.*“ Pokoj a radost se rozhostily v Davidově mysli, když seděl na svém lůžku a chválil Boha.

„*Děkuj mi konkrétně,*“ povzbudil ho Duch.

David začal pomalu chápat. „Bože, děkuji Ti za celou částku jednoho a půl milionu dolarů, kterou opatříš, abychom splatili televizní sít'. Kéž je Tvé jméno a věrnost poctěna, protože Ty ukážeš světu, jakým jsi milostivým Bohem.“

David cítil, jakoby se ho Duch otázel: „*Ještě něco?*“ „Potřebuji také splatit několik dalších dluhů a taky potřebujeme peníze na provozní náklady.“ David rychle vyčetl několik čísel. „Myslím, že sto tisíc dolarů by mělo postačit.“

Toho dne David vykonával své mnohé povinnosti s radostí v Bohu. Naplnilo ho nebeské očekávání, jakým způsobem Bůh zakročí. Jeden přítel požádal Davida, zda by byl ochoten vzít jeho vnuky na krátký let a přitom se s nimi podělit o misijní zkušenosti. Vždy dychtivý inspirovat mladé lidi k práci pro Boha, David souhlasil. Když připravoval stroj k letu, někdo zavolal na jeho mobilní telefon. Jeho rodiče, jejichž odpovědností bylo starat se o finanční záležitosti GMI, mu radostně oznamovali, „Davide, tvůj dárce už má všechny své finance ve svých rukou! Celková částka z ostatních bankovních účtů jeho manželky činí jeden a půl milionu dolarů! Bůh zasáhl v posledních čtyřiaadvaceti hodinách, aby televizní sít' mohla být zachráněna a vysílání mohlo pokračovat!“

Davidův přítel, který ho předtím požádal, aby vzal jeho vnuky ke krátkému letu, se k nim obrátil a řekl, „Chlapci, právě v tuto chvíli jste svědky zázraku, na který, doufám, nikdy nezapomenete.“ O dvě hodiny později mu tento přítel vložil do ruky obálku s poznámkou, „To, co se dnes stalo, zapůsobilo na moji manželku a mne tak, že jsme se modlili a rozhodli jsme se, že vyprázdníme náš bankovní účet. Chceme se také účastnit tohoto zázraku.“ Uvnitř obálky David našel sto tisíc dolarů – částku, o kterou David prosil Boha navíc!

Jaký to nastal den radosti! Shromáždila se rodina a spolu se žalmistou spojili své hlasy v chvalo zpěvu:

Dobrořeč duše má Hospodinu,
a všechny vnitřnosti mé Jménu svatému Jeho.
Dobrořeč duše má Hospodinu,
a nezapomínej se na všechna dobrodiní Jeho.

Žalm 103,1.2

Oslavujte Hospodina, ohlašujte jméno Jeho,
oznamujte mezi národy skutky Jeho.

Zpívejte Jemu, žalmy prozpěvujte Jemu,
rozmlouvejte o všech divných skutcích Jeho.

Žalm 105,1.2

Všichni poklekli k modlitbě a pokorně děkovali Bohu za věrné plnění svých nesmírně velikých zaslíbení.

Devatenáct měsíců předtím, 5. června 2002, jim David vystavil šek na zbytek dluhu s dohodou, že tento šek bude držen bolivijskými vlastníky do chvíle, kdy prostředky budou dostupné k jeho proplacení. A oni to se vši trpělivostí učinili. Nyní, připraven splatit celou částku i s úroky, jim David zavolal, aby mu upřesnili celou částku.

Prodejci odpověděli, „Uctivě vám blahopřejeme za důvěru v Boha, který odpovídá na modlitby. Spolu s úroky celková částka dělá asi jeden a půl milionu dolarů. My jsme se však rozhodli, že vaši televizní služebnosti prokážeme podporu a vrátíme vám sto tisíc dolarů z úroků, které dlužíte. Takže jsme ochotni od vás přijmout jeden milion a čtyři sta tisíc dolarů.“

Je Bůh dostatečně bohatý, aby mohl financovat své dílo? Činí zázraky i dnes? David a jeho rodina jsou svědky Boží moci a péče.

Davidovi přicházejí mnohé dopisy s poznámkami typu, „Jsi si jistý, že tě vede Bůh, když jdeš do podnikání *před tím*, než máš v rukou finance? Jak rozpoznáš víru od opovázlivosti?“

David na takové poznámky odpovídá s přesvědčením, „Bůh zaslibuje, že nás povede cestou, kterou máme jít (viz Přísloví 3,5.6). Také v Epištole k Římanům 12,1.2 je nám řečeno, že pokud se vydáme v živou oběť a nebudeme se připodobňovat tomuto světu, nýbrž svou mysl necháme přetransformovat obnovením mysli, pak budeme moci zakusit, že Boží vůle je dobrá, libá a dokonalá. Tohle jsou Boží zaslíbení a my je musíme přijmout vírou, protože bez víry se Mu nemůžeme líbit (viz Židům 11,6). Na druhé straně také potřebujeme rozpoznat, že Bůh může některým lidem dát zvláštní víru jako svůj duchovní dar – viz 1 Korintským, kapitola 12.

David dále poznamenává:

„Když cítíme, že na nás Bůh působí, abychom vykonali něco, co je v souladu s Jeho psaným slovem, máme vykročit s vírou a udělat

to. Přitom se máme modlit, abychom, pokud jsme nějak neporozuměli Jeho vedení, aby nám to dal najevo tím, že nepocítíme Jeho pokoj v srdci (viz Kolossenským 3,15). Jakmile jsme vykročili vpřed, je třeba pozorovat, zda Bůh potvrzuje naše dílo tím, že otvírá dveře své prozřetelnosti. Pakli vidíme tento důkaz, můžeme žádat o další pokyny nebo o usměrnění naší cesty. Mnohokrát jsme se s Becky modlili, aby Bůh uzavřel náš projekt, pokud to, co děláme, nepochází od Něho. Pokud projekt pokračuje, máme důvěru, že je to Jeho dílo, ne naše. Tohle je jeden z důvodů, proč nikdy nežádáme o peníze. Pokud Bůh chce, aby jisté dílo pokračovalo, On sám inspiruje dárce k jeho podporování.

Mezi vírou a opovázlivostí je velmi jemná hranice. Proto je tak důležité s pomocí Ducha svatého vědět, co říká Boží slovo. Rozdíl mezi vírou a opovázlivostí je, že víra vede k poslušnosti Božích příkazů, kdežto opovázlivost omlouvá neposlušnost.

Ježíš byl zcela poslušný Božích přikázání. On věděl, že by ho andělé ochránili a nesli by ho na svých rukou. Jenže Bůh Mu nepřikázal, aby skočil s chrámu dolů. Kdyby to udělal, dopustil by se opovázlivosti. Kdyby Mu však Bůh přikázal, aby skočil a On by odmítl s tím, že nechce pokoušet Boha, tehdy by to byla neposlušnost a opovázlivost nevíry.

Ve 13. a 14. kapitole knihy Numeri je zajímavý, ale přitom smutný příběh. Bůh vedl izraelské pouští k hranicím Kanánu. Tam řekl Mojžíšovi, aby vyslal dvanáct zvěďů prozkoumat zemi. Když se vrátili, Kálef nadšeně povzbuzoval lid, „Jděme přece a opanujme zemi, nebo zmocníme se jí.“ Numeri 13,31

Je smutné, že deset z nich mu odporovalo. „Nikoli nebudeme moci vstoupit proti lidu tomu, nebo silnější jest nežli my.“ Numeri 13,32 A zašli ve své rebelii tak daleko, že řekli, „Ustanovme sobě vůdce a navraťme se do Egypta.“ Numeri 14,4

Jozue a Kálef povzbuzovali lid, „Země, kterou jsme prošli a vyšetřili, je země velmi velice dobrá. Bude-li Hospodin laskav na nás, uvede nás do země té, a dá ji nám... Toliko nepozdvihujte se proti Hospodinu... S námi jest Hospodin; nebojte se jich.“ Numeri 14,7-9

Lid však odmítl uposlechnout. Naopak, byli v tu chvíli schopni okamžitě Kálefa a Jozueho ukamenovat. Jak nesmírně musel být Bůh zklamán. „I dokud popouzet mne bude lid ten? A dokud nebudou mi věřit pro tak mnohá znamení, kteráž jsem činil uprostřed nich?“ Numeri 14,11 Předtím celé shromáždění prohlásilo, „Ó bychom byli zemřeli v zemi Egyptské, aneb na této poušti, ó bychom byli zemřeli!“ (verš 2). A Bůh se

rozhodl jim tuto žádost splnit. Když si izraelští naplno uvědomili, že právě podepsali svůj tak řečeno vlastní rozsudek smrti, najednou si to rozmysleli a rozhodli se „uposlechnout“ Boží příkaz a jít do Kanánu.

To však v té chvíli již nebylo Boží vůlí. Bůh jim nařídil, aby se vrátili do pouště. Mojžíš je varoval, „Nevstupujte, nebo Hospodin není uprostřed vás, abyste nebyli poraženi od nepřátel vašich.“ Numeri 14,42 Verš 44 říká, „Oni však přece usilovali vstoupit na vrch hory...“ (viz též Deuteronomium 1,43). Verš 45 nám podává konečný výsledek jejich jednání, „Tedy sestoupili Amalechitský a Kananejský, kteříž bydlili na těch horách, a porazili je...“.

Čtěte pozorně a s modlitbou třináctou a čtrnáctou kapitolu Čtvrté Mojžíšovy. Já osobně věřím, že Boží lid se znovu nachází na hranicích Kanánu. Uvěříme Božím zaslíbením? Nastavíme uši, abychom slyšeli Jeho hlas a vykročili vpřed s vírou?

V současné době žijeme na kraji věčnosti. Boží lid se musí naučit důvěřovat Bohu i v těch nejzákladnějších věcech. Jen tehdy nás to uschopní k tomu, abychom tuto zkušenost přinesli světu. Mám několik návrhů, jak takovou zkušenost naprosté důvěry v Boha získat.

1. Začněte odevzdávat celé své bytí i veškerý svůj majetek do Božích rukou. Stejně to všechno patří Jemu.
2. Soustřeďte veškerou svoji energii a investice na získávání duší pro Boha.
3. Dovolte, aby vás Duch svatý vedl k přednosti riskovat v zájmu Božího díla.
4. Když vidíte důkazy, že Bůh pracuje, ať už je to ve vašem životě nebo v životě někoho jiného, modlete se za toto dílo a podporujte ho svým vlivem a svými zdroji. Růst Božího díla v domově má úzkou souvislost s podporou a růstem díla v misijním poli.
5. Buďte dostatečně pružní, abyste dovolili ostatním rozvinout jejich vlastní způsob spolupráce s Bohem. Nebuďte překvapení, když uvidíte, že Pán pracuje skrze své děti i v jiných církvích.
6. Bůh vám dal to privilegium poznat pravdu o Kristově brzkém příchodu. Tento svět není naším domovem. Podejte důkaz, že tomu věříte.
7. Držte se pevně Božích zaslíbení. Nedůvěřujte svým vlastním pocitům. Důvěřujte Božímu slovu. Pamatujte na to, abyste děkovali Bohu za rychlý postup Jeho díla po celém světě.“

Následující událost demonstruje, jak Bůh může změnit život a celou rodinu.

Jednou pozdě večer ležela Offir na lůžku s otevřenýma očima, neschopná usnout. Byla dcerou dobře známého lékaře ve Venezuele. Její život se zdál být nepřetržitým chaosem. Žádosti a lákadla světa ji odvedly od Boha, kterého znala jako mladé děvče. Se slzami stékajícími po tvářích zvolala, „Bože, já jsem od Tebe odešla na tak dlouhé roky! Já nevím, jestli bys mne vůbec přijal zpět, i kdybych Tě o to požádala!“

O několik hodin později, po dlouhé a bezúspěšné snaze usnout, se Offir rozhodla zapnout televizi s předem beznadějnou myšlenkou, *Ani jedna z těchto stanic nemůže vyřešit můj problém. Já potřebuji pokoj.*

Najednou na obrazovce uviděla to, o čem přemýšlela! Televizní program „Chvilky pokoje“, se objevil s nádhernými záběry z přírody doprovázenými pokojnou, duchovní hudbou. Tušení Boží přítomnosti naplnilo celou místnost pocitem pokoje. Ulehla zpět na pohovku a dychtivě vstřebávala tuto chvíli uvolnění. Po několika minutách fascinujících scén z přírody byl uveden další program, „Psáno jest“. Něco jí to připomínalo – světové události, nejvyšší čas dát si život do pořádku s Bohem, pozvání, které ji táhlo k Ježíši v bílém oblaku obklopeném miliony andělů. Poté na scénu přišli tři andělé s trumpetami, obléтали celou zemi s písní, „Ježíš přichází“. Touto stanicí byla ADVenir.

Najednou si to Offir byla schopna dát dohromady. V mysli poskočila zpět o pětadvacet let, kdy jako mladá žena opustila církev. Ve chvílce si uvědomila, že ji Bůh volá zpět. Ráno začala pátrat po místním pastrovi adventistů sedmého dne.

Když ho našla, vyhrkla ze sebe své poslání: „Včera večer jsem našla adventní televizní stanici. Musím být znovu pokřtěná, příští sobotu.“ A také byla!

S velkým nadšením a radostí se o svou znovuzrozenou víru podělila se svou rodinou a přáteli. Brzy nato byl pokřtěn i její manžel. Dnes oba chválí Boha za nový život.

David se všemi svými dobrovolníky chválí Boha za Jeho zázraky, které drží ADVenir v éteru, a pokračuje v obnově mnohých životů v Latinské Americe.

Spousty zázraků

Bůh dále žehnal adventní španělské televizní síti a přidal několik nových rodin zkušených dobrovolníků. Ke stanici ADVenir se přidal pastor Remberto Parada a ujal se vedoucí úlohy. Je občanem Bolívie a má více než třicetiletou zkušenost s pastorem a administrací. Jeho příchodem se zvýšil respekt stanice mezi členy církve po celé Latinské Americe.

Dalším zázrakem, který nadchl celý tým pracovníků, byl příchod Scotta a Susan Gradyových s jejich dvěma syny, Devinem a TJ [„týdžejem“]. Celá rodina se připojila k týmu jako dobrovolníci. Několik týdnů předtím David poobědval spolu se svým bratrem Dougem a jeho manželkou Brendou. Doug a Brenda jsou dobrými přáteli Scotta a Susan. „Davide, Scott hledá nějaké další zaměstnání,“ říká Doug. „Má roky zkušeností ve vysílání. Nepřemýšlel jsi ještě, že bys mu zavolaš? Já bych byl ochoten mu pomoci první tři měsíce s náklady na živobytí, pokud by byl ochoten pracovat pro ADVenir.“

„To myslíš vážně?“ David byl takovým nápadem nadšen.

„Samozřejmě,“ řekl Doug, když mu podával telefon. „Zavolej mu hned, jestli chceš.“

Když David vysvětlil Scottovi důvod, proč mu volá, Scott na chvíli ztratil řeč. „Tomuhle nebudeš věřit,“ řekl po chvíli zvolna. „Tuto sobotu jsem v modlitebně šel dopředu a veřejně jsem se modlil, aby mi Bůh ukázal, kde mne chce mít ve svém díle. Zdá se, že mi právě odpověděl!“ Scottovu dvacetiletou zkušenost s produkcí vysílání pocítil ADVenir okamžitě.

Práce, kterou vykonával jako vedoucí produkce, spolu s jeho mnohými dovednostmi a jazykovými schopnostmi, byla požehnáním pro posluchače. Susanino tvořivé nadšení, povzbuzování a zábavný přístup dodaly rodinám dobrovolníků čerstvou sílu.

Čtvrtou rodinou, která se připojila k týmu ADVeniru, byli Richard

a Katie Carrerovi. Jejich zapojení do díla přineslo Davidovi a Becky velkou radost, protože Katie je jejich nejstarší dcerou. Scott popsal své dojmy po prvním prohlédnutí celé sítě v únoru 2004 takto: „S jistotou jsem viděl, že Bůh tomuto dílu žehná, když jsem v údivu hleděl na zcela elementární zařízení sítě, která má takový rozsah vysílání jako tato. Jak mohou produkovat tak úžasné programy a přitom pracovat s tak primitivním zařízením? Tohle opravdu ukazuje na Boží moc a Jeho vedení.“

Richard a Katie Carrerovi s ????. Připojili se k týmu dobrovolníků ADVeniru v Bolívii. Katie je nejstarší dcerou Davida a Becky.

Bůh požehnal rodině Gradyových bytem ve druhém poschodí jednoho domu, který stál nedaleko stanice. Pěší cesta do stanice je bezpečná, poblíž mají pekárnu a stánek se stále čerstvým ovocem. To vše pro ně bylo velkou pomocí, protože nevlastnili auto. Scottovi to pomohlo okamžitě začít s prací. Jen málo dobrovolníků začíná s tak pohodlným domovem. Susan zjistila, že veškeré vaření v Bolívii začíná od píky, to jest, že veškeré složky vaření musí nakoupit na trhu pod otevřeným nebem. Její dny byly naplněny domácí školou pro dva syny, úklidem, vařením, nakupováním a praním. A veškerý „volný“ čas ji zabralo studium španělštiny.

Během tří týdnů vytvořilo produkční oddělení ADVeniru pod Scottovým vedením několik programů vaření, několik duchovních programů a programy pro mládež. Scott se také seznámil s Markem, představitelem pro televizní zařízení, který mu pomohl zakoupit nové i použité zařízení za pozoruhodně nízké ceny.

V tu dobu plánovala Venezuelsko-Antilská Unie evangelijní setkání pod vedením pastora Stephena Bohra v Barquisimetu. David zařídil, aby se přednášky vysílaly v přímém přenosu na ADVeniru. Jeden brazilský technik byl pověřen zajištěním dobrého signálu pro ADVenir.

David s Becky dorazili do Brarquisimeta několik dnů před zahájením přednášek. Protože všichni jejich přátelé již měli svá obydlí

obsazena návštěvníky přednášek, rozhodli se, že se ubytují ve skromném hotelu poblíž auditoria. V sobotu večer celý tým horečně pracoval až do půlnoci, aby dokončil přípravu pro zahájení přednášek.

Toho večera David právě odemykal dveře jejich hotelového pokoje v osmém poschodí, když si Becky všimla muže na druhém konci chodby, držícího v ruce mobilní telefon. Muž na ně najednou začal divoce mávat.

„Je to někdo, koho znáš?“ zeptala se Becky.

David pohlédl směrem k tomu muži. „Zdá se, že to je ten brazilský technik. Měl dnes cestovat do Barquisimeta. Nevěděl jsem, že bydlí v tomhle hotelu. Musím mu tě představit.“

Brazilec Davida vřele objal. „Bratře Davide,“ zvolal, „věřím, že tohle je Boží vedení. Nevěděl jsem, že ses tady ubytoval. Jen náhodou jsem vyšel ze svého pokoje, jestli na chodbě nebudu mít lepší signál. Ty jsi přesně ten, s kým potřebuji mluvit. Prosím, mohl bys na chvíli přijít do mého pokoje?“

Když vešli do technikova pokoje, všimli si, že televizor je naladěný na signál ADVeniru. „Musím ti říct, že jsem nejen technik, ale také evangelický pastor jednoho sboru tady ve Venezuele. Jak jistě víš, Brazílie je většinou protestantská. Před dvěma roky se začala velká skupina evangelických pastorů scházet za účelem rychlejšího šíření evangelia v Brazílii. Několik z nich řeklo, že měli sen, ve kterém Bůh zaslíbil, že jim zaopatří křesťanskou televizní stanici. Jeden z nich však řekl, že tato stanice bude vedena cizincem. Všichni tito pastoři se zavázali, že tuto stanici budou podporovat, až se stane skutečností.“

David s Becky mu s úžasem naslouchali, když muž pokračoval, „Já jsem přesvědčen, že Bůh přebírá otěže svého díla do vlastních rukou, aby bylo dílo dokončeno.“

Pátrali jsme v několika křesťanských televizních sítích, ale ani jedna nenabízela to, co jsme hledali. Ale když jsem sledoval ADVenir, našel jsem odpověď. Souhlasil bys s tím, abys se mnou jel do Brazílie a setkal se tam s těmito vlivnými pastory? Také bych tě rád poprosil, aby ses podíval na jednu televizní stanici, která je tam na prodej. Jestli se rozhodneš přijet a získat tuto stanici, jsem si jistý, že mnozí z oněch tří set pastorů převezmou váš signál a budou ho vysílat v Brazílii.“

David i Becky pocítili, že Bůh od nich chce, aby s tímto návrhem souhlasili a získali tak příležitost k pokrytí celé Brazílie. Souhlasili tedy, že obětují ten skrovný čas, který měli možnost strávit spolu, aby David

mohl jet do Brazílie. Zdálo se, že před nimi Bůh otevírá úžasnou možnost. Když spolu poklekli k modlitbě, jejich nový brazilský přítel znovu a znovu se slzami v očích děkoval Bohu. „Prosím Tě, Bože, nedovol, aby někdo tu stanici zakoupil dříve, než dorazíme do Brazílie.“

Toho večera, když David a Becky uléhali k odpočinku, přemýšleli o tom, jak Bůh vede svůj lid k tomu, aby završil své dílo.

O dva týdny později David nechal své malé letadlo v brazilském Manaus a nasedl do dopravního letadla směřujícího do místa, kde se měl setkat se svým novým přítelem a týmem dalších pastorů. Skupina byla ihned uvedena do kanceláře starosty města a tam poklekli k modlitbě.

Poté Davidovi vysvětlili, že ta plně vybavená televizní stanice, jež je na prodej, má kapacitu neomezeného opakování programů po celém teritoriu Brazílie. Samotná věž stanice, umístěná na vrcholku místního pohoří, zasahuje svým signálem pět milionů lidí. „Cena stanice je jeden milion sto tisíc dolarů a zahrnuje nový pětikilowattový vysílač,“ dodali.

Jak jim tak naslouchal, David pocítil nutkání Ducha svatého. *Neopustím tuhle kancelář bez potvrzení této koupě.*

David promluvil pomalu a jasně, „Chci tuhle stanici koupit. Cítím, že máme ihned uzavřít kontrakt.“

Překvapení a potěšení mu pastoři sdělili, „Je zde ještě jeden kupec, který se zoufale snaží stanici koupit, ale prozatím nemá dostatek financí.“

„Prosím, pochopte, že pod Božím vedením tuto stanici koupíme,“ řekl David. „To znamená, že je potřeba ji stáhnout z veřejného prodeje.“

„Tomu rozumíme.“ Postavili se a potřásli si rukama. Neuplynula ani jedna minuta a zazvonil mobilní telefon jednoho z majitelů stanice. Hlas na druhém konci patřil onomu kupci, který měl tak veliký zájem o zakoupení stanice. Oznamoval, „Volám Vám, abych Vám oznámil, že naše skupina získala prostředky na zakoupení stanice. Kdy se můžeme setkat k uzavření kontraktu?“

„Je mi líto,“ oznámil prodejce. „Stanice byla právě prodána.“

V následujících čtyřech nebo pěti hodinách se spustila lavina telefonických hovorů se žádostmi, aby si prodejci rozvážili své rozhodnutí. Bylo jim dokonce nabídnuto dvě stě tisíc dolarů navíc. Nakonec museli prodejci vypnout telefon.

Co – nebo kdo – pohnul Davida, aby potvrdil kupní ceny s okamžitou platností? Zase byla vidět Boží zázračná moc v akci.

Během oběda prodejci s Davidem zkoncipovali kontrakt. Toho večera, ještě dříve, než David odjel, byl kontrakt podepsán!

Tím, kdo pohnul Davida k využití takové zlaté příležitosti, byl Duch svatý. Nejohrožnější porážky a nejslavnější vítězství byly často otázkou minut. Bůh si žádá okamžité jednání.

David nyní potřeboval vyřešit zálohu sto padesát tisíc dolarů, a to během několika dnů. Prodejci telefonicky sdělili Davidovi, že ti druzí kupci nabídli půl milionu dolarů jako zálohu. A jestli neobdrží smluvených sto padesát tisíc během třiceti šesti hodin, přijmou tu druhou nabídku. K nebi stoupaly modlitby. Bůh opatřil použitelné finanční řešení a prodejci obdrželi své peníze ve stanoveném termínu!

O několik týdnů později měli Scott a Susan Grady v Santa Cruz v Bolívii příležitost mít ve svém pokoji pro hosty – poprvé od svého příjezdu do Bolívie – speciální hosty. Byli jimi Richard a Katie Carrerovi a Brad a Lina Millsovi. Richard s Katie přijeli do Santa Cruz, aby využili svých dovedností v síti, zatímco Brad a Lina – oba zdravotníci a piloti – přijeli, aby posílili technické učiliště v severní části Bolívie. Bob Norton, pilot zdravotní letecké služebnosti ve Venezuele, letěl do Santa Cruz s nimi. Všichni tito dobrovolníci bez dechu naslouchali jeho úžasným příběhům z létání nad venezuelským pralesem.

Když si Scott vyslechl Bobovy zkušenosti, řekl, „Ty prožíváš zázraky ve venezuelské džungli, my je prožíváme mezi našimi asfaltovými džunglemi. Nedávno ADVenir zabránil jedné vraždě a jedné sebevraždě. Jeden člověk plánoval povraždit celou svou rodinu a pak se chtěl sám sprovodit ze světa. Aby nějak přehlušil výstřely ze své pistole, zapnul televizi a otočil hlasitost na nejvyšší stupeň. Uslyšel z televize nádhernou hudbu. Na chvíli se zastavil a poslouchal. Po hudbě zaznělo poselství. Zůstal u televize a civěl na to, co viděl a slyšel. Po programu ho Duch svatý přesvědčil, aby svou zbraň dal stranou a začal hledat Boha, který ho miluje. Dnes, spolu s některými členy své rodiny, patří do Boží rodiny. Je nesmírně vděčný Bohu, že ho Boží Duch vedl k zapnutí televize a poslouchání stanice ADVenir.“

Susan Grady přidala svůj vlastní zázračný příběh. „Do naší stanice zavolal jeden velmi známý psychiatr a požádal nás o program našeho vysílání. Řekl, že on a jeho kolegové považují vysílání ADVeniru za perfektní lék na tenzi a depresi. Povzbuzují své pacienty ve skupinové terapii, aby sledovali program ‚Chvilé pokoje‘ – video záběrů z přírody doprovázené duchovní instrumentální hudbou. Slibují pacientům pokoj myslí, pokud si pustí stanici ADVenir a sledují tento program. Právě tak, jako Bůh používal Davidovu harfu, aby udržel krále Saula při smyslech,

tak Duch svatý utiší tenzi a depresi skrze duchovní hudbu a záběry z přírody.“

„Když mluvíš o přírodě,“ dodal Scott, „Bůh použil papouška k vykonání dalšího zázraku.

Kdykoliv jedna rodina v Kolumbii sledovala ADVenir, jejich papoušek ztichl. Když však přeladili na jinou stanici, papoušek spustil takový kravál, že byli nuceni přeladit zpět na ADVenir. Když se tohle dělo znovu a znovu, rozhodli se, že této stanici věnují více pozornosti, a zvláště programům, které přinášely do jejich rodiny pokoj. Den za dnem rodina i s papouškem naslouchala Božímu slovu. Dnes je celá rodina součástí Božího lidu.“

„Všichni víte o zázraku, který se stal ve věci brazilské televizní sítě,“ řekl David s úsměvem, „ale možná nevíte, že jsem letěl do Belo Horizonte, třetího největšího města v Brazílii bez jakékoliv finanční hotovosti kromě kreditní karty. Měl jsem příležitost zasáhnout pět milionů lidí, kteří žijí v temnotě. Bez peněz. A přesto jsme byli schopni zaplatit zálohu sto padesát tisíc dolarů pouhé dvě hodiny před ukončením časového termínu. Zbytek máme doplatit za pár měsíců. Nechá nás Bůh, abychom ztratili tuto milionovou stanici? Nikdy! Nicméně, za poslední dobu se naše dary velmi snížily a my se ocitáme na minimu, na kterém můžeme sotva přežít. Dávání vyžaduje oběti a riskování. Já Boha denně prosím o vítězství nad pochybnostmi. S vírou chci důvěřovat Jeho zaslíbením!

My reagujeme na strach ze selhání a krachu lidským způsobem,“ hovořil David dál, tentokrát nezvykle pomalu, „ale přitom víme, že strach nepochází od Boha. Když se Mu plně odevzdáme, pak On sám přebírá odpovědnost za vykonání díla. My musíme spolupracovat s Tím, kdo nezná žádné selhání. Je možné, že Bůh dovoluje, abychom procházeli finančními těžkostmi, aby viděl, jestli uposlechneme a půjdeme vpřed v závislosti na Jeho moci a nevyčerpatelných zdrojích s tím, že nám stačí pomyšlení, že Bůh je nám dostatečnou zárukou úspěchu.“

Chvilí všichni zamyšleně seděli. Pak se Scott zeptal, „Víš, my jsme ve věci důvěry teprve na úrovni kojenců. Jsme novými dobrovolníky, kteří vyrostli ve filosofii spoléhání na své vlastní fondy, schopnosti a zásoby. Buď praktický a prostými slovy nám vysvětli, jak můžeme rozvinout filosofii víry, o které mluvíš.“

„Inu, Scotte,“ odpověděl David, „ze všeho nejdříve se musíme pokořit před Bohem, bedlivě střežit sami sebe, abychom nepodléhali pokušení konat vědomé hříchy. Za druhé je potřeba věrně udržovat

modlitební život a studium Bible, abychom mohli jasně slyšet Boha. Za třetí se musíme hnout kupředu a přijmout každou příležitost, kterou Bůh dá bez ohledu na finance nebo risk. Musíme věřit, že to, co pro nás On udělal v minulosti, udělá i v budoucnosti. Já si uvědomuji, že pouze tehdy, když jdeme vpřed s neochvějnou vírou v Boží neomezenou moc se o vše postarat, můžeme od Něho očekávat naplnění zaslíbení.“

Sven Gustavsen, pastor v Norsku, použil své vlastní finanční zdroje k postavení malé, dvousedadlové helikoptéry. Tento stroj zefektivnil jeho službu tím, že mu ušetřil spoustu času za volantem auta a nemusel čekat na převozní loď přes fjordy.

ní loď přes fjordy.“

„Ano,“ řekl David. „Jednoho dne prohlížel časopis a tam uviděl turbínovou helikoptéru. Cítil, že ho Bůh navedl na tyto stránky, aby se rozhodl, že takovou helikoptéru bude jednoho dne mít.

Selhání hydrauliky způsobilo nouzové přistání Svena, jež vyústilo v těžkém poškození helikoptéry.

Pak promluvil Bob Norton. „To mi připomíná Svena Gustavsen, pastora a současně pilota v Norsku. Vyprávěl jsi mi, jak cítil, že ho Bůh přesvědčuje zvýšit účinnost své služebnosti tím, že si obstará helikoptéru, aby nemusel trávit tolik času jízdou v autě klikatými horskými cestami a čekáním na převoz-

Nejdříve však musel použít své vlastní finanční zdroje a dary od osobních přátel ve Spojených Státech a Norsku, aby mohl sám postavit malou dvousedadlovou helikoptéru,“ dodal Bob.

„Přesně tak,“ pokračoval David.

„Vykonal, co mohl s tím, co měl v rukou, a Bůh jeho služebnosti požehnal. Získal takový vliv v této části Norska, že o něm začali hovořit v celostátních zprávách.

Byl schopen se podělit se svými bližními, z nichž mnozí nevěřili v Boha, o zkušenost, že tento projekt je od Boha. Jeho vrtulník byl později těžce poškozen, když selhala hydraulika a on musel nouzově přistát. Bůh ho však ochránil. A znovu se objevil ve zprávách. Zajímavé bylo, že televizní reportéři konstatovali, že to musel být Boží zázrak, že pastor Sven z této havárie vyvázl bez zranění. Jedna reportérka prohlásila, že věří, že mu Bůh obstará novou helikoptéru.

Krátce po této havárii mi Sven zavolal a řekl, ‚Davide, věřím, že tvoje zkušenost se může stát i mojí. Jsem rozhodnutý udělat všechno, co je v mých silách, abych našel helikoptéru na prodej a jednal s majitelem ještě dříve, než Bůh opatří finance‘.

Pastor Sven hledal na internetu a našel helikoptéru stejného typu, který viděl před lety v témže časopise. Když zavolal majiteli v Indianapolis, ten mu řekl jasně, ‚Tahle mašina není na prodej – ale jsem ochoten Vám ji prodat! Můžete přijet a vykonat zkušební let.‘

Pastor Sven a jeho manželka Leila, stojí před helikoptérou v ceně 550 000 dolarů, zakoupenou díky zázračnému Božímu zásahu.. Tento silný stroj, Hughes 500D, uschopní pastora k účinnější práci pro Pána.

A tak si Sven koupil letenku do Spojených Států, přestože neměl dostatečný fond na zaplacení helikoptéry. Když mi zavolal, můj otec a já jsme podnikli krátký let, abychom se podívali na helikoptéru Hughes 500D. Byl to stroj jako stvořený pro drsné, nárazové větry studených fjordů Norska. Majitel naslouchal našim příběhům víry a Božího vysvobození z těžkých situací a pak řekl, ‚Prodám Vám ji za pět set padesát tisíc dolarů‘. Spolu jsme se pomodlili a pak jsme směřovali zpět na letiště. Věděli jsme, že tento

mocný nástroj pro šíření evangelia můžeme mít ve svých rukou jen skrze Boží zázrak. Odešli jsme od majitele s radostí a pokojem, protože jsme věděli, že jsme vykonali svůj díl tohoto jednání. Nyní bylo na Bohu, aby jednal. Uvidíme Ho znovu v akci? Vykoná Bůh další zázrak, aby dovolil pastoru Svenovi zakoupit helikoptéru, která stojí přes půl milionu dolarů?

Po dvou dnech mi zavolal jeden přítel a hovořil o této helikoptéře.

Divil jsem se, jak se o ní dověděl. Řekl, „Zavolej mému kamarádovi“. Když jsem mu zavolal, vyptal se mne na mnoho věcí a nakonec prohlásil, „Byl jsem v Norsku a mám pro tento lid hluboko v srdci zvláštní místo. Nedávno jsem neočekávaně obdržel osmdesát tisíc dolarů. Chci, aby celá tahle částka byla věnována na zakoupení oné helikoptéry.“ Scott se usmíval. „Myslím, že se stávám součástí ‚gangu důvěřujících dobrovolníků‘.“

Ve svých dopisech domů jsem se zmínil o potřebě zvukového zařízení pro studio a pro kontrolní místnost. Právě jsem obdržel e-mail od jedné čtenářky, která se rozhodla, že se tohoto projektu ujme. Obvolala celou svoji rozvětvenou rodinu a mnoho přátel a vybrala skoro celou sumu na zakoupení tohoto zařízení! Jaké požehnání! Příští týden jedeme toto zařízení koupit. Tento dar s jistotou pozvedl moji víru. Je mi jasné, že Bůh je schopen opatřit vše pro uspokojení potřeb ADVeniru.“

Bůh neztrácí čas. Velmi rád vkládá nástroje do rukou svých dětí, aby je mohl použít k zakončení svého díla. Ellen White napsala, že „Bůh je velmi potěšen, když [Jeho děti] na Něho mají ty nejvyšší požadavky, aby mohly oslavit Jeho jméno. Pokud mají víru v Jeho zaslíbení, mohou očekávat velké věci.“ (Touha věků, str. 668)

Hurikán Ivan, bandité a vězení

Johnovi a Sue Bartelovým a jejich dětem nastal velký den – 29. březen 2004. „Jen si pomysli John!“ Sue se smála od ucha k uchu. „Ode dneška máme svůj domov v Grenadě. Je jen z jedné třetiny tak velký jako ten, který jsme prodali, spotřebovali jsme poslední halíř, který jsme měli, ale mně se ten náš dvoupokojový domov moc líbí. Vím, že nás vede Bůh.“ „Já budu ještě šťastnější, až naše televizní stanice bude renovovaná a rozšířená,“ odpověděl John. S Boží pomocí to zvládneme do srpna.“

Bartelova rodina stojí před televizní stanicí v Grenadě po ničujícím hurikánu v září 2004

Dne 7. září však udeřil hurikán Ivan! Nepředstavitelné deště a vítr kategorie 4 zdevastovaly naprosto celý ostrov Grenada. Vyvrácené stromy, polámané sloupy elektrického vedení, střechy nezůstaly téměř na žádném domě. Hurikán odtrhl střechu z bytu Bartelových i z téměř dokončeného studia, a zanechal vše v zoufalém, promočeném stavu. Po celé následující týdny strávili John a Sue mnoho hodin od svítání do soumraku vynášením vody,

sušením různých předmětů, čištěním a bojem s mravenci a sršni, kteří v hurikánu ztratili své domovy a nyní se rozhodli, že si je vybudují v domě Bartelových.“

John a Sue si zkonstruovali prozatímní střechu z nepromokavých plachet a sbalili ty věci, které ještě mohli zachránit. Bez pitné vody a elektřiny se život stal velmi obtížným. Donášení vody se stalo každodenním úkolem. Byli šťastní, když se jim podařilo dát si sprchu alespoň jednou

Silné větry a deště hurikánu Ivan 7. 9. 2004 zničily celý ostrov Grenada, včetně bytu Bartelových a televizní tanice.

nebo dvakrát týdně. Jídla bylo málo. Po více než třech týdnech tvrdé práce byli emocionálně i psychicky vyčerpaní.

Dne 30. září přijeli Gary a Wendy Robertsovi a vysvobodili je z této pohromy. Bylo pro ně velkou úlevou a požehnáním, že spolu mohli strávit několik odpočinkových dnů na ostrově Margarita nedaleko pobřeží Venezuely. Těšili se

ze společenství přátel, odpočívali na pláži, procházeli trhem pod širým nebem, měli dostatek jídla, příležitosti k děkovným modlitbám, studiu Božího slova a také si dopřáli dostatek spánku. Při práci v Grenadě si neuvědomovali, jak nesmírně jsou vyčerpaní. Znovu a znovu děkovali Bohu, že vložil do srdce Garyho a Wendy, aby je vysvobodili.

Poté letěli do Guayany v naději, že budou schopni obstarat zpracované dřevo dobré kvality pro rekonstrukci televizního studia v Grenadě. Strávili několik dnů zhotovováním nákresů pro novou střechu a odhady pro potřebný materiál a jeho cenu. Peltogyne (dřevo Střední a Jižní Ameriky), velmi pevné a trvanlivé, stálo mnohem víc, než John plánoval.

Měl nakoupit něco levnějšího? Toho rána, kdy se měl rozhodnout, studoval evangelium Lukáše 6,48.49. V těchto verších hovořil Ježíš o stavění na pevném základě. Vedl ho Bůh k tomu, aby novou střechu nevystavoval dalšímu nebezpečí? Je možné, že Bůh, který zná budoucnost, sílu a moc hurikánů, k němu právě hovoří? John se podělil o své myšlenky se Sue. Po dalších modlitbách a naslouchání Duchu svatému objednali pevné a trvanlivé „peltogynové“ dřevo k přestavění domu a televizního studia. John a Sue měli pouze asi polovinu částky potřebné pro zakoupení dřeva. Vykročili však vírou a důvěřovali, že se Bůh postará o zbytek.

Do Grenady se měli vrátit 19. října předtím, než mělo být dřevo dopraveno. Když dorazili na místo, to, co tam našli, bylo zdrcující. Zjistili, že celt, které měly fungovat jako prozatímní střecha, nebyly schopny zabránit dešťové vodě. Jejich domov teď vyhlížel jako velký bazén, ve

kterém se proháněla všechna možná vodní stvoření. Kde by John se Sue mohli najít místo k pronájmu? Zavolali jednomu příteli, jestli snad nemá volný jeden ze svých bytů alespoň na pár dnů. Obdrželi od něho dobrou zprávu, „Přijďte sem a zůstaňte tu tak dlouho, jak budete potřebovat!“

„Bůh je dobrý!“ zvolala Sue. Jejich dočasný domov měl tekoucí vodu, elektřinu, telefon, internet, a co bylo nejdůležitější – střechu!

Vrchol všech požehnání přišel den před termínem finančního uhrazení za dřevo, které objednali v Guayaně, kdy John obdržel e-mail od Davida, „Veškeré prostředky, které potřebuješ na uhrazení objednávky za dřevo, jsou dostupné a byly převedeny na Garyho účet, aby mohl dokončit transakci v Guayaně.“ Bůh znovu zasáhl svým zázrakem v zájmu Johna a Sue.

V pátek, 29. října, obdržel Gary Roberts upozornění, že zpracované dřevo je připraveno k naložení do kontejneru a k převozu do Grenady. Gary vzal Davida Hossicka, dobrovolníka ADRy z Kanady, aby mu pomohl naložit těžké dřevo. David přijíždí každým rokem pomáhat různým způsobem v Guayaně. Jeho ochotný a veselý přístup ulehčuje mnohým misionářům jejich práci.

Oba strávili dopoledne úsilím vyplnit všechny potřebné formuláře pro celníky a pro dopravní společnost. Když kráčeli od dopravní společnosti ke skladu se dřevem – zhruba dvě stě metrů – Gary vysvětloval Davidovi, „Naložíme sedmdesát desek překližky a potom to „peltogynové“ dřevo. Musím to zaplatit v hotovosti.

David Hossick se svými pomocníky Jacobem a Shadrackem. Dave každoročně tráví určitý čas jako dobrovolný misionář v Guayaně, kde plní spoustu úkolů v díle pro Boha.

V téhle tašce je kolem deseti tisíc dolarů. To po-kryje cenu dřeva i poplatky za dopravu. A ještě mi zbude na zaplacení paliva pro letadlo na tento měsíc. Nerad sebou nosím tak velké částky peněz v hotovosti, ale tento-krát jsem neměl jinou možnost.

Najednou ně-kdo Garyho zezadu

popadl za krk a začal ho škrtit. Gary nemohl dýchat. V tutéž chvíli další ruka vytrhla jeho peněženku a pak se mu snažila odstranit opasek ve snaze uloupit z něj elektronický organizátor. Třetí muž začal pěstní rvačku s Davidem. V té chvíli neměl Gary tak velkou starost o svou peněženku, jako o to, že nemohl dýchat!

Tři bandité, vyzbrojení noži a slzným sprayem, najednou Garyho uvolnili. Ihned se obrátil, aby je začal pronásledovat, když rychle nasedli na svá jízdní kola a ujížděli z místa činu. Téměř jednoho z nich dostihl, když si uvědomil, že má volnou jen jednu ruku – ve druhé stále ještě třímал tašku s deseti tisíci dolary! Ve druhé držel jen svůj cestovní pas.

Gary s Davidem pokračovali v pronásledování banditů a křičeli „Zloději! Zloději!“ Všichni lidé kolem, včetně bezpečnostní stráže, prakticky ignorovali vše, co viděli. Bandité nic neodcizili Davidovi. Neměl peněženku a ani se nepokoušeli ukořistit jeho pas nebo opasek, ve kterém měl také značnou sumu peněz.

Oba muži vyvázli z celé scény bez zranění. Davidova tvář ale nesla známky fyzického napadení a Gary měl bolesti v hrdle. Jeho hlas zněl asi tak, jako by byl silným kuřákem aspoň padesát let. Oba však chválili Boha, že zloději zůstali slepí k tašce plné peněz a k Davidovu opasku s penězi, což bývá častým terčem loupežných útoků. Gary ztratil dvě stě dolarů a elektronický organizátor. Také řidičský průkaz, pilotní licenci, a licenci leteckého mechanika. I všechny jeho kreditní karty zmizely spolu s peněženkou.

Tašku s penězi musela zakrýt Boží ruka. Zloděj, který se snažil dostat ke Garyho peněženke, musel tašku odtáhnout stranou. Když David s Garym naložili dřevo, oba neustále opakovali mnohá zaslíbení Boží, jako to, jež je v Žalmu 91,14:

*Poněvadž mne, dí Bůh, zamiloval, vysvobodím jej,
a vyvýším; nebo poznal jméno mé.*

Všechny celní a přepravní dokumenty byly vyhotoveny a dřevo naloženo ještě před západem slunce. Za normálních okolností by celý proces trval více než tři dny. Gary měl příští týden letět do vnitrozemí, a tak byl pátek jediným dnem, kdy se mohl postarat o dopravu dřeva. Skutečně, lidé nemohou učinit nic sami od sebe, ale s Bohem je možné všechno. Satan se snaží zničit jak Boží dílo, tak i nás, ale Boží moc je silnější než satan. Jestli tomu nevěříte, zeptejte se Garyho a Davida.

V Grenadě se zdálo, že se pokrok díla téměř zastavil. Kvůli škodám na všech domech a budovách měli dělníci více práce, než na kolik

stačili. Většina podniků, malých i velkých, také utrhly velké škody na svých budovách a zařízeních, a tak nemohly fungovat naplno. Telefonní linky ještě nefungovaly, dodávky potravin byly nuzné a pracovníci všeho druhu byli zaplaveni žádostmi a prosbami o pomoc. V tom všem zápasili John a Sue, s pomocí dvou přátel, o strhnutí poničených stěn svého domova a studia. Tvrdě pracovali, aby odstranili to, co zůstalo ze stropu a veškerého elektrického vedení budovy – práce, kterou s takovým úsilím vykonali krátce před tím, než udeřil Ivan.

V polovině ledna roku 2005 byli John a Sue připraveni najmout technika, aby znovu vyprojektoval televizní stanici a studio. Původní náskres, který byl narýsován jen ručně, nemohl odpovědně vyjádřit všechny podrobnosti, které bylo třeba vyřešit. Potřebovali také technika v oboru studiových chladicích zařízení a technika pro vyřešení elektrických problémů celého systému a narýsování plánů, které měly vyhovět Grenadským normám.

Pokaždé, když vykročili vírou a najali odborného pracovníka, opatřil Bůh potřebné prostředky. Zachoval tak svá zaslíbení, že se postará o uspokojení všech jejich potřeb „podle bohatství svého v Kristu Ježíši“ (Filipenským 4,19)

Avšak navzdory jejich úsilí se celý projekt protahoval, což jim působilo mnoho frustrace. Projektové úkoly, které by za normálních okolností byly splněny během několika dnů nebo týdnů, se táhly po celé měsíce. Dával jim snad Bůh zvláštní dar trpělivosti? Lpěli na zaslíbení,

*Očekávej na Hospodina a posilni se,
a On posilní srdce tvého;
protož očekávej na Hospodina.
(Žalm 27,14)*

Do května 2005 byly všechny návrhy, revize a opravy ve strukturálních a architektonických nákresech pro televizní stanici a studio, prostor pro komunikační kanál a parkovací prostor – to vše bylo dokončeno. Plány zahrnovaly možnosti pro ustavení radiové stanice. Licence pro radiovou stanici byla ústně schválena v dubnu.

Do června 2005 se ještě nezačalo se stavbou. Budova byla ještě stále v troskách. Mezitím tvrdé dřevo z Guayany v ceně osmi tisíc dolarů a ostatní stavební materiál odpočívaly v ruinách malého studia, přikryté nepromokavými celtami. Místní autority pro komunikaci jim daly ústní souhlas k vysílání přes satelit, avšak písemné schválení od grenadské vlády stále nepřicházelo. Bůh má však své načasování a své plány k šíření

evangelia. Evangelium v Karibské oblasti uspěje.

Zatímco čekali, projekční práce na vysílacím systému postupovala a Bůh pokračoval v přípravě půdy pro dílo tím, že vedl Johna a Sue k dodavateli zařízení, který jim ušetřil přibližně dvacet tisíc dolarů v porovnání s dodavatelem, na kterého se původně chtěli obrátit. A nyní čekali, jak Bůh opatří fondy k zaplacení veškerého zařízení a přestavby. Věřili, že se o ně postará v pravou chvíli. Věděli, že jim umožní podělit se o Jeho lásku na všech Karibských ostrovech.

Mezitím Gary a Wendy Robertsovi v guyanském hlavním městě Georgetownu stále doufali a modlili se, aby se mohli přestěhovat z maličkého bytu u nemocnice. Toužili po domově na venkově, pryč od horkého, hlučného města. Chtěli být v blízkosti hangáru a malé přistávací plochy, kde mohl Gary provádět údržbu na letadlech, což by mu ušetřilo čas i peníze. Naneštěstí letiště umožňovalo údržbu jen o nedělích a svátcích, když hangár nebyl v provozu. Gary tedy musel převážet své nářadí tam a zpět mezi svým domovem a letištěm, což bylo jak náročné na čas, tak to představovalo i práci navíc.

Nakonec našli přistávací plochu, která již několik let nebyla používána. Nacházela se venku v přírodě, poblíže města Bethany, pouze dvacet pět minut letu od Georgetownu. Gary a Wendy se zaradovali. Zde mohli vyhovět Božímu požadavku žít na venkově a přitom mít snadný přístup do Georgetownu.

Dalším kladem byla blízkost zamýšlené školy pro zdravotní misionáře, která měla být vedena Gilbertem a Melissou Sissonsovými. Otevření školy bylo plánováno na září 2006. Tato škola měla poskytnout další vzdělávání pro absolventy z misijní akademie Kimbia a z učiliště Davisových Indiánů v oblasti zdraví a evangelizace. Gary a Wendy čekali dítě, které se mělo narodit v červnu, a tak bylo přestěhování na venkov na výsost důležité.

Gary pokračoval v letech do vesnic, kterým původně sloužil David Gates. Jeho služba se však za poslední tři a půl roku, kdy byli v Guayaně, značně rozšířila. Umístil do několika vesnic biblické pracovníky a plánoval, že jich brzy umístí ještě víc.

Asi rok předtím představitelé jedné vesnice požádali o pomoc. Neměli ani přistávací plochu, ani rádio a vesničané museli k lékařské pomoci jít čtyři hodiny pěšky. Gary jim řekl, že pokud si postaví přistávací plochu, bude schopen jim poskytnout péči přímo ve vesnici. A tak vesničané vystavěli velmi krátkou přistávací plochu a Gary s Wendy začali

se zdravotní péči, využívající tak své zdravotnické vzdělání. Umístili ve vesnici vysílací zařízení pro radioamatérské rádio.

Poté Gary několikrát reagoval na nouzové volání z této vesnice. Výsledkem této zdravotní práce bylo, že vesničané požádali o někoho, kdo by je mohl poučit o „milujícím Bohu“. Rodina, která právě dokončila studium na biblické škole v Paruimě, odpověděla na tuto žádost a svolila, že půjde do této vesnice učit evangelium. V březnu 2005 měl Gary to potěšení přivést do vesnice pastora. Ten pokřtil deset lidí, kteří se rozhodli následovat Krista!

Další oddaný biblický pracovník cítil, že ho Bůh povolává do dvou silně katolických vesnic, Itabac a Kanatang. Jejich vůdce rezolutně prohlásil, „My nechceme vaše náboženství, ale máme tady problém. Máme v naší veřejné škole jen jednoho učitele. Na šedesát studentů v různých ročnících je to však až příliš málo. Mohli byste opatřit dobrého učitele pro naše děti?

To bylo volání k oběti. Ubytování v obou vesnicích bylo velmi omezené. Nebyl tam dobrý zdroj vody. Učitelé by museli začít se zahradou, aby se mohli vůbec uživit. Najde se někdo z indiánských křesťanů, kdo by zde pomohl?

Gary přednesl tuto výzvu biblickým pracovníkům v Paruimě. „Já jsem tady proto, abych šířil evangelium Ježíše Krista. Kde můžeš nalézt lepší způsob, jak se dostat k podezřívavým lidem, než skrze jejich děti? Duch svatý mi ukáže, co mám dělat a co mluvit. Bůh opatří moje potřeby.“ Totéž se stalo v Kimbijské akademii – jeden student se přihlásil a přijal výzvu. A teď se v obou školách studenti a učitelé modlí, aby tito noví učitelé byli obdařeni taktem a moudrým jednáním, jak vštěpovat do myslí dětí lásku k Bohu a touhu činit Jeho vůli.

Gary a Wendy děkují Bohu za ochotné a odevzdané indiánské křesťany. Bůh nepotřebuje nikoho nutit, aby pro Něho pracoval. Tito dobrovolníci považují svou službu za privilegium, ne za oběť.

V Santa Cruz v Bolívii Scott Grady pokračoval v řešení těžkostí spojených s televizní sítí. A také byli dále svědky zázraků, které zvyšovaly víru všech, kteří byli zapojeni do díla. Během jediného měsíce museli čelit problémům se zařízením, které vyústily v přerušení vysílání. Ve druhém případě to bylo v pátek ráno. Technik zařízení vysvětlil, „Jedna součást komunikačního kanálu se satelitem potřebuje výměnu. V Bolívii tuhle součást nikde nekoupíme. Budeme muset jet do Spojených států, což si vyžádá čas. Já se pokusím odstranit porušenou část a zjistit, kde se skrývá

problém, a zkusím ji opravit. Ale moc si od toho neslibuji.“

Zatímco technici pracovali na problému, Scott a jeho tým se modlili. Během této doby ADVenir nebyl v éteru. Právě ve chvíli, kdy Scott oznamoval operátorům vysílání, že nebude potřebné, aby přišli do práce až do úterního rána, objevil se technik s oznámením, „Našel jsem, kde je problém. A taky jsem byl schopen to opravit s pomocí dvou součástí, které jsem našel ve skladu. Teď to nainstalují zpět a budeme znovu v éteru asi za hodinu.“

Činí Bůh zázraky pro svůj lid i v dnešní době? Televizní tým poklekl k díkům a chválení Boha, že poselství evangelia může i tuto sobotu zářit přes půl světa do obou Amerik a Evropy.

Když mladí Millsovi (Davidova dcera Lina a její manžel Brad) přijeli do Guayaramerinu v Bolívii, setkali se tam se dvěma věrnými dobrovolníky – Samuelem Becerrou, bolívijským doktorem, a s učitelkou z Peru, Roaa Yungure. Oba tvrdě pracovali, za pomoci místních členů církve, na založení nové školy. Místní lidé tuto školu nazvali Technické učiliště Richarda Gatese jako výraz ocenění Davidova otce, který mnoho let předtím pracoval jako misionář v této části Bolívie.

Bylo podivuhodné vidět, kolik práce se podařilo dokončit. Nedávno předtím strávili David s Becky víkend v Guayaramerinu kvůli závadě na zařízení letadla. Navštívili tam místní sbor adventistů a setkali se tam se členy, kteří si Davida pamatovali jako malého chlapce. Prosili ho, aby obnovil misijní službu v jejich oblasti. Někdo daroval pozemek a práce začala.

Počáteční fáze díla nebyly jednoduché. Darovaný pozemek byl hustou džunglí, kterou bylo obtížné vykácet a půdu vyčistit od nežádoucího porostu. Avšak díky podpoře zakládajícího výboru školy a díky několikaměsíční dřině peruánského dobrovolníka Ytlera Sancheze a jeho týmu byl připraven dostatek půdy k založení zahrady a k postavení několika chatek, když na místo dorazili Brad s Limou a misijní student Andy Hanson. Upevnili visutá lůžka k trámům chatek a připojili se k pracovní posádce.

Jednou večer Brad se Samuelem najali nákladňák, aby dovezli zásoby do školy. Bylo to v období dešťů a cesta nebyla zpevněná. Nákladňák uvázl u vjezdu do školy. Všichni misionáři usilovali o vyproštění vozu z bahna až do tří hodin odpoledne. Nakonec vyložili náklad – ručně vynášeli matrace, kamna, vodní nádrže a ostatní zařízení až do školy, která byla vzdálená půl druhého kilometru. Naprosto vyčerpaní Brad a Lina postavili nově získanou matraci na jednu stranu chatky a tvrdě usnuli ve

svém visutém lůžku. Té noci se s nimi visuté lůžko utrhlo a oba spadli na zem. Měli ulehnout na novou matraci!

Skrze neuvěřitelnou moc Boží začala škola jen o měsíc poté, kdy Brad a Lina dorazili do Guayaramerinu. Pětadvacet nadšených chlapců a děvčat začalo v nové škole poznávat Boha. Do konce školního roku všichni žáci odevzdali srdce Bohu a byli pokřtěni!

Brad a Lina spolupracovali s Dr. Samuelem na zahájení zdravotního díla v blízké pralesní vesnici, kam ještě světlo Boží lásky neproniklo. Použili zdravotní dílo k navázání vztahů s lidmi a potom se s nimi podělili o Boží lásku. Na konci prvního roku pořádali velké evangelizační shromáždění v malé vesnici El Yata. Během dne pořádali zdravotní semináře a povzbuzovali lidi, aby přišli také večer k poslechu zdravotních lekcí a

kázání Božího slova. Žasli, kolik lidí přišlo. Každý večer přišlo více než devadesát lidí. Po ukončení těchto shromáždění prožila vesnice El Yata svou první službu křtu. Sedm duší se rozhodlo odevzdat život do služby Kristovy a byly pokřtěny.

Při návratu z cesty do Spojených států byli Brad s Linou

Letecký pohled na Technické učiliště Richarda Gatese v Guayaramerinu v Bolívii. Škola byla pojmenována po Davidově otci.

doprovázení Bradovým mladším bratrem Brianem a novomanželským párem Jeffem a Shawnou Suttonovými. Dlouhá cesta začala v Miami 2. září 2004. Tato malá skupina nakonec dorazila do Technického učiliště Richarda Gatese 9. září večer. Část cesty zahrnovala pětaticetihodinovou jízdu autobusem. Autobus šplhal nebezpečnými, úzkými, prašnými serpentinami, které sahaly až do nadmořské výšky 5200 metrů. Jízda byla krásná, ale tak trochu děsivá. Skupinka hleděla dolů na dno údolí, které se rozprostíralo tisíce metrů pod nimi a uvědomovala si, že Ježíš je na svém místě a udržuje autobus na úzké cestičce.

Ve škole, která se nachází uprostřed džungle, byli nadšeni barevnými motýly, ptáky a květy – a také nepřítomností silničního hluku.

*Studentky v dívčí ubytovně
Technického učiliště Richarda Gatese
v Guayaramerinu v Bolívii.*

Pro Jeffa a Fawnu nebylo připraveno žádné obydlí, a tak je Brad s Linou pozvali, aby žili v jejich prázdné kuchyni. Voda z potoka postačila k uspokojení všech jejich potřeb – pití, koupání i vaření. Hadi, ukrývající se v trávě, byli nebezpečím, které na ně číhalo, pokud se odvážili jít pro vodu po setmění. V blízkém městečku mohli nakoupit všechno, co potřebovali pro své vaření. K dostání byla avokáda, česnek, chléb a salát. A také spousta ovoce. Jejich hlavním jídlem byla jinak rýže a fazole. Jeff byl schopen mluvit španělsky, ale Fawna měla s komunikací problémy.

Jejich každodenní modlitby se soustředily na prosby o dobrovolníky, kteří by mohli nahradit Brada a Linu, kteří se měli v prosinci vrátit, aby pokračovali ve studiu. Jeff, který byl pilotem, plánoval připojit se k bolívijskému zdravotnímu létání. Fawna, která je zdravotní sestrou, měla pomoci v Guayaramerinské nemocnici. Doufala, že bude moci získat kvalifikaci jako porodní sestra. V současné době tam tuto službu poskytují starší ženy, které pro to nemají žádnou kvalifikaci. Fawna doufala, že bude moci spolupracovat s lékařkou, která vedla kliniku v El Yata, pět kilometrů od školy. Tato klinika neměla ani tekoucí vodu, ani elektřinu. Během týdne tam doktorka pracovala jen od osmi hodin ráno do poledne. Lina, Brad a Fawna, celí dychtiví, aby mohli využít svých zdravotnických dovedností, jeli do El Yata ji navštívit. Když čekali na lékařku, do místnosti se vřítíl muž, který na rukou nesl plačící dítě. Děvčátko mělo na hlavě velkou otevřenou, krvácející ránu, která potřebovala několik stehů. Brad popadl motorku a jel do školy pro anestetika a šicí materiál. Vrátil se s doktorkou, kterou tam našel. Všichni sledovali, jak doktorka s jehlou zápolí s tuhou kůží na hlavě dítěte, zatímco se všichni tři snažili udržet vystrašené, křičící děvče.

Během toho, co se toto všechno odehrávalo, přišla do budovy žena v pátém měsíci těhotenství. Měla bolesti. Lina s Fawnou ji prohlédly a zjistily, že má infekci močových cest, což by mohlo vést k předčasným stahům, pokud to nebude ošetřeno. Doktorka nařídila antibiotika a řekla jí,

že musí pít velké množství vody.

Bůh je přivedl na kliniku právě ve chvíli, když jiní potřebovali pomoc. Vzpomněli si na Boží zaslíbení:

*Doufej v Hospodina celým srdcem svým,
Na rozumnost pak svou nespolehej.
Na všech cestách svých snažuj se jej poznávati,
a on spravovati bude stezky tvé.
Příslaví 3,5.6.*

Suttonovi nejenže potřebovali dům, ale i škola *gringové* potřebovala materiál na přistavění dvou tříd. Některým studentům muselo být odmítnuto vyučování, protože pro ně nebylo místo. Naneštěstí si místní obyvatelé mysleli, že (pojmenování Američanů ze Spojených států) zaopatří jak peníze, tak i práci. Jak jim máme pomoci, aby pochopili, že pro své vlastní vzdělání a školu musejí vynaložit vlastní úsilí? Byl to problém, který vyžadoval Boží moudrost. Jeff pozval místní členy církve, aby mu pomohli s pískem, chtěl vyrobit betonové tvárnice. V neděli ráno přišlo asi deset mužů. Cesta k zásobě písku byla asi pět set metrů dlouhá. První část cesty byla rovná a suchá. Pak následovala kluzká, blátivá část s velkými kořeny, které se musely překračovat. Dále následoval most přes řeku a nakonec menší kopec.

Jeff navrhl, „Myslím, že ten, kdo unese víc než *gringo*, by měl dostat nějakou cenu.“ Všichni se zasmáli, protože si byli jisti, že někteří z nich unesou určitě víc než on. Jeff však měl dlouhé nohy a každý jeho krok znamenal téměř jejich dva. Pracoval tvrdě, kráčel rychle a přitom si zpíval.

V poledne byli všichni vyčerpaní, ale šťastní. Nejenže vykonali spoustu práce, ale také získali novou úctu k tomuto vegetariánskému, pracovitému *gringovi*, protože ani jeden z nich se mu nemohl vyrovnat!

Povzbuzen jejich pozitivní odezvou, Jeff pozval členy církve, aby příští neděli znovu přišli pracovat na škole. Tentokrát jich přišlo dvanáct, přestože byl deštivý den. Někteří z nich pracovali na farmě. Jiní pomáhali na domě Suttonových. Ke konci dne byla vztyčena část konstrukce domu. Čtyři hlavní sloupy hlavní konstrukce a všechny sloupy, které měly držet střechu, byly na svém místě. Fawna, která toho dne vzala dvě misionářské studentky do města na nákupy, prožívala bezmezné nadšení, když uviděla pokrok, který nastal za jejich nepřítomnosti na jejím budoucím domově.

Obě studentky-misionářky byly z adventní university Southern v USA a studovaly na zdravotní sestry. Stejně jako všichni nově příchozí

z civilizované země utrpěly velký kulturní šok z primitivních životních podmínek. „Pamatujte si,“ varovala je Fawna, „každý, kdo se dostane do takové situace, projde obdobím, kdy prostě nechce zůstat. Za prvé ti chybí rodina. Za druhé se všechno zdá cizí a nesprávné. Zvyknout si na nezvyklé jídlo, chybějící civilizační vymoženosti, spousta hmyzu a hadů – tohle všechno ztěžuje život. Máš pokušení to tady rychle zabalit a nasednout na nejbližší letadlo do Států. Řekni Bohu, co cítíš, studuj Jeho život v evangeliích a pomáhej druhým. Vydrž to a uvidíš, že za to budeš navždycky vděčná.“

Ve stejné době obdržel Jeff zprávu, že brzy bude moci udělat zkoušky potřebné k létání na misijním letadle v Bolívii. David zařídil, že budou moci být vykonány na letadle v Trinidadu, ve městě v Bolívii. A tak se začátkem listopadu Suttonovi vydali na dlouhou, čtyřiašedesátihodinovou cestu autobusem. Doufali, že po dobu zkoušek budou moci být u jedněch Davidových přátel.

V Trinidadu našli svůj přechodný domov u rodiny, která měla německého ovčáka. Rád si hrál s Jeffem, ale vůči Fawně se nechoval příliš přátelsky. Brzy po svém příjezdu vyšla Fawna na dvůr sundat vyprané prádlo se šňůr. Pes seděl poblíž dveří a hrál si s míčem. Když se k němu Fawna přiblížila, začal na ni vrčet. Fawna uskočila zpět. Pes se na ni vrhl a začal ji kousat do paží. Začala křičet, ale pes pokračoval v útoku.

Zdálo se jí, že je to celá věčnost, než dcera rodiny vyšla ven a zkrotila psa. Jeff rychle Fawnu vzal dovnitř a ošetřil její paže, ve kterých cítila každý tep srdce. Naštěstí měla jen pohmožděniny a čtyři bolestivé rány od psích tesáků.

Fawna byla vděčná, že se pes nevrhl do její tváře nebo na krk, a že nemá žádné zlomeniny. „Děkuji Ti, Pane za ochranu,“ modlila se. Byla také vděčná za to, že od té chvíle rodina psa přivázala.

Dobrovolníci Matthew a Julee Smithovi, kteří pracovali v Guayaně, rovněž utrpěli kulturní šok. Přijeli do Georgetownu 26. srpna 2004. Nikdo jim nepřišel naproti, a tak nasedli do taxíka a jeli ke Garymu a Wendy, kteří bydleli v bytě poblíž nemocnice. Nikdo nebyl doma. O tři hodiny později našli někoho, kdo jim pomohl dovnitř. Byli unavení, hladoví a trpěli pásmovou nemocí (důsledek dlouhé cesty letadlem do jiného časového pásma). Přijeli z kanadského Calgary a silně pociťovali účinky horkého, vlhkého ovzduší Guayany. Ani v bytě však nenalezli nic k snědku.

Jedna laskavá vedoucí pracovnice v nemocnici je vzala do města

na trh, aby si mohli nakoupit jídlo. Když se vrátili zpět, zažili další zvláštní „uvítání“. V koupelně v umyvadle seděla velká žába. Když se šli projít podél smradlavých příkopů, velké žáby jim uskakovaly s cesty a ze stromů na ně pokřikovali barevní papoušci. Všechno zmiňované jim připravilo pořádné uvítání do nové kultury. Toho večera, dříve než se jejich unavená těla zhroutila na lůžka, otevřel Matthew svou Bibli. „Julee, jsme v Božích rukách. Musíme Mu důvěřovat, že nás všim provede. Zaslíbil nám, že s námi bude, ať se obrátíme kamkoliv. Musíme důvěřovat Jeho zaslíbením.“

Mathew a Julee strávili několik následujících dnů úklidem bytu Roberta a Wendy a průzkumem tohoto podivného, horkého, špinavého města. Gary a Wendy se vrátili domů 1. září a o dva dny později je Gary vzal sto padesát mil do džungle, kde se tento mladý pár připojil k indiánské vesnici Paruima. Jaký byl jejich úkol? Práce pro studenty v Davisově

indiánském učilišti (*Davis Indians Industrial College – DIIC*).

Zažili úžasný let nad hustou džunglí, klikatícími se řekami a mnohými vodopády! Gary zakroužil kolem vesnice. Uviděli bílou modlitebnu na vrchu kopce. Dříve než přistáli, viděli z leteckého pohledu také blízký pozemek školy.

Přátelští vesničané rychle připádlovali ve svých vydlabaných kanoích čer-

Matthew a Julee obědvají spolu se studenty v jídelně učiliště Davisových indiánů v Guayanské Paruimě.

nými vodami řeky Kameron směrem k přístávací ploše. Rychle vystupovali po příkrém břehu a mnozí z nich vztahovali ruce na znamení přivítání. Většina z nich dokázala alespoň trochu mluvit anglicky.

Novým dobrovolníkům se líbila cesta v kanoi od přístávací plochy k pozemku školy. Všude nacházeli nádheru – úžasní ptáci, snášející se s korun stromů, a orchideje jakoby naaranžované do kytic velkým Mistrem květeny.

V kanoích přistáli u obrovské ploché, hladké skály, která sloužila jako přístaviště pro DIIC. Pro indiány nebylo problémem vynášet

zavazadla k vrcholu skály, ale Matthew a Julee měli docela těžkosti s tím, aby po šikmé, mokré skále nesklouzli i se zavazadly zpět do řeky. Pak následovaly hliněné, nepevněné schody, po kterých když vystoupili, byly uvítání malými dětmi, které se na ně stydlivě usmívaly. Stály vedle velkého transparentu, na kterém bylo napsáno, „Vítejte v DIIC!“

Místní lidé je vzali nahoru po dalších schodech do nově postavené budovy v areálu školy, která nesla název Centrum zdravotních věd. První poschodí sestávalo ze čtyř velkých nových místností s tenkými stěnami, které nebyly postaveny až do výše střechy. Žádná jiná možnost ubytování zde nebyla. Matthew s Julee se budou muset o tyto místnosti podělit s jedněmi manžely a desetiletým synem a ještě s dalším mužem. Soukromí není mezi indiány tou nejvyšší prioritou.

Po týdnů přicestovali další studenti-misionáři. Tři mladí muži a dvě dívky. Budou učit mladé indiány a pracovat společně s nimi. Navštívili krásné, přátelské domorodce v jejich vesnici, prožívali s nimi sobotní bohoslužby a těšili se z výstupu na Dešťovou horu, odkud pramení čistá voda, zásobující celou školu. Dlouhé plastové trubky využívají strmého horského svahu k vytvoření dostatečného tlaku pro každou budovu v DIIC.

Všichni byli zaměstnání úklidem celého areálu školy, natíráním ubytovny chlapců, vařením a sklizní arašídových ořechů. Jeden místní muž se obrátil k Julee, „Oznámili jsme vesničanům, že potřebujeme pomoc při sklizni arašídů. Začínají přezrávat a klíčit. Vesničané budou pracovat celé nedělní dopoledne a za odměnu očekávají oběd. Mohli byste jim navařit?“

„Veškerá potravina, kterou tady máme, je rýže. Mohli bychom vykopat tanyu a eddo (něco na způsob bramborů) a také zelenou papáju a fazole. Stačilo by to?“

Muž se usmál. „To bohatě stačí. My tady jíme velmi jednoduše. Stravujeme se tím, co můžeme vypěstovat nebo najít v džungli.“

Škola začala dvacátého září. Matthew se zhostil úkolu ředitele školy se všemi administrativními požadavky. Také učil Bibli a matematiku. Velmi rád pracoval v roli duchovního vůdce. Julee učila hodiny zdraví, pomáhala s pěveckým sborem a také fungovala jako sociální koordinátor celého týmu. Pracovala i jako školní zdravotní sestra a pomáhala při vaření. Dobrovolnický tým pokračoval v pomoci se sklizní arašídů. Adam, jeden ze studentů-misionářů, vytahoval ze země rostlinu, když vtom sáhl na velkou zelenou housenku, která měla na zádech jakoby páteřní trny, které

byly plné jedu. Píchnutí způsobuje velkou bolest. Julee s ještě jednou dobrovolnicí okamžitě aplikovaly obklad z dřevěného uhlí a Adamovi se hned v té chvíli ulevilo. Toto jednoduché léčení pokračovalo a Adam se druhý den cítil naprosto normálně.

Jediným zdrojem neomezené dodávky vody je řeka, jejíž černá voda znamenitě pere prádlo. Každý si sebou k řece vezme mýdlo a stráví kolem dvou hodin dole u řeky tím, že pere vše v rukách. Namydlí prádlo a pak jím bije o velké kameny. Zábavné je, když se přátelé, kteří cestují v kanoích po řece, zastaví na kus řeči. Jindy jen zamávají na pozdrav, když kanoé míjejí školní břehy. Koupání v řece je vřele doporučeno. „Nikdy jsem neměla tak nádherně dekorovanou prádelnu jako tady – s barevnými ptáky, opicemi a všemi plazivými tvory, které nás tady baví,“ smála se Julee.

Na jedné schůzce s ostatními dobrovolníky Matthew ukázal, že každý misionář si musí osvojit jedno naučení – musí svůj život uspořádat tak, aby se vešel do Božího plánu. „Bůh na nás dopouští jisté dráždivé vlivy a zkušenosti, aby své děti naučil se adaptovat,“ řekl. „Pokud své stížnosti vložíme na Něj, opatří nás mocí se adaptovat s radostí a dokonce s úsměvem.“

„Vy dobře víte, jak jsem vystrašená z hadů a všech plazů,“ přidala Julee. „Ale včera mi Bůh pomohl, abych nevykřikla, když mi přes cestu, přímo přede mnou, proběhla veliká ještěrka.“

Stephanie, jedna studentka-misionářka, dodala, „Když si naplním hrnek, abych se napila, děkuji Bohu za vodu, zatímco čekám, až se hlína ve vodě usadí. Pomáhá mi také, abych nepila příliš blízko hlíny. Jsem vděčná za čistou vodu z horského pramene, a že nemusíme pít vodu z řeky, která je zčernala vegetací, jež roste na dně podél břehů.“

Adam se zasmál. „Já se učím děkovat Bohu za dobrý tělocvik, kterého se mi dostává, když vystupuji celou míli na Dešťovou horu, abych odstranil listí, kraby, hlínu nebo cokoli, co brání volnému průtoku vody trubkami, které zásobují celou školu pitnou vodou. A pak, když sejdu dolů celý hladový, pokouším se nereptat, když máme pořád stejnou polévku a často si ani nemohu přidat.“

Jiná dívka přidala, „Já si připomínám, abych přikrývala nábytek, a prosím Boha, aby mne ochránil před reptáním, když v naší místnosti smetávám termity se stropu a stěn.“

„Nejvíce nadšený jsem z toho, když vidím, jak Duch svatý pracuje na našich žácích,“ dodal Matthew zamyšleně. „Více jak polovina našich

studentů nejsou křesťané. Minulý pátek večer, když jsem jim přednesl poselství evangelia, jsem požádal ty, kteří by chtěli odevzdat srdce Kristu, aby zůstali se mnou po shromáždění, abychom se mohli modlit. Zůstali všichni! Jaká to úžasná zkušenost učit tyhle mladé lidi modlitbu pokání a poddanosti.“

Protože Bůh každého obdaroval nějakým duchovním darem, který má být použit k požehnání ostatních, Matthew vytvořil novou třídu, ve které studenty učil, aby pochopili a objevili v sobě dary, které jim individuálně Bůh dal. Když tyto dary objevili, Matthew rozdělil třídu na několik skupin, které pak sloužily evangeliem v blízké vesnici Paruima. Výsledkem byli šťastní studenti, pracující pro Pána a pro ostatní.

Skupina, nazvaná skupina Služby uklidila dům jedné starší ženy tak, že byl v naprosto čist'oučkém stavu. Skupina Pohostinnosti napsala kartičky s laskavým slovem a uvázala malé kytičky, které studenti nechali u každého domu. Skupina Povzbuzení a skupina Modlitby navštívila a modlila se s ženou umírající na rakovinu. Skupina Hudby jí zpívala. Skupina Zdraví navštívila vůdce vesnice a začala s nimi plánovat bezplatná vyšetření pro ty, kteří měli bolesti. Skupina Kázání našla pět lidí, se kterými začnou probírat biblické hodiny. Skupina Péče o děti pozvala děti, aby přišly a vyslechly si příběh o Ježíšovi. Nadšení proniklo celou školou a Duch svatý pokračoval v povzbuzování studentů, aby v Ježíšovi viděli život služby. Dokonce i šéfkuchař hlásil, „Vidím Ducha svatého působícího v kuchyni. Ježíš znásobil bochníčky a rybky, aby nasytil pět tisíců. On dělá totéž pro nás, protože nacházím po večeři zbytky. Dříve jsme neměli dost, abychom všechny nasytili.“

Když studenti odešli na vánoční prázdniny, Matthew a Julee trávili pěkné dny se studenty-misionáři. Pak přišla zpráva z palubního rádia Garyho Robertse. „Brzy vám nastane jeden příjemný problém. Budete mít v DIIC přebytek dobrovolných pracovníků. Přibude vám další rodina. Oba manželé jsou vyškolení fyzikální terapeuti a přijedou za několik dnů. Kromě toho přijedou další, kteří mohou nastoupit na učitelská a vedoucí místa. Byli byste ochotni rozšířit Boží dílo do dalších částí Guayany? Mohli byste strávit několik měsíců v Kaikanu, vesnici, kde David, Becky a jejich rodiny kdysi žili. Tam byste se mohli seznámit s kulturou tamních indiánů a dělat tam evangelijní dílo. I přesto, že v Kaikanu už je jeden sbor, tito lidé potřebují moc Ducha svatého. Nedovedu si představit lepší místo pro přípravu na to, co vám Pán nabídne. A když se seznámíte s jejich kulturou, můžete svůj vliv rozšířit do okolních vesnic.“

Matthew a Julee odpověděli oba najednou, „Rádi půjdeme všude tam, kam nás Bůh povede a budeme dělat to, co od nás požádá.“

Sedmého července 2005 přistál Gary Roberts na přistávací ploše v Paruimě, naložil Matthew a Julee s jejich zavazadly a odstartoval na patnáctiminutový let do Kaikanu, kde malá bílá modlitebna stojí přímo u přistávací plochy. Přátelští lidé je uvítali s otevřenou náručí a zahrnuli je spoustou jídla a čerstvého ovoce. Mnozí jim pomohli nést zavazadla, když kráčeli malou cestičkou, jež vedla k jejich novému domovu.

Guayanské sdružení tam postavilo jednoposchodovou konstrukci hned u řeky. Přízemí sestávalo z kuchyně, návštěvní místnosti a skladovacího prostoru. V poschodí byly ložnice a balkon. Vařit se dalo na jednohořákovém, petrolejovém vařiči. Byla tam i propanová kamna, ale bez propanu, takže se nedala používat. Venkovní latrína a nedostatek

Domek u řeky, ve kterém Matthew a Julee našli svůj nový domov. Jak oba zjistili, řeka má sklon se občas rozvodnit...

elektřiny a tekoucí vody činily tento domek podobný všem ostatním v Kaikanu. Protože nastalo období dešťů, solární panel, který byl k dispozici, nedostával dost slunečního záření, aby nabil baterie, které by jinak poskytl světlo a omezené množství elektřiny. Návštěvy latríny byly docela zábavné. Po zdech latríny se procházeli obrovští pavouci a po podlaze běhala spousta švábů!

Vesničané je obdařili takovou spoustou banánů, že je nestačili jíst. K sobotní snídani usmažila Julee plantainy (velké zeleninové banány), udělala ovocný salát z papaji, banánů a čerstvého kokosového mléka. Palmy kolem domu byly obtěžkány zralými ořechy. Ořechy kešu tomu všemu dodaly konečnou podobu. Jak lahodná snídaně!

V modlitebně je starší sboru překvapil oznámením, „Budeme teď mít zvláštní týden modliteb. Bůh nám poslal pastora v pravou chvíli, který nás bude učit o Duchu svatém. Jeho manželka bude učit děti a také se postará o hudbu.“

V neděli uklidili kuchyň, připravili vše pro večerní shromáždění

a těšili se z mnoha návštěvníků, kteří se s nimi přišli seznámit. Místní lidé byli šťastní a spokojení. Místní pracovník GAMASu, který byl všude znám pod jménem Strejda Klaudius zavolal ode dveří, „Pojďte se podívat, co jsem našel. Ucítíl jsem, že se něco dotýká mé nohy, pohlédnu dolů a vidím jednoho z nejjedovatějších hadů v Guayaně, šedesáticentimetrovou labarii. Uskočil jsem, popadl jsem klacek a s Boží pomocí jsem ho okamžitě usmrtil. Děkuji Bohu za nový život!“ Pak pozvedl bezvládného, mrtvého hada.

Matthew a Julee shledali, že je docela obtížné přizpůsobit se životu vesničanů s veškerým tím hmyzem, spoustou myší, netopýrů a špín. Skleněná okna neexistovala. Podlahy měly mezi deskami mezery, kterými různá stvoření přicházela a odcházela jak se jim zlíbilo. A co bylo nejhorší, ovocné mouchy a mravenci se dostali prostě do všeho. Otravní pilousové velmi rychle objevili mouku a ostatní jídlo, které si přivezli z Georgetownu. Pokoušeli se je z jídla vybírat. Neodvážili se jídlo vyhodit, protože další neměli.

Nicméně pokojný život v přírodě sebou také přinášel svou odměnu. Matthew a Julee milovali návštěvy kolibříků. Jeden z větších druhů kolibříka vletěl do domu a v jedné z místností si vystavěl hnízdo. Vůbec mu nevadila přítomnost lidského páru. Ne tak příjemnými návštěvníky byli paviáni na stromech kolem řeky, kteří každé ráno začali se svými skřeky kolem třetí hodiny.

Matthew a Julee děkovali Bohu za to, že je naučil milovat zvuky řeky – cvrčky a vodní hmyz, žáby a různé ptáky. V porovnání s hlučným městem Georgetown byl život v džungli pokojným a občerstvujícím oddechem. Chválili Boha za své okolí a pozorovali, jak si opice hrají v korunách stromů.

Liják trval téměř nepřetržitě po celý týden. Na to ani vesničané nebyli zvyklí. Varovali Matthew a Julee, že by jejich dům mohl být zaplaven, protože byl postaven hned na břehu řeky. Té noci téměř nespali. Často vstávali a baterkami svítili do řeky, aby zjistili, jestli řeka přetéká z břehů. Ve čtyři hodiny ráno voda sahala asi třicet centimetrů pod horní okraj břehu. V pět hodin již to bylo jen asi patnáct centimetrů. Zavolali rádiem Strýce Klaudia, který dříve bydlel v tomtéž domě. Přišel se na stav vody podívat ještě za tmy.

Prozatím není čeho se obávat,“ ujistil je. „Jakmile začne řeka přetékat, voda se rozšiřuje pomalu. Budete mít dostatek času vynést své věci do poschodí.“ Šli si tedy znovu lehnout a spali až do šesté. Když

se probudili, zjistili, že voda začala zaplňovat dvůr. Vynesli tedy vše do poschodí pro případ, že by voda stoupala dál. „Jednou tady žili Gatesovi a přízemí bylo tak zaplaveno, že hladina byla 120 centimetrů nad podlahou,“ sdělovali sousedé. „Přijížděli kanoí doslova až do domu!“

Kolem jedenácté dopoledne byla voda asi tři centimetry od toho, aby pokryla celou podlahu. Potom jen asi centimetr. A v té chvíli přestala stoupat! Hladina zůstala na této úrovni po celý den, ale během následující noci začala pomalu klesat. Přestože déšť pokračoval, řeka se dál nerozvodňovala. Když Matthew a Julee vynášeli své osobní věci do poschodí, přiběhl jeden vesničan a volal na ně, „Jeden z hlavních otců vesnice, který byl v sobotu v modlitebně, právě zemřel. Všichni ho dobře znali. Jeho dům najdete v zatopené oblasti.“

Matthew poblíž svého říčního domova v Kaikanu během povodně.

Matthew a Julee si rychle natáhli gumáky a namáhavě se brodili blátivou stezkou. V domě již bylo shromážděno několik lidí. Plačící ženy postávaly blízko lůžka mrtvého muže. Matthew se otázal, „Může mi někdo říct, co způsobilo jeho smrt?“

Starší sboru promluvil se strachem v očích. „*Kanima* (zlí duchové) ho zabili.“

Matthew s úžasem naslouchal těmto členům cír-

kve, kteří potvrzovali svou pevnou víru ve spiritismus.

Julee se ptala na mužovy symptomy. Rodina odpověděla, „Měl několik dnů bolest v levém rameni a cítil staženost na levé straně hrudníku. Také si stěžoval, že nemohl popadnout dech. Ale ignoroval to. Toho rána, kdy zemřel, se cítil lépe. Najednou pocítil jakoby umrtvení levé strany. Pak zápasil o dech a brzy nato zemřel.“

Julee promluvila tiše, „Tohle všechno jsou příznaky buď srdečního infarktu, nebo plicní embolie. Protože tady v Kaikanu nelze udělat pitvu, asi se nikdy přesně nedozvíme příčinu smrti. Ale pravděpodobně to byl fatální srdeční infarkt.“

Tito indiáni, jakkoliv byli pokřtěni a vyznávali křesťanství, lpěli

na této démonské pověře, která způsobila, že žili v neustálém strachu. Každou neočekávanou smrt přičítali *kanimě*. Říkají, že tito zlí duchové cestují s lovci. Pokud jim lovec nedá dostatek krve, kterou by uhasili žízeň, obrátí se proti lidem a zabíjí je. Satan takto buduje pevnost strachu kolem těchto milých lidí v Kaikanu.

Tito indiáni pracují na svých zahradách a z velké části závisí na úrodě kasavy a jiných farmářských produktů. Naneštěstí toho roku přišlo do jejich oblasti mnoho divokých prasat, která zničila většinu úrody. Tato katastrofa postihla mnoho rodin. Vesničané se semkli a s důvěrou v Boží pomoc se dělili o vše, co měli. Matthew a Julee si ušetřili krabici těstovin, kterou si nechávali jako zvláštní lahůdku. Avšak běda! Pilousové si do těstovin našli cestu. Neměli jinou možnost než je opatrně vybrat a těstoviny pak jíst. Pokud jim z jídla nebylo nevolno, radovali se, že mají co jíst.

San Juan, vesnička na druhé straně řeky ve Venezuele, potřebovala modlitebnu. A tak členové z Kaikanu šli dvě hodiny pěšky, aby pomohli. Konstrukce domů ve vnitrozemí Guayany se velmi liší od způsobu stavění v Severní Americe. Nejdříve stavitelé pěšky putují džunglí, často celé hodiny, aby našli vhodné stromy. Potom je porazí řetězovými pilami, rozřezou je na klády a nakonec na desky. Těžké, tvrdé dřevo je rozřezáno

Transport muže, kterého uštkl jedovatý had labaria. Tento had je smrtelnou hrozbou guyanského pralesa.

na desky dlouhé kolem sedmi metrů a každá váží asi 35 kilogramů. Den strávený nošením desek na stavbu modlitebny představoval celkem pět a půl hodiny cestování džunglí. Každý z pracovníků, také Matthew, nesl jednu desku směrem ke stavebnímu místu. Potom putovali zpět do Kaikanu.

Zřídka kdy se někdo odváží vyjít ven po setmění. Jednoho dne však Matthew a Julee uslyšeli zaklepání na dveře. Muž za dveřmi, na jehož krátké šavli visela třiceticentimetrová žlutoocasá labarie, ohlásil, „Mojí ženu právě uštkl

Julee aplikovala dřevěné uhlí (čárkl) na oblast hadího uštknutí – chodidla a kotníku – a dala mu také vypít čárkl rozpuštěný ve vodě. Čárkl pomáhá neutralizovat jed. A pak se modlila o uzdravení, když pokračovala v péči o zraněného muže.

níkem na vnitřní straně nohy. Julee aplikovala šok od kolene dolů. Potom pokryla poraněnou nohu a kotník obkladem z černého dřevěného uhlí a také ženě dala tento prášek zředěný vodou pít. Ženě tato směs nechutnala, popíjela ji velmi pomalu a také celý pohár vylila na zem ve chvíli, kdy se domnívala, že se nedívají.

Po několika hodinách začala žena vykašlávat krev. Jak Julee pracovala na jejím uzdravení, zoufale se modlila, „Pane, ten jed v jejím těle se dostal do krevního oběhu a působí zřídnutí krve a vnitřní krvácení. I dásně jí začaly krváčet, ale krevní tlak zůstává v normě. Prosím, pomoz, aby ten čárkl zapůsobil.“

Pokračovala v modlitbách, když měnila černé obklady a pobízela ženu, aby pila nápoj z dřevěného uhlí. Konečně se žena začala uvolňovat. Bolest ji opustila, žena usnula a prospala většinu noci.

tenhle had.“ Tento had je dobře maskován tmavým vzorem a v pralese představuje smrtelné nebezpečí.

S modlitbami vyslanými k nebesům Matthew a Julee rychle nabrali práškové dřevěné uhlí a balíček s první pomocí a spěchali k domovu postižené. Julee ihned nachystala šokový přístroj, vybavený bateriemi, který neutralizuje jed v těle. Kousnutí bylo pod kot-

Vesnice Arau v Guayaně, kde Matthew a Julee pořádali evangelizační shromáždění. Vesničané se těchto poselství nemohli nasytit.

Přežije-li člověk prvních dvacet čtyři hodin po hadím uštknutí, obvykle je mimo nebezpečí. Tato žena přežila. Matthew a Julee se radovali z toho, že Bůh požehnal tyto jednoduché léčebné způsoby a že svou uzdravující mocí zachránil této ženě život.

Pán požehnal ony tři měsíce, jež strávili v Kaikanu. Poslední den března se Matthew a Julee vydali na cestu do malé vesnice Arau. Nejdříve cestovali lodí asi dvě hodiny a potom pěšky džunglí dalších šest hodin.

V Arau byli lidé dychtiví ke slyšení poselství a také chtěli vidět všechny obrázky, které Matthew a Julee přivezli. S radostí pomohli ustavit zapůjčený generátor, kabely a žárovku. Tak začali s evangelijními přednáškami v malé bílé kapli. Julee použila klávesový nástroj napájený z baterie a učila tak obyvatele duchovním písním a chvalozpěvům. Ó jak rádi zpívali!

Matka s dítětem ve vesnici Arau. Mnozí z vesničanů měli obavy z duchů a jejich vlivu na jejich každodenní život.

V sobotu ráno Matthew kázal na téma pověr a spiritismu. Večerní shromáždění začalo o půl šesté otázkami a odpověďmi o démonech, zaklínání a kouzlech. Jeden tazatel chtěl vědět, jestli „je dobré přivolávat duchy zvířat nebo jiných přírodních objektů a žádat je o vyléčení, jak to učí místní čarodějové“.

Jiný se zeptal, „Je ne-
správné míchat naši krev
s krví plazů, aby naše lovecké
výpravy byly úspěšné?“ Ta-

kovéto a podobné otázky vycházely z úst těchto adventistů sedmého dne, kteří neměli nikoho, kdo by je učil Písmo. Byli každodenně uváděni do spojení se satanem. Otázky přicházely dál až do půl deváté.

Matthew se chystal shromáždění uzavřít, avšak lidé volali, „Chceme víc zpívat. Chtěli bychom vidět obrázky. Vy nás nebudete učit?“

„Vy vážně chcete, abychom po tříhodinové diskusi pokračovali s celou novou lekcí?“

„Ano, ano, my nemáme tak často příležitost mít u nás učitele. Prosíme, pokračujte.“

Matthew a Julee dostali novou sílu, když viděli jejich touhu po

biblické pravdě, a tak celé shromáždění trvalo až do půl dvanácté. Když pak jeden muž odevzdal své srdce Kristu a prohlásil, že Mu chce sloužit do konce svého života, pocítili, že zde působí Duch svatý. Matthew a Julee byli šťastní, že je Bůh povolal k službě těmto vzácným duším v odlehlých oblastech.

Později je Gary Roberts přepravil z Arau do místa, zvaného Eterinbang. Mezitím však oba pocítili, že je Duch povolává do zakázané vesnice Kurotoco. Tato vesnice nebyla dostupná letadlem ani jakýmkoliv jiným dopravním prostředkem s výjimkou plavby po velmi nebezpečné řece. Cesta by trvala dvanáct hodin. Mnoho horníků na této nevypočitatelné řece, jež nese jméno Cuyuni, zahynulo utonutím.

Kurotoco nebyla zakázanou vesnicí pouze proto, že přístup k ní byl nesnadný a nebezpečný. O několik let dříve poslal GAMAS indiánské biblické pracovníky do Kurotoca, aby tam položili základy pro misijní stanici. Každá indiánská vesnice tam má svého náčelníka. V Kurotocu jím byl anglikánský kněz, který tam žádné biblické pracovníky nechtěl.

Nařídil jim, že musí během tří dnů vesnici opustit a nesmějí se vrátit.

Ačkoli tento náčelník prohlašoval, že je knězem, neznal Boha a ani nešířil Jeho lásku. Po každé nedělní bohoslužbě pozval lidi do svého domu se slovy, „První sklenka je zadarmo...“ Věděl dobře, že jejich návyk na alkohol je přinutí, aby pili dál. Prodával těmto nevzdělaným lidem alkohol a léky, které obdržel jako bezplatnou vládní lékařskou pomoc pro lid v pralese.

A protože doprava do Kurotoca byla nákladná a obtížná, vládní úředníci jen zřídkakdy vesnici navštívili. Vesnice zůstávala bez lékařské péče.

Když byli Matthew a Julee v Kaikanu, doslechli se, že by náčelník Kurotoca mohl přijmout zdravotní tým. Najali tedy zubaře, který byl zaměstnán vládou, a nabídli náčelníkovi své služby. A protože vesnice neviděla lékařskou péči po dobu více než dvou let a zoufale potřebovali pomoc, náčelník přijal jejich nabídku. A tak se Matthew a Julee s modlitbami připravovali na vstup do tohoto neznámého, nepřátelského světa.

V Eterinbangu najali zkušeného převozníka za 320 dolarů tam a zpět. Opatřil sedmimetrovou vydlabanou kanoï, benzin pro motorový pohon a plochá dřevěná sedátka na cestu. Tým zdravotních misionářů nakoupil zásobu potravin a dodatečné palivo.

Dvanáctihodinová plavba začala. Plavili se klikatou řekou, vyhýbali se peřejím a vírům. Zastavili, když cestou uviděli lidi nebo jejich domky. Dolování v této oblasti celou řeku hrozně zaneřádilo. V jedné usedlosti, která sestávala ze tří rodin, viděli asi dvacet pět lidí, z nichž všichni měli horečku, způsobenou malárií, břišním tyfem, cholerou a jinými nemocemi. Bez zdravotního ošetření, pokud vůbec žijí, se cítí nepřetržitě nemocní a nikdy se ze svých nemocí nemohou vzpamatovat. Většina z nich nevěděla, kolik jim je let, ani jaké je jejich příjmení. Žijí v chorobném, opilém, pověřivém světě plném strachu.

Sotva dorazili do Kurotoca, připravili provizorní ambulanci. Lidé začali přicházet v houfech. Zubař jim vytahoval zuby, zatímco Julee ošetřovala všechno, co mohla. Matthew se celou cestu modlil, aby mohl navázat přátelské vztahy s náčelníkem. Když spolu hovořili, Matthew viděl, jak tento „kněz“ měkne. Bylo zjevné, že Bůh tohoto muže přesvědčil, že chtějí vesničanům opravdu pomoci.

„Náčelníku, jestli otevřete přistávací plochu, náš pilot bude moci dopravit potřebné zásoby, léky, a dokonce i učitele pro vesnické děti. Máte tady prázdnou školu. Netěšilo by vás, kdybyste viděl, jak se vesnické děti učí číst a psát? Pokud někdo vážně onemocní, může být dopraven k lékaři. Pokud si budete přát, mohu hned nainstalovat palubní rádio a ukázat vám, jak ho ovládat.“

Náčelník zamumlal, „To by bylo poprvé, co by vesnice byla ve spojení s okolním světem.“ Když Matthew zkontaktoval Georgetown a z druhého konce byl slyšet hlas odpovídající na zavolání, kněz se začal usmívat.

Matthew se vyhnul otázce náboženství, ale stále se modlil. Nakonec kněz promluvil, „Zdá se, že můj lid nemá vůbec žádnou naději a žije v neustálém strachu. Mohli byste jim přinést jednoduché evangelium víry v Boha?“

Matthew se usmál. „To by přineslo radost a naději všem. Bůh může změnit tuto vesnici do takové míry, že se stane nejšťastnějším lidem celé řeky.“

Může Bůh činit zázraky na lidských srdcích? Pod vlivem Ducha svatého tento náčelník přijal dobrovolné misionáře jako přátele a uvědomil si, že mu nepřišli konkurovat. Dříve, než odjeli, slíbil, že otevře přistávací plochu a požádal je, aby se zase vrátili. Požádal je také, aby s sebou příště přivezli učitele pro děti i dospělé a aby tam zřídili ambulanci.

Bůh zajisté dokončí to, co započal. Mění postoje lidí a umožňuje,

aby ve vesnici Kurotoco byla vystavěna malá modlitebna, kde by vesničané mohli uctívat jediného Boha, který je zbaví strachu, alkoholu a nemoci. Bůh je dokonale schopen vylít své požehnání na zakázanou vesnici a vnést do ní radost a naději.

Tisíc způsobů, jak se postarat o naše potřeby

Od dobrovolníků v guyanském pralese až po televizní vysílací síť v Bolívii a Brazílii Bůh připomíná svým služebníkům, že pro úspěch svého díla koná zázraky. Právě ve chvíli, kdy brazilská stanice začala vysílat, přišel termín, kdy bylo potřeba splatit zbytek ceny jednoho milionu dolarů. Jiná organizace, která měla velký zájem o koupi stanice, čekala na svou chvíli s hotovostí v kapse. Na to, aby David byl schopen završit koupi a financovat provoz stanice, se musel stát zázrak.

Když se David modlil o Boží moudrost, pocítil velmi silné nutkání od Boha: „*Ujmi se vlastnictví, které ti již Bůh dal v Bolívii. Máš licence pro vysílání v několika městech, kde jsi ještě nezačal vysílat. Soustřed' se na práci, která započala v Bolívii.*“

„Ale Pane, víš, že mám sotva dost peněz na palivo pro letadlo a ostatní poplatky. Jak mohu rozšířit dílo v Bolívii?“

„*Davide, dovíš se, co máš dělat, až tam přijedeš. Kráčeť vírou!*“

Hned po přistání v Santa Cruz v Bolívii se David setkal s Rembertem Paradou, ředitelem ADVeniru, a Scottem Gradym, vedoucím produkce. Poté, kdy jim David sdělil, co mu Bůh vložil do srdce, nastínil jim současné potřeby a příležitosti se zaslíbením, „Jestliže se cele odevzdáme Bohu a ve své práci následujeme Jeho směr, pak se On sám činí odpovědným za završení svého díla.“ (Ellen G. White, *Křesťanská služba*, str. 261).

Všichni tři prostudovali současné potřeby. Zkompilovali tento seznam:

1. Nákup malých pozemků ve třech městech, od kterých již dostali vysílací licenci.
2. Vztyčení vysílacích věží na těchto pozemcích.

3. Nákup nových zesilovačů signálu, antén a komunikačních kanálů pro každé z těchto tří měst.
4. Zvýšit sílu zesilovačů a zlepšit antény ve čtyřech dalších městech.
5. Naplnit potřeby pro síťové studio.
6. Postavit ubytovnu pro ženy ve vězení. (Velitel ženského vězení varoval skupinu vězeňské služebnosti, že ztratí darovaný pozemek uprostřed teritoria vězení, pokud hned nezačnou se stavbou zoufale potřebné ubytovny.)

Celková částka těchto potřeb ukazovala na sto padesát tisíc dolarů – desetkrát víc, než normální měsíční provozní náklady!

Podívali se jeden na druhého. Pak se Scott otázal, „Uposlechneme Boží příkaz, abychom vyšli do celého světa, přestože se nacházíme v ekonomické katastrofě?“

David odpověděl několika otázkami: „Odmítneme Kristu poslušnost, kterou od nás očekává, tím, že budeme spoléhat na ‚naše‘ zdroje a ‚naše‘ schopnosti? Jestliže se Boží lid nepostaví a nechopí se této příležitosti, bude muset Bůh vzbudit někoho jiného, aby se adventní poselství dostalo do světa?“

Pastor Parada shrnul celou situaci. „Čelíme finančnímu dilematu a je jednoduché ukázat na nedostatek zdrojů jako výmluvu k tomu, abychom odmítli jít vpřed. Z lidského hlediska je vědomé zadlužení cestou ke ztrátám a ztrátě důvěry, a tím také ohrožením celého díla, ke kterému nás Bůh pověřil. Je třeba se modlit o biblické směrnice, které by nám ukázaly Boží zjevenou vůli.“

Když povstali od modlitby, otevřeli své Bible. Scott přečetl Matouše 25,14-30 a řekl, „Tento pán od svých služebníků neočekával, že budou produkovat peníze. On očekával, že investují to, co jim dal. Já bych řekl, že naši směrnici musí být odpovědnost – vůči Bohu.“

„A naši druhou směrnici musí zjevně být poslušnost vůči Jeho vyjádřené vůli,“ dodal Remberto Parada. „Jeho příkaz hovoří naprosto jasně u Matouše 28,18-20, kde Pán říká, že máme jít do celého světa a kázat evangelium.“

„Třetí zásadou je ta, kterou Kristus předložil mladému knížeti u Matouše 19,16-30, když mu řekl, aby prodal svůj majetek a rozdal ho chudým, aby Ho mohl následovat,“ řekl David. „A Matouš 10,38 říká, že jestliže nevezmeme svůj kříž a nenásledujeme Ho, nejsme Ho hodni. To mi říká, že musíme být ochotni riskovat úplně všechno. A čtvrtá zásada je,

jak věřím, že máme použít to, co máme ve svých rukou.“

Všichni seděli v tichém zamyšlení. Potom Scott sáhl po jedné knize na polici. Otevřel ji na stránce, na které již v minulosti nechal záložku. „Poslechněte si tohle,“ řekl. „Pohotový a rozhodný čin v pravou chvíli přinese slavná vítězství.“ (Ellen White: *Proroci a králové*, str. 676). „Jinými slovy,“ dodal Scott, „bychom mohli říct, že příležitost určuje načasování. A já myslím, že tohle je zásada číslo pět.“

Pomalu a rozvážně promluvil pastor Parada. „Opovážlivost je satanským padělkem víry. Jak víra, tak i padělek se dovolávají Božích zaslíbení. Víra dává zrod poslušnosti, zatímco padělek víry, opovážlivost, omlouvá přestoupení. Opovážlivost nás vede k tomu, abychom se účastnili pokušení, které je výsledkem nedostatku modlitby a rozjímání, přestupování zákonů přírody a nedostatku prozíravosti. V našem případě si musíme být jisti, že naše rozhodování je v souladu s učením Pisma. Musíme se vyhnout falešné víře a opovážlivosti, musíme naše směrnice získat jen a jen z Božího slova.“

„Já mám jednu starost, o které bych rád, abyste věděli,“ řekl David. „Jako předseda služebnosti Gospel Ministries International jsem naprosto závislý na Bohu ve všech věcech. Cítím se trapně a dokonce neuctivě vůči Bohu, když Ho prosím o víc, zatímco jsem nevyužil všechno, co mi již dal. Ježíš nám říká, ‚Kdo je věrný v mále, i ve mnoze věrný bude.‘ Já si uvědomuji, že většina církevních administrátorů si myslí, že musí neustále zvyšovat své finanční rezervy. Mne však Duch svatý přesvědčuje, že jak se přibližujeme k posledním událostem historie světa, máme své rezervy *snížit* a investovat je všechny do Božího díla právě teď, dokud máme příležitost. Je možné, že čím více finančních rezerv osobně i korporativně držíme jako zásobu pro budoucnost, tím méně nám může Bůh svěřit během krize, jako je tato? Neměli bychom do našeho seznamu zásad zařadit také zásadu „Nežádej víc, dokud jsi nepoužil to, co už máš“?

Na to odpověděl Scott, „Ježíš u Lukáše 6,38 řekl, že čím více dáme, tím více obdržíme. Osobně jsem to vyzkoušel a naučil jsem se, že Bůh rád dává, jestliže my také dáváme. Jinými slovy bychom mohli říct, nedělejte z Božího požehnání komerční byznys.“

„Právě teď to vypadá, že nás Bůh žádá o nemožné, totiž abychom vyšli ze svého pozemského bezpečí. Jak na to odpovíme?“ zeptal se pastor Parada.

„Životně důležité naučení zde je, jak věřím,“ odpověděl David, „naprostá závislost na Bohu. Jestliže opravdu věřím, že Kristus přichází,

pak také prokážu svou víru skutkem.“

Pastor Parada ho přerušil, „Musím se s vámi podělit o to, co se stalo minulé noci. Pán mne vzbudil ve dvě hodiny ráno. Během svých jednatřiceti let služby jsem nikdy neměl tak intenzivní setkání s Bohem. Jediné, co jsem Mu mohl říct, bylo, že skrze Jeho milost a moc s Ním budu spolupracovat, budu následovat Jeho příkazy a nechám výsledky díla v Jeho rukou.“

„Dříve, než učiníme konečné rozhodnutí, chci zavolat pokladníkovi, abych zjistil, jestli jsou nějaké prostředky,“ řekl David. Když se za chvíli vrátil, přinesl zprávu, že žádné prostředky nejsou dostupné.

Poté, když se tito tři muži znovu modlili, pronesl pastor Parada s přesvědčením, „Jedna věc mluví v náš prospěch – důvěra našich prodejců a těch, se kterými jsme kdy měli co do činění. Závisíme na Bohu a já objednáám sedm zesilovačů a nutné zařízení. Vyšleme jednoho muže, aby zakoupil malé pozemky pro televizní zesilovače a věže ve třech městech. Začneme ihned s konstrukcí ubytovny pro ženy ve vězení. Bůh nás pobídl, abychom navštěvovali ty, kteří jsou ve vězení, a tak musíme jít vpřed s vírou a uposlechnout Jeho zjevenou vůli. Musíme šířit poselství evangelia. Důvěřujme, že se Bůh postará o celou částku téměř sto padesáti tisíc dolarů. Představuji si, že Ježíš říká Gabrielovi, „Plní mne radostí, že některé z mých pozemských dětí jsou ochotné nám zcela důvěřovat a jdou vpřed.““

Po krátké době David letěl do Spojených států. V den jeho příletu mu zavolal jeden pastor, který je jeho přítelem. „Moje manželka a já jsme slyšeli o vašich nedávných rozhodnutích v Bolívii. My jsme se rozhodli dát část našeho domu do zástavy. Částka, kterou jsme za to obdrželi od banky, může posloužit Bohu. Pokud služebnost Gospel Ministries International převezme odpovědnost za splácení půjčky, pak peníze hypotéky patří Jemu. Použijte je hned.“

Tento dar, současně s ostatními dary, které přišly do pokladny, pokryly všechny stávající dluhy. Všichni v GMI se radovali, že jejich důvěra v Jižní Americe není ohrožena, a ze zvýšeného finančního vlivu, který tyto nové nákupy přinesly televizní síti.

Po krátkém čase se David dověděl ještě více o tom, jak Bůh činí nemožné věci. Jednou letěl s Gary Robertsem a zeptal se ho, „Gary, jak je možné, že během posledních šesti měsíců udržuješ ve stálém provozu dvě letadla najednou? Zvláště když máš tak nízký finanční obrát? Dostáváš

odněkud nějaké dary?“

„Nedostávám. Vedle peněz, které mi posíláš, nemám žádnou jinou hotovost.“ Gary se odmlčel a potom pokračoval. „Je to podivné, že na účtu je každý měsíc vždy tolik peněz, abych mohl zaplatit všechny pohledávky. Nedávno jsem se důkladněji podíval na výpisy z banky. Zjistil jsem, že mnohé z šeků, které jsem vystavil, nebyly bankou proplacené celých pět měsíců. Vypadá to, jakoby se ztratily někde mezi Guyanou a Spojenými státy. Můj zůstatek v USA zůstává nezměněn!“

„Stěžovala si někdy banka v Guyaně, že neobdržela své peníze?“
„Nikdy,“ odpověděl Gary. „Účet je stále vyrovnaný. Možná, že se nikdy nedozvím tohle tajemství zmizelých šeků. Možná až v nebi. A přitom zdravotní program v Guyaně pracuje na plné obrátky.“

„To mi připomíná jeden z mých oblíbených citátů,“ řekl David.
„„Náš nebeský Otec má tisíc způsobů, jak se o nás postarat, o kterých my nevíme vůbec nic. Ti, kteří přijmou zásadu služby Bohu a Jeho cti jako nejpřednější, shledají, že složitost situace se rozplyne a před jejich kroky se rozprostře rovná cesta.““ (Ellen White, *Touha věků*, str. 330)

Završeno pouze Bohem

Po zazvonění telefonu David uslyšel z druhé strany linky, „Tady je Robert Costa, španělský jazykový evangelista ze služebnosti *It Is Written*. Myslíte, že byste mohli vtěsnat pastora Marka Finleyho to vaší příští satelitní evangelizační kampaně v Caracasu?“

David věděl, že na pastora Marka Finleyho se stojí až čtyřleté fronty, proto rychle odpověděl, „Jsem si jistý, že se to nějak dá zařídit. Řekni mi o tom něco víc.“

„Poté, když jsme s tebou v únoru spolupracovali ve Venezuele, Dr. Milton Peverini a já jsme se vrátili do *It Is Written* a podělili jsme se o naše nadšení s ostatními, protože jsme tam viděli velké množství lidí ze světa. Tvoje strategie vysílat přednášky současně na několika komerčních televizních sítích povzbudila pastora Finleyho, aby daroval svůj čas dovolené, aby mohl být nápomocen pro kampaň v Caracasu.“

David okamžitě začal spolupracovat s unijním sdružením a universitou na koordinaci této události s ADVenirem. Osmidenní evangelizační přednášky oblétny celý svět na třech církevních satelitních sítích a na čtyřech sekulárních sítích. Každý večer diváci reagovali telefonickými hovory a e-mailem, které pokračovaly po celou noc až do příštího dne. Jeden e-mail přišel až z Turecka.

Samozřejmě, že se nepřítel snažil rušit signál v éteru. Den předtím, než přednášky začaly, společnost obstarávající satelitní komunikaci oznámila Davidovi, že mu nebudou moci posloužit, jak slíbili, protože kostel stojí v politicky senzitivní oblasti města.

Společnost poradila použít nákladní auto, jež je uzpůsobeno ke komunikačnímu přenosu. Cena za takovou službu by však byla dvojnásobná. Bůh požehnal vyjednávání o toto zařízení, a konečná cena byla o polovinu nižší, než jak bylo oznámeno. A shromáždění začala podle plánu a na čas.

O dva dny později guvernér státu uzavřel kontrakt s touto

společností o přenos jeho politické kampaně. Tohle naneštěstí znemožnilo signál, na kterém ADVenir a 3ABN závisely. Ti, kteří byli odpovědní za činnost sítě během těchto shromáždění, narychlo postavili novou parabolickou anténu v Bolívii, která mohla zachytit jiný signál. Byli schopni sladit novou anténu se signálem pět minut před začátkem shromáždění. Téhož večera se komunikační nákladní vůz dostavil pozdě kvůli havárii na dálnici. Vůz se napojil na satelit a dostal signál sedm minut před zahájením shromáždění. Satan usiloval, aby se přednášky nemohly vysílat, ale Bůh vždy zasáhl v poslední chvíli. Poslední tři dny se odvíšely bez problémů.

Ve velké adventní modlitebně El Paraiso to vyžadovalo dvojí shromáždění denně, aby se uspokojilo velké množství těch, kteří se chtěli zúčastnit. Jeden z diváků sledujících přednášky v televizi, zavolal z Punto Fijo v severní části Venezuely a prohlásil, že přednášky způsobily revoluci v myšlení diváků v jeho sousedství.

Dva dny po zahájení přednášek David letěl do Puerto Ordaz ve Venezuele. Když se vracel zpět, úředník na letišti se ho zeptal, „Kam letíte?“

„Do Caracasu,“ odpověděl David.

„Vy spolupracujete s Pastorem Finleym na shromážděních, která začala přede dvěma dny?“

„Ano, ale jak to víte? Nevěděl jsem, že v Puerto Ordaz máte místní televizní stanici nebo že tady kabelové společnosti přenášejí signál ADVeniru.“

„Zřejmě kabelové společnosti objevili váš signál a rozhodli se ho přenést po celou dobu trvání přednášek,“ řekl úředník.

Pouze věčnost vyjeví, kolik diváků sledovalo pastora Finleyho přes ADVenir, jak šíří evangelium po celé Venezuele a většině španělského světa.

Přibližně v téže době Jenny Mendoza, která na plný úvazek pracuje pro ADVenir a je také zapojená do vězeňské služby v Bolívii, obdržela prosbu, aby přijela a modlila se za nemocnou vězeňkyni v ženském vězení Palmasola v Santa Cruz. Jenny jí četla biblická zaslíbení z Písma a poklekla vedle postele k modlitbě, když vtom ucítila, jak ji někdo popadl za rameno, a uslyšela rozzlobený ženský hlas, „Okamžitě odejděte!“

Když se obrátila, uviděla katolickou jeptišku, která na ni křičela, „Ty jsi protestant a nemáš právo modlit se za nemocnou katolickou ženu! Okamžitě vypadni!“ Jenny tedy odešla.

Jedna z vězeňkyň se jeptišky zeptala, „Víte, koho jste právě

vyhodila?“ Jeptiška zakroutila hlavou. „Ona pracuje v ADVeniru, stanici, kterou tak často spolu sledujeme.“

„Ach!“ zvolala jeptiška, obrátila se a běžela za Jenny.

„Promiňte,“ řekla, když ji dohonila. „Bylo mi řečeno, že pracujete v ADVeniru. Je to pravda?“

Jenny přikývla, „Ano, jsem programovou ředitelkou pro tuto televizní síť.“

Jeptiška se usmála a podala Jenny ruku. „Prosím, odpusťte mi, že jsem na vás tak křičela. Nikdy bych to neudělala, kdybych bývala věděla, kdo jste. Víte, ADVenir je mojí nejoblíbenější stanicí. Směla bych vás dnes pozvat na večeři?“

Jenny ráda přijala pozvání a od té doby se těší přátelství s touto novou známou.

Důkazy toho, že Bůh pracuje skrze ADVenir jsou cítit všude. Když jednou kupoval jízdenku na autobusové stanici v Santa Elena ve Venezuele, řekl pracovníci u přepážky, „Chtěl bych koupit jízdenku pro jednu přítelkyni.“ Přitom jí podal peníze a identifikační kartu ženy, pro kterou kupoval jízdenku.

Pracovnice byla dobře oblečená mladá žena, s jasně červenými namalovanými rty a s několika šperky. Když uviděla identifikační kartu, pozvedla zraky k Davidovi, „Myslím, že tuhle paní znám. Není to adventní učitelka z Maracay?“

„Ano,“ odpověděl překvapený David. „Je vlastně unijní ředitelkou vzdělávání. Jak jste ji poznala?“

„Kdysi jsem byla adventistkou. Taký jsem dělala kolportérku v Maracay, kde jsem ji poznala.“

„Opravdu? Já bych si nemyslel, že byste byla adventní kolportérkou i teď. Co se přihodilo?“ Po tvářích jí začaly stékat slzy.

„Odpusťte, že brečím. Jmenuji se Monica. Před lety jsem církev opustila.“ Následovaly další slzy.

„Ale Pán Ježíš tě má stále rád, Monico,“ usmál se David s účastí.

„Přeje si, aby ses k Němu vrátila a pracovala pro Něho.“

„Já bych ráda, ale nemohu,“ vzlykala. „Je to nemožné!“

„Mohu se za tebe pomodlit?“ zeptal se David. Přikývla.

David prostrčil ruku skrze malé okénko a Monica vložila svou do jeho. „Pane, já Tě prosím o obnovení Tvé vůle v životě této mladé ženy. Prosím, přiveď ji zpět k sobě. Zahrň Monicu svou láskou. V Ježíšově jménu, Amen.“

Po modlitbě Monica vysvětlila, „Předtím, než jsem přijala zdejší

zaměstnání, dala jsem společnosti vědět, že nebudu pracovat o Sobotách, ačkoliv jsem již dávno předtím nechodila do shromáždění. Ale nedávno jsem se rozhodla, že následující Sobotu budu v modlitebně. Před krátkým časem jsem v Sobotu byla doma. Zapnula jsem kabelovou televizi, abych sledovala pořad *Planeta zvířat*. Když jsem přepínala jednotlivé kanály, našla jsem jednu novou stanici s přírodními programy, která zaujala moji pozornost. Byla jsem touhle stanicí tak fascinovaná, že jsem se rozhodla ji sledovat. Později téhož večera jsem sledovala kázání a poznala jsem v něm poselství adventistů sedmého dne. Celou dobu kázání jsem plakala. A teď už po několik týdnů tuto stanici sleduji každou Sobotu po celý den. A pokaždé celý den brečím. Já už to nemohu vydržet. Tento týden budu zpátky ve sboru.“

David vytáhl svou navštívenku a podal ji skrze okénko. „Vy jste ředitelem ADVeniru?!“ A znovu propukla v pláč. „To je právě ta stanice, kterou sleduji.“

Později se David vrátil, aby Monicu navštívil a tehdy zjistil, že ji a její tři malé děti opustil manžel. Jaká to radost povzbuzovat takové lidi! Jedna země! Jedno malé městečko v džungli. Jedna malá kabelová síť. Jedna opuštěná osoba, která touží se vrátit do náruče Kristovy. Jakou radost tohle vše působí v nebi! Andělé jsou jistě velmi zaměstnáni návštěvami pěti set tisíc domovů ve Venezuele, které přijímají kabelový signál ADVeniru, nemluvě o divácích v Bolívii a Brazílii. Veškerá činnost „za oponou“ bude jednoho dne vyjevena. Bůh má starost o každého jednotlivce a činí zázraky, aby je přivedl zpět k sobě.

Boží poselství zasahuje i děti. Na podzim roku 2004 na shromáždění ASI (*Adventist-Layman's Services and Industries*) ve státě Ohio David hovořil o požehnáních a těžkostech v Božím díle v Jižní Americe. Přitom si všiml dvanáctiletého děvčete, sedícího v přední části auditoria. Působila dojemem, že je uchvácená zajímavými příběhy, které David vyprávěl o Boží péči a ochraně dobrovolných misionářů. Když řekl, „Nemusíte jet do cizí země nebo čekat, až vyrostete, na to, abyste mohli být misionáři. Nemusíte být pilotem, učitelem, ani nemusíte vědět, jak zacházet s televizní sítí. Můžete být dobrovolnými misionáři tam, kde jste. Ale Bůh chce, abyste ho milovali celým srdcem a abyste věděli, že všechno, co máte, patří Jemu. Můžete se dovědět více o tom, jak Bůh používá dobrovolné misionáře z našeho DVD. Obsahuje čtyři videa přímo z nejpřednějších linií. Přijďte do našeho stánku a vyžádejte si jedno.“

Po skončení shromáždění, toto děvče – dvanáctiletá Sarah – chvíli přemýšlela o tom, co David řekl. „Jestli všechno, co mám, patří Bohu,“

ptala se sama sebe, „tak proč by měly moje úspory sedět v bance? Tam neslouží žádnému účelu na Božím díle.“

Dostala svolení svých rodičů, aby navštívila Davidův stánek. Viděla, že David hovoří s některými lidmi, a tak čekala, až skončí. Potom na sebe obrátila jeho pozornost tím, že ho zatahala za rukáv.

„Jmenuji se Sarah,“ řekla, „a něco bych ti chtěla říct.“ David se sklonil, aby ji lépe slyšel. „Já jsem se rozhodla, že jestli všechno, co vlastním, patří Bohu, tak Mu to musím dát, aby to použil. Šetřím peníze už pět let a mám tři sta dolarů. A chci ti to dát, abys to mohl použít v misijním poli pro Boží dílo.“

„Ó Sáro, to je ale nádherné rozhodnutí,“ sklonil se David ještě níže, aby ji objal. „Já vím, že Bůh bude mít ze tvého daru velkou radost.“

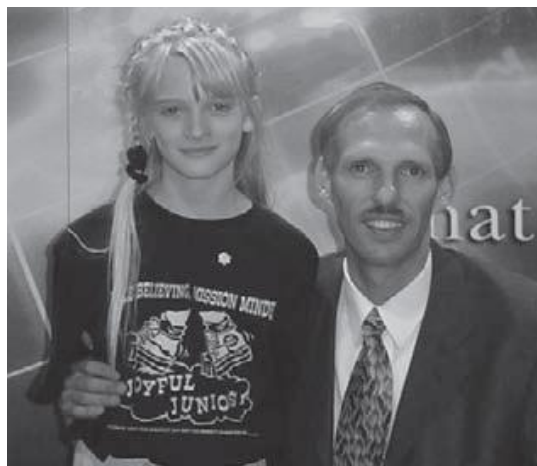
„Ale je tady problém,“ přerušila ho Sarah. „Víš, já ještě nemám tolik let, abych sama mohla vystavit šek. Jestli pošlu hotovost v obálce, mohla by se ztratit. Jak to mám udělat?“

Davidovi se zadrhl hlas, když ji znovu objal. „Neměj starost Sáro, v tomhle ti určitě pomohou tvoji rodiče. Pouze si zapamatuj, že Bůh použije tvůj dar k tomu, aby zasáhl mnoho lidí. A nezapomeň lidem ukázat tohle DVD všude, kde budeš.“

A David měl pravdu. Když její rodina a členové domovského sboru uslyšeli o jejím daru, ještě ho zmnahonásobili. Sarah strávila zbytek

všech shromáždění ASI distribucí stovek DVD a nahrávek kázání každému, koho potkala v hale. Každý, kdo ji viděl, mohl svědčit, že její tvář zářila štěstím.

Jeden velmi bohatý člověk, který uslyšel, jak Sarah hovoří o Bohu, přijal nahrávky a DVD, které mu nabídl. Ihned navštívil stánek GMI. „Přišel jsem, abych si ověřil zázračné příběhy, které jsem slyšel od dívky jménem Sarah. Nikdy jsem neviděl tak nadšeného misionáře

Sarah Shank s Davidem Gatesem. Právě tak jako to Bůh učinil s chudou vdovou, která uvrhla do pokladnice své dva šarty, tak požehnal i obětavý dar dvanáctileté Sáro, aby uvedl v chod mnohem větší požehnání, než si dokázala představit.

jako je tohle malé děvče. Musel jsem se přijít přesvědčit, jestli vám Bůh opravdu dal jeden a půl milionu dolarů na televizní síť v Bolívii.“

David mu s radostí povyprávěl o Božím prozřetelném zaopatření pro Bolívii, právě tak jako pro Brazílii. Potom mu řekl o tomto děvčeti, které darovalo všechny své úspory Bohu.“

„To je úžasné! Jaké to nezvyklé dítě!“ zvolal tento muž.

„Jdi a učíš taktéž,“ odpověděl David. Muž v hlubokém zamyšlení tiše odešel.

Učiní Sárin obětavý dar tak veliké dílo, jako šarty chudé vdovy? Pouze věčnost nám na to dá odpověď, avšak jisté je, že Bůh splnil její přání být misionářkou v daleké zemi. Ona i se svými rodiči přijali povolání do misijní služby.

To však není konec celého příběhu. Několik týdnů po shromáždění ASI David rozeslal e-maily s příběhem o Sárině daru. Jeden ze čtenářů byl tak dotčen, že daroval deset tisíc dolarů.

V Bolívii Bůh pokračoval v péči o vězeňskou služebnost. Ubytovna za dvacet pět tisíc dolarů a pracovní středisko pro muže – to bylo postaveno na území vězení pro muže v Santa Cruz. Toto stavení pojme čtyřicet dva mužů. Ženské vězení obdrželo patnáct tisíc dolarů na dokončení konstrukce pro ubytovnu žen. Od nynějška mohly děti žít se svými matkami a ne na dvoře vězení. Skupina pro službu dětem zorganizovala Pathfinder Club – první toho druhu, který kdy byl zorganizován na území vězení.

Bob a Neiba Nortonovi ve Venezuele. Nortonovi svou službou lidu čelí mnoha problémům, ale Bůh nadále činí zázraky v jejich prospěch.

V pralesních vesnicích Venezuely pokračoval Bob Norton v misijním díle. Při jedné příležitosti letěl do vesnice Apauri, která se nachází na místě, kde prales hraničí se savanou a celému panoramatu vévodí vysoká hora. Měl vyzvednout pastora, kterého tam dopravil několik dnů předtím. Když přistál, pastor mu řekl, „Máme tady velký problém. Jeden muž ze sboru je těžce nemocný. Vypadá to jako stejná nemoc, na kterou před několika měsíci zemřel jeho bratr. Také ze dvou set krav, které vlastnili, je jich naživu už jen osmdesát. Adventní starší sboru a diáconi

věří, že náčelník vesnice je proklet a tudíž je odpovědný za tato úmrtí a nemoci. Dokonce plánují ho zabít.“

Bob Norton přepravil pastora do jeho domova a vzal nemocného muže do nemocnice, kde se lékaři snažili vypátrat, jakým druhem nemoci trpí. A mezitím se Bob vrátil do vesnice. Náčelník popřel, že by někoho proklel.

Obával se o svůj život. Nepokoj a strach se již rozšířil i do sousedních dvou vesnic. Bob prosil lidi, aby žili v pokoji jedni s druhými a ujistil je, že Bůh je silnější než ďábel. Členové adventního sboru se dohodli, že se budou postit a třikrát týdně se modlit za víru v Boha a za to, aby se nebáli duchů.

Mezitím všichni čekali, co se stane s trpícím mužem. Několik dalších lidí ve vesnici začalo mít tytéž příznaky nemoci. Bob dopravil tým lékařů do vesnice, aby se pokusili zjistit příčinu smrti dobytka a nemoci lidí. Věrní pastoři a členové se s Bobem spojili na modlitbách k Velkému Lékaři, aby uzdravil nemocného muže. Modlili se také za pokoj mezi znepřátelenými vesnicemi, aby lidé důvěřovali Bohu a odvrátili se od svých nesmyslných satanských pověr.

Nemocný muž již nemohl chodit a jeden chirurg mu operoval nohy. Nicméně, muž se blížil k smrti. Ne kvůli svým nohám, což již nebylo životu nebezpečné, nýbrž proto, že uvěřil, že byl proklet a že musí zemřít. Nakonec se vrátil do vesnice a mezi obyvateli vesnic byl znovu nastolen mír. Ó jak tito lidé potřebují lépe pochopit Boží lásku a Jeho schopnost vymanit je z moci satana!

Kromě nouzových letů Bob také transportoval laické pracovníky. Pracovníci se tak mohli dostat na místo určení během hodiny, což jim dříve trvalo celé dny i týdny pěšky. Tam, kde dříve bibličtí pracovníci mohli přijít jen jednou za dva roky, mohou nyní přicestovat letadlem na více než jeden měsíc, mohou se hned vrátit domů, vzít si další zásoby a vrátit se okamžitě zpět nebo letět na jiné místo. V několika vesnicích byly připraveny přistávací plochy.

S použitím mačet, seker, lopat a spousty svalové dřiny a potu lidé pročistí prostor v pralese a připraví přistávací plochu, na které může misijní letadlo dosednout. Jak tento terén vyrovnávají? Nijak. Prostě porazí stromy, vykopou pařezy a srovnají velké nerovnosti – a to je vše. Tento pruh země se nyní nazývá přistávací plocha. Bob jim vždy řekne, že plocha musí být alespoň tisíc metrů dlouhá, ale délka dokončených přistávacích ploch je průměrně čtyři sta metrů – a to není příliš bezpečná délka v pralesním terénu.

Bob často přiváží palivo pro jiné motory než pro letadla. Mnoho vesnic se nachází kolem řek a dlabané kanoe se mohou dostat do tuctů jiných vesnic, ve kterých neexistuje přistávací plocha. A může evangelium dosáhnout do míst, kam je možno jet jen lodí.

Dobrou zprávou bylo, když se Bob, Neiba a jejich syn Josiah nastěhovali do domku, který stavěli téměř tři roky. Není to jejich dům. Jednou přijdou na tuto základnu jiné rodiny a budou pokračovat ve zdravotním létání. Ale pro tuto chvíli jim a jejich hostům, kteří přicházejí pomoci nikdy nekončícímu dílu, poskytuje domov. Domek není dokončen, ale to musí počkat, až jestli přijdou nějaké prostředky. Okna však jsou zasklená a mají síť proti hmyzu. Koupelna potřebuje ještě nějakou instalátorskou práci, ale Nortonovi se radují, že mají místo, které mohou nazývat domov, a které je dostatečně velké na to, aby se s ním mohli podělit s ostatními.

Kromě nedostatku paliva a dlouhých front na něj Bob čelí ještě jednomu velkému problému. Jeho dílo je brzděno omezeními, která jsou nevyhnutelná s malou Cessnou 172. Krátké, nerovné přistávací plochy znamenají, že často může vzít jen jednoho pasažéra a ostatní musí čekat. Často přistane a vezme jednoho člověka a část jejich nákladu na delší plochu. Nechá věci a pasažéra na místě a vrátí se zpět pro dalšího a pro další náklad. Přitom musí pečlivě zvážit, kolik nákladu vezme do vzduchu. Když naloží maximum váhy pro bezpečný vzlet, musí tam vše ostatní nechat. Potom se modlí, aby se počasí náhle nezměnilo a on aby mohl všechny dopravit na domácí základnu ještě za denního světla. Často při takovémto složitém transportu najednou při letu obdrží naléhavé volání, jako např. tehdy, kdy malé děvče uštkl jedovatý had. V takovém případě musí pastoři nebo bibličtí pracovníci, kteří na Boba čekají, zůstat na místě o den nebo dva déle. Bob je potom přepravuje při nejbližší možné příležitosti.

Bob potřebuje větší, bezpečnější a silnější letoun. Riskuje svůj vlastní život při každém přistání, aby zachránil životy jiných. Neustále se modlí, protože ví, že přistávání a vzlety na těchto extrémně krátkých, nerovných přistávacích plochách nejsou bezpečné. Závisí na Bohu, který může inspirovat ostatní k pomoci zakoupit větší letadlo. Ví, že Bůh opatří. Ví, že Bůh má své děti, které se podělí o to, co jim svěřil, aby bylo možno toto životy zachraňující dílo učinit účinnějším.

Ztráta i zisk jsou v Božích rukou

Krátce poté, kdy Bůh otevřel novou příležitost pro *Gospel Ministries International* a vírou byla zakoupena televizní stanice v Brazílii, měl David hovořit na shromáždění ASI v Cohutta Springs ve státě Georgia. Po jedné přednášce se u něho zastavil mladý pár.

„Jmenuji se Daniel Spencer,“ začal mladý muž. „Jsem z Portugalska a moje manželka Sarah je z Brazílie. Tvoje poselství se nás velmi dotklo. Již nějakou dobu cítíme, že nás Bůh povolává do svého díla. Máš nějaké místo, kde bychom mohli sloužit?“

„Chvála Bohu!“ zvolal David se srdcem naplněným radostí. „Já myslím, že jste odpovědí na moje modlitby o vedoucího naší nové stanice v Brazílii. Modleme se, aby Pán vedl každý krok na této cestě.“

Davidovi velmi povzbudil tento důkaz Božího zásahu. Bůh opatřil zálohu sto padesáti tisíc dolarů pro brazilskou stanici a dalších padesát tisíc krátce nato. A nyní opatřil také čilého ředitele, který hovořil portugalsky. Protože nezapomněl, jak Bůh svou mocnou rukou působil v Bolívii, David přemýšlel, jak asi Bůh vyřeší otázku částky osmi set tisíc dolarů, zbývajících k zaplacení brazilské stanice. Jak bylo domluveno, prodejci přemístili vysílač do nové budovy a věže, které zajistily lepší pokrytí obřího města televizním signálem.

Termín k zaplacení zbytku prodejní ceny nastal v době, kdy David byl ve Spojených státech. Jak se den chýlil k večeru, obdržel David několik hovorů z Brazílie, které ho upozorňovaly na závěr termínu. Protože věděl, že Bůh nikdy nezkłame ty, kteří Mu důvěřují, ujistil David tým svých spolupracovníků o tom, že Bůh má svůj plán. Čtyřicet hodin před tím, než měla být částka splacena, obdržel David hovor od přítele, který mu řekl, „Prodáváme náš rodinný podnik. Až bude transakce uzavřená, budeme mít k dispozici osm až devět set tisíc dolarů, které můžeme věnovat tvému dílu televizního vysílání!“

David se okamžitě spojil s prodejci v Brazílii a oznámil jim tuto dobrou zprávu. Ačkoliv prostředky nebudou dostupné až do chvíle, kdy dárcův podnik bude prodán, Bůh již prozřetelně opatřil dvě splátky přesně

v datech, určených prodejci. A David nyní čekal na Boží načasování pro zbývající částku.

Daniel a Sarah Spencerovi a jejich děti. Když se Daniel, který mluví portugalsky, stal ředitelem nové televizní stanice v Brazílii, byla to odpověď na modlitby.

V Brazílii mají i ti nejchudší lidé satelitní anténu na střechách. Jeden technik řekl Davidovi, „Více než čtrnáct milionů satelitních antén je nesměrováno na *B1 Brazil-sat*. Je to nejpopulárnější Brazílský satelit a každý měsíc se rozrůstá o takových padesát až sedmdesát tisíc uživatelů po celé Brazílii. Kdybyste se dostali na satelit B1, mohli byste pokrýt téměř celou Brazílii jen s jedinou televizní stanicí. Avšak najít prostor na tomto satelitu je nemožné. Veškerý vysílací prostor je již několik roků vyplněn. Nikdo není schopen zakoupit vysílací prostor za žádnou cenu.“

David se usmál, „Bohu se líbí dělat nemožné. Jestliže chce, aby se uskutečnilo nějaké dílo, pak zpřístupní prostor ve svém vlastním čase. Když dá příkaz jít do celého světa, otevře cestu, pokud Ho posloucháme.“ Davidův přítel nevěřičně zakroutil hlavou, ale slíbil, „Spojím se kvůli tobě s B1. Ale pamatuj si, že já osobně nevidím žádnou naději na získání prostoru.“

O několik měsíců později informoval Daniel Spencer Davida, že pronajal dvouposchodové studio a že budova s kanceláři je připravena na inaugurační obřad. A tak pastor Remberto Parada, ředitel ADVeniru v Bolívii, který hovoří plynule portugalsky, letěl do Brazílie s Davidem. Mnozí nadšení, mladí specialisté a představitelé četných adventních sborů ve městě přišli a nabídli svůj talent ke službě Bohu. I prodejci stanice byli přítomni.

Dostavil se také jeden z nejdůležitějších lidí, ovládajících satelitní vysílací prostor na třech největších brazilských televizních sítích a rozhodl se zůstat a zúčastnit se bohoslužby. Chtěl vidět „z první ruky“, jaké druhy programů stanice nabízí. Když uslyšel o Božím vedení, vzrostlo v něm nadšení. „Cítím to jako privilegium,“ řekl, „že mohu být součástí tohoto velkého brazilského projektu. Jsem zde proto, abych s Vámi prodiskutoval možnosti napojení na jeden ze satelitů *Brazilsatu*. Slibuji, že použiji veškerý svůj vliv, abych zajistil, že signál bude viditelný všude, kam zasahuje nejlepší brazilský satelit.“

Lidé v Brazílii jsou svědky naplnění mnohaletých modliteb. Radují se z toho, co vidí v Božím díle pro svou zemi.

Míjel měsíc za měsícem. Člověk, který slíbil peníze na brazilskou televizní síť, stále neměl prostředky k dispozici, protože jeho podnik ještě nebyl prodán. Stanice v Brazílii zůstávala v éteru, ale prodejci se začali dostávat do finanční tísně. Prvních pět set tisíc bylo splaceno včas. Ve víře, že zbytek bude uhrazen v poměrně krátké době, si prodejci vzali půjčku z banky na uhrazení svých potřeb s tím, že ji vrátí, jakmile zbytek peněz za síť bude splacen. Měsíce plynuly dál a ke konci roku 2004 jejich banka vyžadovala vyrovnání dluhu. Ve stejnou dobu dokončila venezuelská kabelová společnost celostátní instalaci signálu pro ADVenir a vyžadovali okamžité zaplacení.

S těžkým srdcem se David obrátil na svou manželku Becky. „Začneme nový rok se spoustou nevyřešených problémů. Někdy mám pokušení si zoufat. Ale vím, že Bůh nás doposud vedl.“

„Bůh má svůj plán,“ povzbudila Becky Davida. „Jsem si tím zcela jistá. My Mu jen musíme důvěřovat.“

Jak však dny mýjely bez zřetelné Boží odpovědi, pokušení znepokojoval se vzrůstalo. A pak, právě ve chvíli, kdy potřebovali něco, co by pomohlo upevnit jejich víru, obdrželi David a Becky dlouhý e-mail od svých misijních přátel. Obsah zprávy zahřál jejich srdce a vlil do nich novou odvahu a důvěru v Boha. Zde je zestručnělý obsah zprávy:

Milý Davide a Becky,
velmi si cením toho, že se za nás modlíte. Boží bojovníci
musí být silnější, než normální vojáci. Vstupujeme na bojiště
ne sami, ale s celými svými rodinami.

Ne všechna Boží požehnání přicházejí v čas blahobytu.
Některá z nich přicházejí v době soužení a trápení. Většina
z mých „vojáků“ dezertovala, moje „pevnost“ padla

do rukou nepřítelů a mé zdroje se velmi ztenčily. Ale ti z „vojáků“, kteří jsou ještě se mnou, pracují účinně – a já se učím a zároveň duchovně rostu. Vím, že mnohdy, jako u Josefa v Egyptě, cesta směrem dolů je cestou úspěchu. Svěříme-li svůj život Pánu, je potřeba, abychom Mu svěřili také jeho řízení a měli na mysli, že On je vždy schopen a mocen stát u kormidla. Co by se bývalo stalo, kdyby Josef selhal v těžkém období své cesty? Nikdy by se nestal předsedou vlády a nikdy by nezachránil svou rodinu a lid. Pán pro nás připravuje něco opravdu velkého. A to vyžaduje tuhou výcvik.

Pevně věřím, že zkoušky a těžkosti jsou součástí přípravy. A ti, kteří vytrvají až do konce, se dočkají odměny, která na nás čeká. Stejně jako Job i my se musíme naučit důvěřovat Bohu také v těžkých chvílích, kdy se zdá, že se všechno hroutí, abychom nebyli pyšní a sebevědomí, až přijdou veliká požehnání.

Nebudu Ti nic nalhávat – tohle jsou těžké chvíle. Ale tam, kde je spousta těžkostí, tam se také milost a zázraky nacházejí ještě ve větší míře. Vidíme Boží ruku a cítíme Jeho dotek téměř doslovně.

Vím, že Bůh může vykonat cokoli a kdykoli podle své vůle. Moji starostí je jen to, abychom nezklamali v tom, co je naším dílem v celém tomto dění. Pokud máme strach nyní, jestli umdléváme v těchto velmi malých zkouškách, jak potom přežijeme v budoucnosti? Je nám řečeno, že takhle to bude vypadat v posledních dnech. A ta doba je tady a my jsme součástí těchto proroctví.

Vaši spolubojovníci

Spencerovi

Toto důrazné vyznání důvěry v Boží vedení vneslo do duše Davida a Becky novou odvahu.

David ukázal prstem na svou aktovku a řekl Becky, „V téhle aktovce jsou navrhované projekty v ceně téměř třiceti milionů dolarů. Projekty obsáhnou celou Brazílii. A to nezahrnuje programy pro ostatní latinskoamerické země. Ani novou televizní síť pro Rumunsko s již podepsaným kontraktem v hodnotě jednoho a čtvrt milionu dolarů. V podstatě všechny tyto projekty jsou lidsky nemožné. Jak ale

mohu odmítnout tyto příležitosti po tom všem, co pro nás Bůh udělal v minulosti?“

Becky k tomu dodala, „Již ta samotná skutečnost, že tohle všechno je nemožné v naší vlastní síle, se mi zdá tím nejsilnějším argumentem, že Bůh od nás očekává, abychom to učinili v Jeho síle a v Jeho čase. Bůh bude činit stále větší a větší věci, jak se budeme přibližovat ke konci.“

„Vím, že to, co říkáš, je pravda,“ dodal David, „ale já stále zápasím s otázkou, kterou mi položil jeden z našich dobrovolníků. Zeptal se mne, ‚Davide, jak můžeme pokračovat v přijímání stále nových a nových projektů, když ty, které již existují, se pachtí, aby se udržely nad vodou?‘ Já si prostě nejsem jistý Boží odpovědí na tuto otázku. Četl jsem, co Ellen White napsala v knize *Evangelizace*. Týká se to právě této věci.“ Otevřel knihu, ležící poblíž a četl na stranách 79 a 80.

Jsmo v nebezpečí, že budeme pokrývat více teritoria a otevírat nové projekty, než na kolik můžeme stačit. Stanou se nám vyčerpávajícím břemenem, absorbujícím finance...

Nechť se prostředky, které máte k dispozici, nespotřebovávají na tolika místech, že z toho nikde nevyplyne nic uspokojujícího. Je možné, že když pracovníci rozšiřují své úsilí na tak velkém teritoriu, nic nebude vykonáno řádně tam, kde pod Božím vedením je třeba dílo posílit a zdokonalit.

„Zároveň to zní, jakoby Bůh chtěl vyváženost, protože na straně 80 také napsala, ‚Udržte krok a zvyšujte zájem, který je vzbuzen, až do chvíle, než se oblak pohne, a potom ho následujte.‘ Zdá se, že náš problém spočívá v tom, že oblak se pohybuje příliš rychle! Cílem každého projektu, který máme, je přivést lidi ke Kristu. Z Boží milosti všechny projekty rostou. I když každý z nich má své vlastní problémy, včetně finančního stavu. Každý z nich závisí den za dnem na Bohu. Ale bylo tomu někdy jinak? I kdybychom se nikdy nepustili do nových projektů, bylo by to někdy snadnější?“

„Myslím, že ne,“ odpověděla rychle Becky. „Bůh plánuje to, co je nejlepší ve svém vlastním čase. Zná nás a udržuje nás ve stavu pokory a závislosti na Něm. Jen On sám je schopen opatřit a pohnout ochotné křesťany k obětem a darům. Dovoluje však každému svobodně uposlechnout, nebo neuposlechnout. Zaslíbil, že se postará o všechny naše potřeby podle svého bohatství ve slávě Ježíše Krista.“ (viz Filipenským 4,19)

David Becky objal. „Ty jsi mi tak velkým povzbuzením. My si nikdy nesmíme na Boží zázraky zvyknout. Myslím, že nás Bůh nechce mít ve sféře pohodlí, abychom mohli růst. Přežití venezuelské a brazilské televizní sítě se musí rozhodnout velmi brzy. V sázce jsou miliony duší. Naše rodina, partneři naší služebnosti a dobrovolníci se již celé měsíce modlí. Já vím, že Bůh může na modlitby odpovědět a také na ně odpoví. Za poslední tři dny mne Bůh probouzel s chvalozpěvem na rtech. Jsem zvědavý, co učiní.“

David a Becky poklekli a modlili se, „Děkujeme Ti, Bože za novou příležitost Ti důvěřovat. Děkujeme Ti za to, co jsi pro nás učinil v minulosti a ukázal jsi nám tak, že Ty můžeš a jsi více než schopen se postarat. My víme, že to učiníš znovu. Prosíme tě v zájmu Tvého lidu, který se potřebuje probudit a začít pracovat jako nikdy předtím, v zájmu těch, kteří chodí v temnotách bez Boha na světě. Prosíme Tě, abychom neselhali v oslavování Tvého jména v tomto světě. Pomož naší trpělivosti a víře, abychom šli vpřed jen tak rychle, jak si to přeješ Ty. My víme, že když Ty chceš, abychom šli vpřed, pak Ty sám zlomíš finanční překážky, které nám teď blokují cestu. My ti důvěřujeme. Milujeme Tě a děkujeme Ti, vzácný Pane. V Ježíšově jménu, Amen.“

Kapitola 20.

Boží láska staví cesty

Po krátkých prázdninách přijeli Jeff a Fawna v únoru 2005 zpět do velkého města Santa Cruz v Bolívii. Jaký k tomu měli důvod? Zakoupení dobrého nákladního vozu, který by bylo možno použít pro mnohé účely v pralesní škole a farmě – převoz konstrukčního materiálu, zemědělských plodin, cihel, písku, dřeva, hnojiva pro zahradu a transport lidí. Obdrželi dary k zakoupení vozidla pro Technické učiliště Richarda Gatese v Guayaramerinu v severní Bolívii.

Ceny použitých nákladňáků byly vysoké. A tak neustále připomínali Bohu, „Ty znáš naše omezení, naše potřeby a také víš, v jak hrozném stavu jsou cesty. Prosíme Tě, abys nás vedl, abychom našli použitý nákladní vůz, který by vydržel, a který bychom si mohli finančně dovolit. Víme, že to je velká žádost, ale Ty jsi veliký Bůh.“

Hledali v Santa Cruz celý týden. Bůh jim pomohl najít Nissan Condor, který si mohli dovolit. Mechanik, kterému bylo možno důvěřovat, je ujistil, „Tohle je dobrý nákladňák. Možná se zdá trochu velký, ale určitě vykoná dobrou práci v hrubém terénu, kde ho potřebujete používat.“ V neděli brzy ráno Jeff a Fawna, spolu s Jeffovým bratrem Jasonem, švagrovou Cheryl a jejich dvěma dcerami nastoupili do nákladňáku. Jason přijel, aby pomohl s konstrukcí na škole a s údržbou letadla. Byli zde i dva dobrovolníci, Justin a Curtis. Ti přijeli pomáhat projektu stavby školy. Celá tato skupina osmi osob, spolu se zavazadly a zásobami, se vydala na dlouhou cestu. Střídali se za volantem a jeli non-stop ve dne i v noci. Vzadu na nákladu rozprostřeli celtu. Ta je ochránila před žářem slunce ve dne, ačkoliv pod ní bylo dosti horko. V noci teploty poklesly. Poslední noc jeli po hrbolaté, nebezpečné cestě v dešti, a tak zrovna moc nespali. Pili spoustu vody a písněmi chválili Boha. Po téměř padesáti hodinové jízdě byli nesmírně unavení, a tak přenocovali v Guayaramerinu, nedaleko od školy. Děkovali Bohu za bezpečí po cestě a za dobrý nákladňák. Bůh

*Jeff a Fawna Suttonovi u Technického učiliště
Richarda Gatese v Guayamerinu v Bolívii.*

vedl někoho, aby jim daroval dvě motorové pily na křoviny značky Husqvarna, aby mohli udržovat farmu v dobrém stavu.

Nákladák nebyl schopen přijet až ke škole kvůli stavu cesty – více než kilometr mazlavého bahna a děr naplněných vodou. Pokaždé, když to zkusili, uvázli v bahně. Vyprošťování vozidel se tam stalo součástí života. Vystoupit z kabiny, podsu-

nout dřevo pod uváznutou část vozu, vyzvednout ho, dostat se z díry. Pak jet dalších několik set metrů a uváznout znovu. Pokaždé to trvalo jednu až dvě hodiny dostat se z díry. A tak se rozhodli buď jít pěšky, nebo použít Jeep.

Bylo jasné, že pokud měla škola prosperovat, potřebovala dobrou cestu. Jeff požádal jednu společnost, aby mu udělala odhad, kolik by stálo vystavění solidní cesty. Jeden pracovník společnosti mu nabídl, že mu vytvoří levnější kontrakt, aby pomohl škole, ale Jeff přesto zvažoval, jestli bude konečná cifra adekvátní.

Škola začala s osmnácti studenty. Fungovala druhým rokem. Byl zde tedy první a druhý ročník a učitelé doufali, že budou mít kolem třiceti studentů. Jenže škola měla jen jednu třídu. Bylo velmi potřebné zajistit ještě další místnost pro vyučování.

Počátkem března Gary a Wendy Robertsovi, kteří vedou zdravotní letecké dílo v Guyaně, dopravili Cessnu 150, totéž letadlo, které David poprvé použil v Guyaně, aby Jeff mohl létat. Gary a Jeff tak spolu strávili několik dnů a testovali některé z přistávacích ploch.

Naneštěstí, se všemi odpovědnostmi, které Jeff měl ve škole, se jen málokdy dostal k létání. Byl ředitelem školy a zajišťoval, aby vše v jejím provozu fungovalo hladce. Řešil větší disciplinární případy, zajišťoval, aby také učitelé se cítili dobře, vyplácel stipendia. Jeff si cenil svého pomocníka, velmi schopného Bolívijsce Enrique Sabaly. Protože Enrique dobře rozuměl bolívijské kultuře, byl neocenitelnou pomocí při řešení disciplinárních věcí, nakupování potravin a vedení farmy. Vedl také studenty, kteří pracovali v různých odvětvích pracovního sektoru školy – farmaření, tesařství, chovu slepic a v pekárně. Jeho manželka

Sandra, výborná kuchařka, poskytovala své služby kuchyni. Krátkodobí dobrovolníci také přicházeli a pracovali na různě dlouhou dobu. Jeff doufal, že rozdělení odpovědností mezi různé pracovníky mu uvolní čas ke zdravotnímu létání, což bylo jeho velkou láskou.

Přes svou omezenou schopnost mluvit španělsky vychovávala Fawna studenty po zdravotní stránce. Jako školní zdravotní sestra také jednou týdně pracovala ve zdravotním středisku městečka El Yata, asi pět kilometrů cesty od školy. To pomalu budovalo vztahy s obcí. Očkovala, prováděla předporodní testy pro těhotné ženy v městečku a také přednášela porodnické lekce.

V březnu se tento šťastný pár přestěhoval do svého maličkého domova. Střecha, podlaha a stěny byly dokončeny. Pro zbytek domu se již nedostávalo dřeva, ale Jeff s Fawnou byli nadšení, že mají svůj vlastní domov, přestože sestával jen z jedné místnosti a velké, zastřešené verandy. S pomocí krátkodobých dobrovolníků začali připravovat půdu pro zděný dům, který měl sloužit přicházejícím a odcházejícím dobrovolníkům. Ze svých vlastních prostředků si Jeff a Fawna zakoupili motocykl, aby mohli cestovat do městečka a zpět do školy.

Ačkoliv kalendář ukazoval, že je duben, práce na silnici ještě nezačala. Čekali, až vyschnou nízko položené části cesty, které byly plné vody. Během této doby Bůh neustále sesílal své anděly, aby střežili jejich nákladňák, který museli parkovat podle hlavní cesty. V chudých zemích jako je Bolívie se baterie, pneumatiky, nafta apod. ztrácejí velmi rychle. Během této doby se však z jejich nákladního vozu nic neztratilo.

Nakonec ředitelka silniční společnosti poslala řidiče traktoru, aby se podíval, v jakém stavu se cesta nachází. „Jak dlouho již děláš tuhle práci,“ zeptal se ho Jeff.

„Osmnáct let.“

„Jak dlouho je vaše ředitelka u vaší společnosti?“

„Dva měsíce.“

Jeff si najednou uvědomil, že to jsou traktoristé, ne ředitelka, kdo řídí práci. „Co mám udělat, aby práce začaly?“ zeptal se traktoristy.

„Nedělej si starosti,“ odpověděl muž. „Promluvím

Nákladní vůz, Nissan Condor, který Jeff a Fawna zakoupili pro školu v Guayaramerinu v Bolívii.

s ředitelkou. Mohu přijet s traktorem dnes odpoledne a můžeme začít zítra ráno.“

Když práce na cestě začaly, učitelé se každé ráno modlili, aby Bůh držel deště mimo jejich silnici. V tropických oblastech jsou rána většinou jasná, ale odpoledne obvykle přicházejí bouře a lijáky. Jeff řekl traktoristům, kteří přivázeli šterk, že jestliže Bůh mohl ochránit jejich nákladák po dobu dvou měsíců, pak také může udržet cestu suchou.

Avšak hned druhého dne ráno začalo mrholit! „Bože, jestli se pořádně rozprší,“ modlil se Jeff, „tihle lidé odvezou ty mašiny a nikdy práci nedokončí. Prosím, sešli nám zázrak.“

Bylo slyšet zvuk velkého deště, který k nim přicházel zblízka. Jeff potřeboval zajet na motorce do místa, odkud dělníci přivázeli šterk. Když se vydal na cestu a ujel asi 80 metrů, spustil se takový liják, že mu dopadající kapky způsobovaly bolest. Celých sedm kilometrů lilo a lilo. Když však dorazil na místo, déšť ustal. Všechno tam bylo suché. Muži nakládali šterk na nákladní vozy. Jaké poselství v té chvíli Bůh kázal těmto pracovníkům! Mohli teď sami poznat, že školní personál slouží milujícímu Bohu. Bůh se určitě usmíval, když jim sesílal zázrak za zázrakem.

A Bůh měl další poselství, které se rozhodl přinést silničnímu týmu. Téměř každé podnikání v této části světa se odehrává na podkladě podvádění, vymýšlení nečistých způsobů a vyžadování úplatků. Bůh měl v úmyslu dát těmto dělníkům velkou lekci – že poctivost a opravdovost přináší požehnání.

Smlouva o zpevnění cesty stanovila, že cesta měla být dlouhá osm set metrů. Když ji však Jeff změřil, s překvapením zjistil, že měří tisíc sedm set metrů, tedy více, než dvojnásobek. Měl říci dodavatelům, kolik cesta ve skutečnosti měří? Nebo se tomu měl vyhnout? Mohl lhát a přitom setrvat v přijímání Božího požehnání?

Jeff je upozornil na chybu ve smlouvě a řekl jim, že cesta je ve skutečnosti dvakrát tak dlouhá, než si mysleli. Pracovníci odpověděli, „To nevadí, my tu cestu můžeme udělat tak dlouhou, jak je potřeba, ale pravděpodobně ji nedokončíme před vaší sobotou. A vy jste řekl, že nemůžeme pracovat během vaší soboty. My prostě nemůžeme nechat naše stroje o víkendu nečinně sedět. Jestli nás necháte pracovat v sobotu, můžeme cestu dokončit.“

Co měl Jeff dělat? Věděl, že jestli tým dělníků odjede v pátek, nikdy se už nevrátí, aby cestu dokončili. Téhož dne přišla ředitelka společnosti, aby zkontrolovala, jak práce na cestě pokračují. Jak kráčela

s Jeffem podél cesty, zeptala se, „Vypadáte nějak smutně. Co se stalo?“ „Inu, někdy je těžké stát za pravdou a být poctivý, když se to jeví jako sebevražda,“ odpověděl Jeff. „Ale já vím, že tato škola může přežít jen tehdy, když jí Bůh bude žehnat. Možná, že si pomyslíte, že jsem blázen, když nechci nechat Vaše dělníky pracovat v sobotu, ale já nemám jinou volbu, než ctít a uposlechnout Boha, kterému sloužím.“ A pak jí vysvětlil dilema s prací v sobotu.

Ředitelka po chvíli řekla, „Myslím, že Vám mohu pomoci. Změním dělníkům den volna z neděle na sobotu. Jim je jedno, který den budou mít volno. Prodloužím kontrakt bez zastavení práce na silnici.“

„Moc vám děkuji,“ usmíval se Jeff. „Věděl jsem, že vám Bůh pomůže to nějak vyřešit.“

Jeden z dalších Božích „misijních zázraků“ – nová silnice vedoucí k Technickému učilišti Richarda Gatese

Když byla cesta dokončena, celková suma byla tři tisíce pět set dolarů. Jeff měl dost financí na zaplacení původního kontraktu a poloviny toho, co bylo přidáno. Se všemi zázraky, které Bůh již vykonal, se celý tým školního personálu těšil na to, jaké zázraky mohou očekávat dál. Jeff se radoval z toho, že přes satanova pokušení

mu dal Bůh milost dostát před těmito lidmi zásadám pravdy, poslušnosti a věrnosti vůči milujícímu Bohu. A Boží láska zahrnuje i stavby silnic!

V červnu přijela do školy skupina, která měla pomoci vystavět dům a pořádat evangelizační shromáždění v městečku El Yata. Kromě toho, že Fawna pracovala ve zdravotním středisku, studenti školy pořádali v tomto městečku každou sobotu shromáždění mládeže. Místní lidé milovali zpěvy, které slyšeli, učení se biblickým veršům zpaměti a příběhy. Tyto kontakty pomohly k vytvoření mnoha přátelství. Někteří neadventní studenti z El Yata, kteří navštěvovali adventní školu, otevřeli své domovy, když se spustil velký liják. Obvykle se shromáždění pořádala pod širým nebem za účasti většiny obyvatel.

Bůh žehnal škole prostřednictvím ochotných rukou. Jedni z nových dobrovolníků, kteří se později stali členy školního personálu,

byli dva bratři ze státu Oregon – jeden mechanik a druhý zemědělec. Tito dva vyplnili mezery v pracích, na které ostatní buď neměli čas anebo zkušenosti. Také přijela jedna mladá učitelka právě včas, aby mohla začít učit.

Ano, Bůh přesvědčuje mladé, zručné dobrovolníky, aby se chopili průkopnické práce, když vzniknou potřeby – právě tak, jako použil mladé lidi v době, kdy adventní dílo začalo. Mladí lidé prostě přijali povolání Boží ke službě tak, jako Jakub a Ellen Whiteovi v devatenáctém století.

Dr. Sheila Robertson s vesničankou v Paruimě v Guyaně. Dr. Robertson, lékařka v důchodu, požádala, aby mohla sloužit ve vzdálené oblasti, kde by mohla vykonat co nejvíce dobra.

Ne všichni dobrovolníci jsou však mladí. Dr. Sheila Robertson, lékařka v důchodu ve věku kolem sedmdesáti pěti let, přijela do Guyany s prosbou,

„Prosím vezměte mne do té nejdlehlější vesnice, kde mohu sloužit Bohu a Jeho lidu.“ David ji vzal na pětáctyřicetiminutový let z Kaikanu do vesnice Philippi. Pěšky džunglí by cesta trvala asi týden.

„Tady je malé rádio,“ řekl jí David. „Prosím, zůstaňte s námi ve spojení každý den, častěji, než musíte. Dejte nám vědět, jaké zásoby potřebujete.“

Jednoho dne, když David letěl do vesnice Philippi na krátkou návštěvu, doktorka Sheila zvolala, „Miluji každou minutu, kterou mohu strávit přinášením Boží lásky těmto nádherným lidem! Mohla bych tady zahájit školu pro biblické pracovníky a pokročilou mládež? Mají velkou přednost – mluví místním dialektem, a protože to jsou indiáni, nepotřebují povolení od úřadů navštěvovat ostatní vesnice.“

„Úžasné! Já jsem přemýšlel o zahájení podobné školy v Paruimě,“ odpověděl David, „ale nemám nikoho, kdo by ji vedl. Byla byste ochotná tam začít?“

„Já nejraději pracuji ve vzdálených oblastech. Paruima je velká vesnice se šesti sty obyvateli. Ale jestli mne tam Bůh chce mít, určitě neodmítnu.“ A byl to jistě Bůh, kdo pracoval prostřednictvím doktorky Sheily. Výsledkem bylo, že mnozí místní indiáni, kteří absolvovali její

Dr. Sheila se skupinou vesničanů u misijního letadla ve vesnici Philippi v Guyaně. Letadlo je schopné v krátkém čase přepravit pracovníky do vzdálených vesnic jako je Philippi. Pěšky by taková cesta trvala celý týden.

kurs, se rozběhli do okolních vesnic, dobře vybavení ke kázání evangelia lidem.

Dr. Sheila se znovu rozhodla sloužit jako průkopnický misionář ve vesnici Lethem, která je silně katolická a letniční. Malá modlitebna adventistů sedmého dne není dokončena. Mládež a malé děti se shromažďují v malém přístavku a sedí na hromadě dřevěných desek. Během června 2005 dala Dr. Sheila více než patnáct biblických hodin každý týden. A protože většina lidí v Guyaně mluví anglicky, okopírovala studijní materiály každému, kdo mohl studovat sám. Naneštěstí počítač a tiskárna odmítly spolupracovat a nebyl zde nikdo, kdo by to mohl spravit. A tak vytiskla biblické lekce ručně a potom vytvořila kopie na kopírce. Tato drahá dobrovolnice, která má nyní již přes osmdesát let, ráda chodí po vesnici, dává biblické hodiny, rozdává knihy a ostatní literaturu. Říká, „Ať prší, nebo svítí slunce, moskyti, brouci a jiný hmyz – to mne nebrzdí. Pro Ježíše, mého Společníka, je zde tolik práce! Chci strávit čas, který mi ještě zbývá přinášením Jeho lásky ostatním.“

Kapitola 21.

Havárie letadla

„Potřebujeme další školu k výchově místních misionářů,“ oznámil Gary Roberts personálu GAMASu v lednu 2005. „Více než polovina všech studentů Misijní akademie Kimbia chce sloužit v misii. Další mladí lidé v DIIC a po celé Guyaně chtějí být také vyškoleni jako misionáři. Začneme se školou v Bethany, která se soustředí na evangelizaci, biblické dílo, výživu, základní zdravotní péči a přírodní způsoby léčení.“

„Melissa a já bychom o tohle měli zájem,“ odpověděl nadšeně Gilbert Sissons. „Rádi bychom se tohoto projektu ujali jako první. Mohli bychom v budoucnosti také zahájit středisko dobrého zdraví, které by zajišťovalo uzdravování lidem po celé Guyaně. To by také poskytlo studentům klinické zkušenosti.“

„Výborně! Přednesme tuto myšlenku o zahájení nové misijní školy vesnické radě Bethany. Jestli budou vůdcové vesnice ochotni, budeme moci začít se stavbou docela brzy. Já vím, že bychom mohli mít mnoho studentů. Nebylo by nádherné, kdybychom mohli začít v září 2006?“ Gary byl těmito novými možnostmi nadšen.

Vesnická rada volila jednohlasně pro novou misijní školu, ale členové rady chtěli tuto myšlenku přednést také celé obci. Na shromáždění se dostavilo asi 150 lidí. Naslouchali v tichosti. Nikdo nepoložil ani jednu otázku. Potom někdo promluvil. „Jsme přesvědčeni, že tento nový projekt je od Boha. Máme jen jednu otázku: Kdy bude škola otevřena? Jsme pro to, aby se projekt uskutečnil co nejdříve.“

O něco později řekl starší bethanského sboru adventistů sedmého dne Gilbertovi, „Tohle je jasná Boží odpověď na mé modlitby. Nedávno jsem dokonce požádal někoho v USA, aby mi dal informaci, jak získat vyškolení v biblické práci a zdravotní péči. Jsem tak vděčný, že nebudu muset jet nikam do zahraničí a místo toho budu moci získat tento druh vzdělání přímo tady v mé vlastní vesnici!“

Jedna žena řekla, „Já jsem se modlila, aby Bůh opatřil něco pro mladé lidi, aby jim pomohl zůstat v církvi a dělat něco hodnotného. Jak úžasnému Bohu to sloužíme!“

Přibližně v téže době Bůh vložil do srdcí křesťanů v Kalifornii, aby opatřili pro Guyanu loď, která by mohla zajišťovat dopravu konstrukčních materiálů a transport studentů a dobrovolníků na řekách ve vnitrozemí Guyany. Jeden člen adventního sboru v Ukiah v Kalifornii napsal, „Víme, že vám loď v Guyaně přijde vhod. Našli jsme jednu rybářskou, která je bytelná.“ Teď ji renovujeme a shromažďujeme prostředky na dopravu lodi do Guyany.“ Loď byla odeslána v srpnu 2005.

Bůh činí zázraky v srdcích věrných lidí, aby podpořil své dílo. V Bethany bylo dostatek místa na vystavění přístávací plochy. Gary a Wendy toužili také po vystavění hangáru. V červenci 2005 Gilbert Sissons zahájil dílo v Bethany. Prvním projektem byl domov pro personál. Melissa přijela do Bethany o několik týdnů později se svými dvěma malými dětmi, Abigail, která měla dva roky, a s chlapcem jménem Joshua, kterému bylo pouhých několik měsíců.

Skupina dobrovolníků, specialistů na zubní péči, plánovala začít zdravotní dílo tím, že navštíví většinu vesnic v oblasti. Další skupina dobrovolníků měla dorazit v listopadu a začít práci na hlavní školní budově, jejíž částí mělo také být středisko dobrého zdraví. Bůh žehnal tomuto projektu, jak šla skupina věrných pracovníků vpřed.

Gary Robers nadále čelil problému, že byl jediným pilotem na dvě letadla. A také zde byla přehrška dalších potřeb. Uslyšel o Jimovi Craikovi, zkušeném pilotovi z Troy v Montaně, který spolu se svou manželkou Lorraine odpovídal na výzvu k dobrovolné misijní práci. Gary se s nimi ihned zkontaktoval. „Prosím, přijďte a zúčastněte se s námi na úkolech zdejšího díla létání v Guyaně.“

V též den, kdy Jim a Lorraine dojeli do Guyany, začal Gary seznamovat Jima se zvláštnostmi jednotlivých přístávacích ploch v zemi – od asfaltu, vysoké i nízké trávy, až po hrbolaté bláto. Některé přístupové cesty byly dobré, některé ucházející, zatímco jiné byly v mizerném stavu. Piloti byli však vždy vítáni, když přiváželi zásoby, poštu a pasažéry.

GAMAS působil jako letecká ambulance a jako podpůrný dopravní prostředek pro misijní školy, biblické pracovníky a pastory. Do mnoha vesnic nevedou cesty. Řeky jsou často přehrazeny krásnými, ale nebezpečnými vodopády. Tyto vzdálené vesnice mohou být dosaženy v krátkém čase vzdušnou cestou. Stejná cesta by pěšky nebo po řece trvala

mnoho týdnů. Skrze dílo Ducha svatého a úsilí dobrovolníků GAMASu našlo mnoho lidí pokoj, který pochází z poznání Ježíše Krista jako Pána a Spasitele. Jim a Lorraine Craikovi se rozhodli velmi rychle, že chtějí být součástí tohoto díla. „Považovali bychom to za privilegium, kdybychom tady mohli šířit Boží lásku,“ řekli Garymu. „Vrátíme se a začneme pracovat ke konci dubna 2005.“

Gary Roberts se připravuje na let Guyanské adventní letecké služby (GAMAS) do pralesní vesnice. Tyto lety pomáhají pastorům, biblickým pracovníkům, misijním školám, a ostatním misijním aktivitám – a také poskytují službu záchranné ambulance.

Gary a Wendy plánují vrátit se na čas do Spojených států, kde se má narodit jejich první dítě. Jim a Lorraine přijeli do Guyany krátce před odletem Garyho a Wendy. „Chtěl bych tě vzít na tenhle poslední let, než odjedeme, abys obdržel více zkušeností s létáním v džungli,“ řekl Gary Jimovi, „ale jsem naložen zásobami a mám už jednoho pasažéra. Prostě nemám dost místa. Ale budeš mít dost času na opatření Guyanské pilotní licence a na létání v džungli, až se vrátíme po narození dítěte.“

Toho dne, 1. května 2005, David Gates obdržel telefonní volání od Boba Nortona z Venezuely. „Jedno z našich letadel v Guyaně se zřítilo. Nemám k dispozici žádné podrobnosti.“ S modlitbami David vytáčet telefonní čísla v Guyaně. Po několika pokusech se konečně kontaktoval s Wendy. „Kolem jedné hodiny jsem obdržela hovor z jedné z místních leteckých služeb – řekli mi, abych si zapnula rádio,“ řekla Wendy

Davidovi. „Volající mi sdělil, „Zkontaktovala nás Paruima a řekli nám, že Gary je v nesnázích. Vaši přátelé s Vámi chtějí mluvit.““

Wendy se ihned naladila na jejich frekvenci, ale nic neslyšela. Jeden biblický pracovník ji na rádiu uslyšel, vmísil se do frekvence a řekl Wendy, „Gary se zřítil v Paruimě, asi půldruhé míle od přistávací plochy. Lidé ho teď hledají.“

Wendy věděla, že Gary letěl s Cessnou 182, modrobílým letounem, a že měl jednoho pasažéra. Příštích několik minut se jí zdálo jako celá věčnost. Se srdcem zběsile bijícím zavolala kontrolní věž v Paruimě. Neměli o Garyho neštěstí žádné informace a nevěděli, že se zřítil. Vše, co teď mohla dělat, bylo čekat a modlit se.

Trosky letadla Cessna 182, které Gary Roberts pilotoval 1. května 2005. Sestupný proud vzduchu způsobil, že se letadlo zřítilo poté, kdy odstartovalo z Davisova učiliště v Paruimě v Guyaně. Zázrakem se Gary i jeho pasažér zachránili, přestože byli oba zranění.

Asi o patnáct nebo dvacet minut později dostala Wendy zprávu, že jak Gary, tak i jeho pasažér jsou naživu, ale jsou oba zranění. Protože je zdravotní sestrou, honily se jí hlavou myšlenky jako – Je Gary při vědomí? Jaký je rozsah jeho zranění? Zvláště měla obavy, jestli nemá poranění krku a páteře. Budou indiáni vědět, jak s ním správně nakládat? Pokud je při vědomí, může jim říct, jak s ním mají hýbat.

Hned, když se dověděla, že jsou oba naživu, zavolala řídicí věž. Požádala o let do Paruimy, aby mohla co nejdříve evakuovat svého manžela. Naštěstí jeden z Garyho přátel právě letěl poblíž Kamarangu,

který je vzdálen jen patnáct minut letu. Musel kvůli počasí na několik minut počkat. Rychle zrušil všechny své ostatní lety, aby mohl zajistit transport Garyho a jeho pasažéra. Gary se zřítíl poblíže řeky, což učinilo transport poněkud snadnějším. Později se Wendy dověděla, že k nehodě došlo v poledne, kolem 12:45, a že příčinou byl silný spodní proud vzduchu po odletu z Paruimy. Od doby, kdy GAMAS byl v provozu, se v této oblasti setkal se stejným osudem již asi půl tuctu komerčních letadel.

Když Garyho přítel přistál v Paruimě kolem druhé hodiny, Gary a jeho pasažér již leželi ve vydlabané kanoi na řece. O dvacet minut později byli již oba na palubě letadla, které směřovalo do Georgetownu. Gary měl velké bolesti. Předpokládal, že má zlomenou pravou paži, levou klíční kost a nos. O chvíli později se Wendy spojila s letadlem. Pilot ji informoval, že mají podezření na zranění hlavy a zad. Řekl jí, že slyší buď Garyho, nebo toho druhého zraněného muže ztěžka dýchat.

Wendy ihned zavolala Dr. Johna Wilsona, který přišel do Davisovy nemocnice v prosinci. „Setkám se s vámi na letišti,“ slíbil. „Pomohu vám zhodnotit situaci a rozhodnout, co s nimi máme udělat.“ Po dlouhé hodině a čtyřiceti minutách letadlo přistálo na letišti v Georgetownu.

Když Wendy poprvé uviděla Garyho na letišti, měla dojem, že mu chybí dva zuby. Později se ukázalo, že zuby byly pouze pokryty krví. Pasažér měl tržnou ránu u levého oka, a byl v bezvědomí. Gary řekl, že byl předtím při vědomí a mluvil s ním. Lékaři se zdálo, že Gary byl v kritičtější situaci než muž v bezvědomí.

Wendy byla obzvlášť vděčná za to, že v této krizi s ní byli Jim a Lorraine Craikovi. Přijeli do země jen o několik dnů dříve. Jim řídil minibus, když následovali sanitku. Přestože se Gary cítil mizerně, jeho vitální hodnoty byly dobré. Doktor, Wendy, Jim a Lorraine byli přesvědčeni, že je potřeba Garyho vyšetřit přes CT. Když dospěli do nemocnice, museli čekat na technika, který prováděl tento druh vyšetření. Mezitím doktor zavedl Garymu nitrožilní infúzi a aplikoval injekci proti bolesti.

Wendy Garyho litovala – musel během vyšetření ležet dvě hodiny v naprostém klidu v místnosti, kde se teplota pohybovala pod bodem mrazu. Po ukončení vyšetření se však ukázalo, že stav Garyho je dobrý. Neměl žádné zranění hlavy, páteře, ani žádná vnitřní zranění. Neměl zlomenou žádnou kost. V pravé paži, která ho silně bolela, byl v jednom svaly nalezen velký hrbol. Pravá plíce byla z osmdesáti procent zhmožděná, ale nevyžadovalo to zavedení hrudní trubice.

Mezitím jel Jim Craik do jiné nemocnice zjistit, jak se daří druhému pasažérovi. Rány v obličeji měl již sešité a ostatní zranění byla omezena na pohmožděniny a bolesti. Pro jistotu však také objednali rentgenové vyšetření. Byl při vědomí a byl schopen mluvit. Jim za to chválil Boha.

Gary byl přijat do nemocnice Davis Memorial v Georgetownu. Poté, kdy mu lékař sešil tři rány v obličeji, dovolil Garymu domácí léčení. Naštěstí Gary a Wendy žili nedaleko nemocnice. Vzali sebou kyslíkový přístroj pro případ, že by procento kyslíku v krvi pokleslo na nebezpečnou hladinu. Jak Gary, tak i Wendy byli zcela vyčerpaní. Ačkoli Gary měl silné bolesti, chválili Boha za to, že spolu mohou být ve svém malém domově. Učinil Bůh zázrak, aby zachránil Garyho život a život jeho pasažéra? Může Bůh zachovat život i tehdy, když satan usiluje o jeho zničení i s misijním letadlem? Gary a Wendy jsou přesvědčeni, že ano.

Potom nastalo dlouhé uzdravování. Nemohli již letět do Spojených států, jak bylo plánováno, v letadle, které teď leželo v nepoužitelném stavu uprostřed pralesa. A tak vložili své plány do Božích rukou a důvěřovali Mu, že jim pomůže rezervovat letenky na pravidelné dopravní lince někdy později. Odpočívali a těšili se na narození jejich děťátka a z toho, že Bůh zachránil Garymu život. Zotavování bylo obtížné a bolestivé, ale Gary a Wendy byli vděční za Boží vedení a ochranu.

Aby se mohli dostat do státu Washington, museli cestovat třemi různými linkami, ale dostali se domů včas na to, aby 4. června uvítali svého malého syna Kálefa. Wendy i novorozenec byli v pořádku.

Červen a červenec byly měsíce, kdy se Garymu pomalu vracelo zdraví. Bolest každým dnem ustávala. Koncem července Jeff Sutton naložil malou rodinu – Garyho, Wendy a Kálefa – do čtyřsedadlového misijního letadla Mooney a přetransportoval je zpět do Guyany. Mooney, nové letadlo služebnosti *Gospel Ministries International* létá 160 uzlů za hodinu, což je mnohem rychlejší než Cessna 150.

Gary a Wendy jsou vděční Bohu za Jeho zázračná požehnání. Letadla se dají nahradit, odevzdání vůdcové a piloti však ne.

Bůh říká svým dětem znovu a znovu, aby „očekávali na Hospodina“ (viz Žalm 27,14; 37,34). Někdy je nám řečeno, abychom očekávali trpělivě, viz Žalm 37,7. Tímto způsobem nám Bůh pomáhá, abychom se naučili na Něm záviset. Občas to však může být velmi obtížné. Gilbert a Melissa Sissonsovi brzy poté, kdy začali svou službu pro GAMAS v r. 2001, poznali, jak je očekávání na Hospodina a Jeho vedení obtížné. Viděli kolem sebe tolik práce! Myšlenka na pomoc potřebným ve vzdálených oblastech třetího světa je přiměla k tomu, aby se stali dobrovolnými misionáři. Bůh připravil Melissu pro tento úkol vzděláním zdravotní sestry na Universitě Loma Linda a zkušeností, kterou získala jako sestra na pohotovostním oddělení.

Gilbert a Melissa začali pracovat v malé vesnici Kimbia na řece Berbice v Guyaně. Melissa byla jedinou zdravotní sestrou v oblasti téměř sto padesáti kilometrů kolem řeky. Pracovala v ambulanci se dvěma místnostmi. Situace, kterým denně čelila, podrobovaly její zkušenost z pohotovostní služby zkoušce a zvyšovaly její závislost na Bohu.

Nejzajímavější součástí jejího díla bylo, když vzali svou loď, vybavenou motorem o síle čtyřiceti koní, cestovali klikatou pralesní řekou a navštěvovali jednotlivé vesnice. V květnu 2003 se zastavili ve vesnici Wiruni, osmnáct kilometrů od misijní školy Kimbia. Horký, vlhkostí nasycený vzduch neposkytoval příliš oddechu Melisse, která pomáhala asi tuctu čekajících pacientů. K večeru přišel mladý muž s malým chlapcem. Dítě mělo bolest v uchu.

Melissa si všimla, že dítě je neobvykle tiché a velmi dobře s ní spolupracuje. Zdálo se, že dobře odráží jemné, nesmělé způsoby svého otce. Když dítě ošetřila, zeptala se otce, „Mohu vám pomoci ještě nějak jinak?“

Mladý otec se usmál a prostě a nenuceně řekl, „Jmenuji se Andy

Gilbert a Melissa Sissonsovi se svými třemi dětmi. Sissonsovi začali svou dobrovolnou misijní práci ve vesnici Kimbia na řece Berbice v Guyaně. Melissa byla jedinou zdravotní sestrou na téměř sto padesáti kilometrech!

LaRose. Narodil jsem se s dírou v srdci.“ Melissa byla fascinovaná. Položila mu na hrud' stetoskop. Uslyšela zvuky, které zněly jako buřácení vichřice. Překvapená mohutností toho, co slyšela, se zeptala, „Vyhledal jste někdy lékařskou pomoc?“

„Ano. Zajel jsem k lékaři do nejbližšího města. Poslal mne na dlouhou dobu do veřejné nemocnice. Potom mi dal lístek s poznámkou, na kterém bylo napsáno,

‘ Máš nemocné srdce a nesmíš jíst rýži. ‘ To bylo všechno.“

Melissa přemýšlela, co asi jedl celé ty roky, protože rýže je v Guyaně hlavní potravinou. A co horšího, do obličeje ji udeřila krutá pravda, že Andy nebude žít příliš dlouho. Uvědomila si, že právě čelí dalšímu nevyřešitelnému případu v zemi, jež zápasí o to, aby mohla poskytnout lékařskou pomoc svému lidu. Cítila se bezmocně. Jak mu může s omezenými kardiologickými schopnostmi a nedostatkem potřebných zdrojů pomoci?

Může Bůh učinit nemožné a zachránit život tomuto mladému otci? S vírou se obrátila na svého Velkého Lékaře, který jí právě zaslal do mysli semínko, které brzy vyrostle do podoby zázraku.

Uplynulo šest měsíců čekání a modliteb. Potom do Kimbie přijel Dr. Tom Jutzy na dva týdny posloužit zubním ošetřením. Jeho otec se na poslední chvíli rozhodl, že pojede s ním. Když Tom představil svého otce Melise, zdravotní hlavolam Andyho se začal rozmotávat.

„Tohle je můj otec, Dr. Roy Jutzy. Je kardiologem z Loma Lindy ve výslužbě.“

Melisse poskočilo srdce. „Mohu vám říct o mé každodenní modlitbě? Předě dvěma lety jsem se seznámila s pětadvacetiletým mužem a otcem tří dětí. Žije v malebném domku v pralese asi osmnáct kilometrů proti proudu řeky. Každý den se odvažuje do pralesa, kde řeže dřevo nebo palmová srdce a doufá, že uživí a ošatí svou rodinu. Obvykle vydrží pracovat jen půl dne z důvodu, že nemůže dostatečně dýchat a nemá

dost sil. Stav jeho srdce se zhoršuje. Jsem si jistá, že během několika roků mu srdce selže. Zemře naprosto předčasně. Byl byste ochoten ho prohlédnout?“

„Rád,“ usmál se Dr. Jutzy. „Možná, že právě proto mne Bůh přiměl k tomu, abych sem přijel s mým synem. Jí vím, že se Bůh stará o své děti, které mají bolesti.“

Dr. Jutzy zhodnotil Andyho stav a soucítí s jeho situací. Melisse řekl, „Srdce nefunguje správně kvůli poruše na komorové přepážce a nepomůže mu nic jiného, než srdeční operace. Slibuji, že udělám všechno, aby se Andymu mohlo pomoci. Věřím v úsilí Loma Lindy pomoci těm, kteří si pomoc nemohou opatřit.“

Na jaře 2004 obdrželi Sissonsovi šokující zprávu, že LLUMC (*Loma Linda University Medical Center*) souhlasí s provedením srdeční

Zdravotní člun Sissonsových „Dobry Samaritan“ může cestovat po pralesních řekách, zásobovat kliniky a poskytovat péči těm, kdo nemají přístup ke zdravotním službám.

operace pro Andyho zdarma. Dr. Jutzy, muž stojící za svým slovem, na ně naléhal, aby Andymu také zajistili potřebné doklady, aby mohl co možná nejdříve opustit svou zemi. Po celý rok se Gilbert a Melissa bezúspěšně snažili Andymu opatřit rodný list. Problematická byla také komunikace s Andym vzhledem k jeho odlehlému bydlišti.

„Jak dlouho na Tebe ještě musíme čekat, Bože?“ modlila se usilovně Melissa.

„Jak tohle uskutečníš? Já vím, že chceš, aby Andy měl nové srdce. Prosíme, veď nás v tomhle zmalomyslnujícím období.“

Mezitím začal Gilbert seznamovat Andyho a jeho manželku s Bohem. Strávili mnoho hodin studiem Písma. Jejich dychtivé duše přijaly Krista jako svého Přitele a Spasitele. Andy se také rozhodl přijmout každou novou pravdu z lásky ke svému nově nalezenému Bohu. Gilbert s Andym se modlili a rozjímali o mnohých zaslíbeních Bible. Andy si obzvlášť zamiloval verš z Lukáše 18,27, „Co je nemožného u lidí, je možné u Boha.“ Bůh použil Andyho kritický stav a zdržování ve vystavení cestovních dokumentů do Spojených států k tomu, aby v něm

vybudoval důvěru. A jeho důvěra v Boha se skutečně prohlubovala.

Nakonec se čas začal krátit. Na jaře roku 2005 měli Sissonsovi letět na dva týdny do Spojených států. Pokud Andy nebude mít své doklady vyhotoveny, příležitost zachránit mu život se ztratí. Bude moci Bůh vykonat zázrak? Zeptejte se Melissy, Gilberta a Andyho.

Na vlastní oči viděli, jak Bůh otevírá další dveře k zázračnému zvratu událostí. Během méně než deseti dnů Gilbert a Melissa obdrželi Andyho rodný list, cestovní pas, a víza do Spojených států! Jakému velkému Bohu to sloužíme!

Když Andy přicestoval do Kalifornie, štědrost LLUMC se ukázala jako velké požehnání. Zdravotní středisko opatřilo Andymu stravu a ubytování zdarma. Dr. Ramesh Bansal a Dr. Kenneth Jutzy spolu s týmem ostatních lékařů odpovědných za péči o Andyho bezproblémově vykonali všechny předoperační testy.

Dne 5. dubna 2005 bylo dlouhé čekání u konce a Andy byl vzat na operační sál. Operační tým vedený doktorem Aneesem Razzoukem byl schopen přetvořit Andyho nefungující srdce v něco, co pracovalo jako hodinky.

Když se Andy na jednotce intenzivní péče probudil, stála vedle jeho lůžka Melissa. Položila mu na hrud' svůj stetoskop a uslyšela pravidelný, vyrovnaný rytmus. Odňala mu stetoskop z hrudníku a pověsila si ho zpět na krk. Potom vztáhla ruku a uchopila Andyho teplou dlaň. Otevřel oči a pohleděl na ni. Na jeho čele uviděla náznak nejistoty. Ležel uprostřed podivně pípajících zvuků a zmatku velké nemocnice – daleko, daleko od svého domova v džungli. Musel se cítit opuštěný. Pomalu se jí zeptal,

„Jsem v pořádku?“

„Ano, Andy.“ Melissa se na něho usmála. „Jsi v pořádku, naprosto v pořádku. Máš nové srdce, které vykonává dokonalou práci.“

Melissa pocítila ve svém vlastním srdci nával radosti. Zjevení Boží lásky jí zahřívalo duši. Nemožné se právě stalo skutečností. Ano, Bůh je Bohem zázraků.

Měsíc po úspěšné operaci se Andy vrátil do Guyany. Díky darům několika guyanských rodin žijících poblíž Loma Lindy si Andy mohl zakoupit řetězovou pilu. Nyní už může pracovat na plný úvazek a zaopatřit tak svou rodinu. Bůh vzpružil Andyho život a dal mu mnoho dalších let života – nejen k práci pro vezdejší živobytí, ale také k tomu, aby řekl ostatním, co pro něho vykonal.

Mimořádná víra

David hleděl z okna své studovny do prázdna. Těžkosti a problémy budoucnosti se zdály zdrcující. Denní světlo se ještě neprodralo skrze končící noc a on si pomyslel, *Je temnota před svítáním jako mraky dluhů?* Potom na obloze uviděl první paprsky světla. Svítání pomalu měnilo tvářnost oblohy z temně černé v růžovou a posléze zlatou. Tahle nebeská proměna proměnila jeho mentální zmatek ve velký pokoj.

Pozvedl z klína svou Bibli a přečetl si, jak Bůh hovořil k Jozuemu v 1. kapitole a 3. verši: „Každé místo, po kterémž šlapati budete nohama svýma, dal jsem vám, jakož jsem mluvil k Mojžíšovi.“ Pak mu zrak padl na verši 5. „Nenechám tebe samotného, aniž tě opustím. Posilni se a zmužile se měj.“

Myslí se Davidovi honily myšlenky naděje. *Jak velké riziko od nás Bůh žádá? Je omezeno jedním a půl milionem dolarů, které jsme potřebovali na televizní stanici v Bolívii, a které Bůh tak zázračně opatřil?* David vzpomínal, jak Duch svatý promluvil k jednomu muži, který zavolal pouhých čtyřiaadvacet hodin před ukončením termínu, a který se nabídl, že zaplatí zbytek dluhu na televizní stanici v Bolívii. Nebyl to Bůh sám, kdo přiměl tři sta pastorů v Brazílii, aby pozvali Davida do Belo Horizonte, třetího největšího města v Brazílii? Pak řekl nahlas, „Prosím, Bože, pocti jejich přání. Uschopni nás, abychom koupili stanici a vysílali v portugalsštině tak, jak to děláme ve španělštině v Bolívii.“

V tomto stavu mysli se Davidovi zdálo, jakoby slyšel Boží hlas, jak se ptá, „Cožpak těch pět milionů lidí, kteří mohou zachytit signál této stanice, nemá daleko větší hodnotu, než jeden milion dolarů? A protože adventisté sedmého dne nemají v Brazílii televizní vysílání, nebylo by tohle vynikající příležitostí, jak zasáhnout masy lidí? Nemáš zpřístupnit signál osmdesáti procentům veškeré populace Brazílie, která má satelitní signál? Nemáš uposlechnout můj příkaz jít do celého světa s evangeliem?“

„Ale Bože,“ promluvil David nahlas, „co mám udělat s těmi miliony, které žijí v São Paulo, největším městě Brazílie? A dalšími miliony v Rio de Janeiro? Co máme udělat se stanicemi, jež nám byly nabídnuty k zakoupení? Co uděláme s kontraktem na satelit B-1, který by nám zpřístupnil třicet čtyři milionů potenciálních diváků? Ty víš, Bože, že tohle je báječná nabídka – celkově devatenáct stanic plus nové licence v nových městech. Ale jak máme vykročit vírou a slíbit jim milion dolarů jako zálohu? Jak máme podepsat kontrakt na osmnáct a půl milionu dolarů, když nemáme vůbec nic? Já nechci zabřednout do opovázlivosti a činit svou vůli bez Tvého vedení. Já chápu, že víra vyžaduje rychlé uposlechnutí Tvých příkazů. Věřím Tvému vedení. Ale neodvažuji se vyjít vpřed bez Tvého přímého příkazu. Pomoz mi.“

Neustále rostoucí metropole São Paulo, největší město Brazílie. Miliony lidí v Brazílii potřebují slyšet poslední Boží poselství. Bůh je právě tak připraven vykonat misijní zázraky dnes, jako byl v době Nového Zákona.

Právě v té chvíli se otevřely dveře. Ještě ospalá Becky se usmála, „Neslyšela jsem tě vstávat. A pak jsem tě slyšela mluvit. Je všechno v pořádku?“

„Ano, Bůh otevírá dveře rychlostí, která zdaleka předčí naše lidské možnosti. Ale ne, všechno není v pořádku, co se týče naší víry – víry projít dveřmi, které Bůh otevírá.“

Becky položila ruku na Davidovo rameno a sehnula se, aby ho políbila. Pak se posadila a zeptala se, „A není to právě to, co bys měl

od Boha očekávat, že udělá v těchto posledních dnech historie země? Neříká Bůh, že nebude pracovat skrze lidskou moc a sílu, nýbrž skrze svého Ducha? (Zachariáš 4,6) To zní, jako že Boží plány budou v rozporu s lidským plánováním.“

Becky vstala a sáhla do knihovny pro knihu. „Nedávno jsem si ten citát zatrhl,“ řekla svému manželovi. Pak začala číst.

Bůh použije způsoby a prostředky, skrze které budeme vidět, že bere otěže do svých rukou. Pracovníci budou překvapeni, jak jednoduché prostředky použije, aby uvedl a dokonal své dílo spravedlnosti.

Nepředstavujte si, že bude možné plánovat pro budoucnost. Necht' je Bůh uznán jako Ten, který stojí u kormidla všech dob a všech okolností. Bude působit skrze prostředky, které budou vhodné a které zaopatří, zmnoží a vzdělají Jeho vlastní lid.“
(Ellen G. White: Last Day Events – Události posledních dnů, str. 203, 204)

Na chvíli oba tiše seděli a přemýšleli. Pak Becky přerušila snění. „Všiml sis, že Bůh řekl, ‚u kormidla všech dob a všech okolností‘? Slovo ‚všech‘ je pořádně silné slovo. Myslíš, že není schopen udělat vše, co je potřebné pro takové množství lidí, aby slyšeli evangelium?“

„Já nevím, co bych si bez tebe počal,“ řekl po chvíli David. „Když mne satan zmalomyslní a snaží se věci zpochybňovat, Bůh tě vždy použije, aby mi připomněl svá zaslíbení. Víím, že sám sebe činí odpovědným za završení svého díla.“

„Já víím, že si Bůh přeje, abychom měli v těchto dnech velikou víru,“ odpověděla Becky, „extrémní víru, nejenom obyčejnou víru. Ježíšova důvěra v Jeho otce se přece nezastavila před ničím. To je extrémní víra, kterou bychom měli mít taky, nemyslíš?“

„Ano. On důvěřoval svému Otci bez ohledu na následky. Věřil tomu, co řekl Bůh, a vzal to za své. Věřím, že Bůh může naplnit všechny naše potřeby a také to udělá. Ježíš nevěděl, jaký bude výsledek Jeho misie na tomto světě, měl víru. Šel však vytrvale vpřed a důvěřoval Otci. To je extrémní víra!“

Když lidé vykročí vírou – extrémní vírou – tehdy Bůh počítá jejich odevzdanost. Moc Boží se projevuje úžasnými způsoby. Nedávno přivedli pastoři, světící neděli, celé své sbory k následování Božího slova na základě toho, co slyšeli a viděli na ADVeniru. A nejenže tito pastoři a jejich sbory následují Krista ve svěcení soboty a způsobu života, ale také

zasvěcují své kaple a kostely této nově nalezené víře.

V Kolumbii, kde je v jednom městě ADVenir jedinou stanicí, kterou tam můžete sledovat, se shromáždilo šedesát procent všech tamních podnikatelů. Rozhodli se, „My teď víme, že sobota je dnem Božího odpočinku. Uzavřeme naše podniky, zavedeme den odpočinku a budeme se těšit z požehnání Božích zaslíbení pro ty, kdo světi Jeho svatý den.“

Ve starobylém peruánském městě Cuzco, které je bránou do Machu Picchu, je padesát šest místních kostelů. Jeden z našich představitelů nám podal zprávu, že diváci všech denominací ho zastavují na ulici a komentují toto vysílání, „Děkujeme vám za ADVenir. To, co tam slyšíme, nám otevírá mysl pro nové způsoby, jak smýšlet o Bohu. Měníme způsob, jak rozumět spasení. Sledování ADVeniru nám přináší nové podněty. Věříme, že Bůh nás spasí, a to ne skrze naše dobré skutky, nýbrž skrze víru v Krista.“

Přestože satan usiluje o kontrolu nad obsahem vysílání rádia a televize, Bůh je používá jako své mocné nástroje k šíření evangelia spasení. Tým GMI pracuje na dalších stanicích, které mají být přidány ve třiceti městech Peru, včetně hlavního města Limy. Tyto stanice budou schopny pokrýt většinu území Peru. A jak pracovníci pokračují v instalaci, Bůh zabezpečuje vysílací zařízení i placení za výdaje s tím spojené.

V Santiagu, hlavním městě Chile byla na prodej velká televizní stanice s kabelovým pokrytím osmdesáti procent celé země. Bůh pomohl týmu GMI, aby učinili první kontakt ještě dříve, než se ostatní konkurenti dověděli, že stanice je k mání. GMI dosáhli dohody na ceně s prodejci a vypracovali plán splacení. Bůh jistě opatří prostředky i pro náklady na pokrytí Chile evangelijním signálem.

I když někdy Bůh dovolí situace, které vyhlížejí jako kroky zpět, zdržování a šokující těžkosti, dává svým pracovníkům velké příležitosti k růstu ve víře. Takto si křesťané rozvíjejí extrémní víru. Jaká příležitost prožívat takovou moc!

Právě v této době Bůh otevírá televizní síť k pokrytí osmnácti milionů německy mluvících lidí po celé Evropě. Tohle bude pro GMI jedna z nejnákladnějších sítí a úspěch bude záviset na Božích zázracích, z nichž mnohé již začaly.

V Rumunsku, i přesto, že prostředky byly dostupné, zažívala GMI neuvěřitelné těžkosti v navázání kontaktů, aby se i v této zemi mohl rozběhnout signál. Rumunská Unie rozvíjí plány na co nejúčinnější dopad

vysílání.

V Asii se jeden evangelický pastor modlil a postil s celým svým velkým shromážděním po dobu jednadvaceti dnů o televizní síť, která by pokryla 80 milionů lidí mluvících jazykem telugu v Indii. Bůh nasměroval tohoto pastora na internet, kde našel stránku GMI. Poté, kdy ji důkladně prostudoval, zkontaktoval Davida a zeptal se, „Byl byste ochoten stát se naším partnerem? Nabídl bychom Vám na této síti každodenně šest hodin vysílání.“

Bůh otevírá stále více a více cest, aby uspíšil svůj příchod. Před nedávnem otevřel cestu k adventistické zdravotní letecké službě v Mongolsku.

V současné době je jedinou misijní leteckou služebností *Mission Aviation Fellowship* (MAF). Tato služebnost pozvala GMI ke spolupráci a také ke sdílení prostoru v jejich jediném vytápěném hangáru v celé zemi. Pro kruté zimy, kdy se teploty pohybují v průměru kolem minus čtyřiceti stupňů Celsia, bylo zapotřebí letadel poháněných turbínami. Beaver a Rebecca Ellerovi, kteří jsou v současné době v Mongolsku, vykonávají přípravy pro další týmy. Jednou z rodin, které brzy zaujmou svá místa, jsou Jeff a Fawna Suttonovi, kteří tam mají vést rozvoj zdravotního létání. V tomto čtyřčlenném týmu jsou tři registrovaní zdravotníci, dva piloti, jeden mechanik a jeden pastor. Všichni se odevzdali do dobrovolné misijní služby.

Gary Roberts, který nyní vede zdravotní létání v Guyaně, se narodil v Keni. Hovoří plyně svahilsky, francouzsky, a indonéscky. Nedávno dokončil túru po afrických zemích, ve kterých se setkal s jejich vůdci. Bůh Garyho úsilí požehnal úspěchem v získání dvou letounů pro anglicky mluvící oblasti východní Afriky – dvoumotorový Piper Aztec a Cessnu 182. Gary a jeho manželka Wendy spolu s malým synem plánují, že se přemístí do francouzsky mluvící východní části Afriky.

Při pohledu na tyto příležitosti a úkoly z pohledu finančních i lidských zdrojů, David říká, „Zdá se, že nám Bůh říká, ‚Já vím, co se snažíš pro mne učinit. Rozumím lidským slabostem. Až si konečně uvědomíš svou bezmocnost, jsem připraven se pustit do práce. Otevřel jsem ti dveře příležitostí, které nikdo nemůže zavíť.““

David a Becky jsou přesvědčeni, že Bůh je připraven činit zázraky v náš prospěch, aby postoupil ve svém díle – pokud vložíme svou slabou ruku v Jeho mocnou ruku a prokážeme extrémní víru v Jeho vedení.

Novodobé zázraky

Nedávno David obdržel dopis od Boba Nortona, pilota Adventistické zdravotnické letecké služby (AMA) ve Venezuele. Když David dopis četl, zdálo se mu, že slyší Boha, jak mu říká, „Řekni ten příběh světu. Řekni jim o člověku, který mi důvěřuje, o člověku s extrémní vírou. Řekni světu, co se stane, když se mi takový člověk zcela svěří do péče.“ Zde je to, co Bob napsal:

Pospíchal jsem, abych včas dopravil letadlo do Ciudad Bolivar k nutné údržbě. Nouzové lety mne však zdržely až do pozdního odpoledne. Odhadl jsem, že potřebuji tři hodiny na let do Ciudad Bolivar, protože jsem se měl zastavit v La Paraqua a také na skok v Santa Elena vyzvednout několik pasažérů.

Byl jsem vděčný za pěkné počasí a vyletěl jsem nad oblaka. Pak jsem se asi na hodinu uvolnil a tiše jsem se těšil z letu. Vypnul jsem rádio kvůli hluku, který z něho vycházel a spouště hlasů, když najednou jsem měl silný dojem, že ho mám znovu zapnout. Uslyšel jsem z něho slabé volání mého kódu „AMA-AMA“. Odkud to volání přicházelo?

„Prosíme, vezměte pacienta do nemocnice.“

„Co se stalo?“

„Muž byl včera uštknutý hadem.“

„Kde jste? Popište mi přistávací plochu.“

„Jižně od La Paraqua. Nevím, jak daleko. Nová přistávací plocha asi 600 metrů dlouhá. Zřídka používaná.“

„Přistanu v La Paraqua, vynechám let pro manželku a několik pasažérů, a udělám, co budu moci.“

Sotva jsem přistál, požádal jsem ostatní piloty o navigační přístroj GPS. „Dejte mi aspoň nějaký kurs a jak daleko je to do Cuwaramapi.“ Jeden z pilotů pozdvihl obočí. „Existují jen dva piloti, kteří tam létají, a to nikdy tak pozdě odpoledne. Vůbec na něco takového nepomýšlej.“

„Proč? Jak se tam mohu dostat?“ zeptal jsem se.

„Nemáme přístroj GPS, ale jeden pilot ho má. Ten tady teď ovšem není. Na čem létáš?“

Ukázal jsem jim prstem na mé letadlo, „támhle na té Cessně 172“.

„Žádný pilot se zdravým rozumem by neletěl tak pozdě, a už vůbec ne s takovým letadlem, aby se snažil přistát na tamní přistávací ploše. Proč tam chceš letět?“

„Dostal jsem zprávu, že tam je muž uštknutý hadem. Je v nedobrému stavu.“

„Je to indián?“

„Nevím, ale to nehraje žádnou roli. Jestli nedostane pomoc, zemře.“

„Asi to bude jen indián. Neriskuj to. Nestojí to za to. Plocha měří jen šest set metrů a přístup tam je obtížný – musíš letět vzhůru údolím mezi stromy, hory jsou na obou stranách. Plocha není vidět až do chvíle, kdy jsi příliš nízko a příliš daleko na to, aby ses mohl otočit. Na konci je také velká hora. Když už budeš mezi stromy, uvidíš jen kousek plochy. Je asi 150 metrů dlouhý a ty budeš směřovat přímo do břehu. Na této vzdálenosti budeš muset téměř zastavit, protože na konci se plocha stáčí o osmdesát stupňů doleva. A pak hned klesá s kopce. Potom začne stoupat směrem ke druhému konci. Tvoje letadlo nebude mít ani dost síly se dostat na druhý konec, abys pak mohl zase vzlétnout. Pamatuj, že na ploše jsou kořeny, pařezy a brázdy. Je velmi hrubá. Chtít tam takhle přistát je holé bláznovství.“

To, co jsem slyšel, se mi vůbec nelíbilo, ale odpověděl jsem, „Za záchranu jednoho života to stojí. Je mi jasné, že se brzy setmí, ale myslím, že musím letět.“

Rezignovaně mi nakreslili mapu na kus papíru. „Tohle ti pomůže to místo najít,“ řekli.

S tím jsem se rozhodl vzlétnout. A právě v té chvíli jsem uviděl jednoho pilota běžet směrem ke mně a volat, „Mám pro tebe GPS navigaci!“

Rozběhl jsem se mu naproti a požádal ho o souřadnice do Cuwaramapi.

Oči se mu rozšířily, protože mu ostatní piloti řekli, co mám v plánu, a o letadle, které pilotuji. Prosil jsem, „Mohl by některý z vás letět se mnou?“

„Nikdy!“ odpověděli jednohlasně. „Nikdy s takovým letadlem a v takovou dobu.“

Pilot, který měl GPS, mi ukázal své letadlo AN-2. Zeptal se.

„Přistával jsi někdy v San Franciscu?“

„Ano, mnohokrát. Přistávací plocha tam si nezaslouží název přistávací plocha.“

„Máš pravdu. A takhle to tam vypadá. Uvidíš, že je tam velmi nedobrý přístup. Horší, než v San Francisco. Je potřeba se tam držet velmi blízko stromů na pravé straně, abys měl lepší výhled na kousek plochy. A tam taky musíš přistát. Jen dva z našich pilotů se tam odváží, a to jen s AN-2, dvojplošníkem, který má velmi krátkou přistávací vzdálenost a sílu tisíce koňských sil. Nikdy jsem tam neletěl takhle pozdě, protože se nemůžeš dostat včas zpět. A taky nezapomeň, že tam budeš teď v odpoledních hodinách mít souběžný vítr. Je to prostě holá nemožnost.“ Rezignovaně si povzdechl a dodal, „Já vím, že si nedáš říct. Pamatuj na to, co jsem ti řekl o přístupu na plochu. Musíš letět velmi nízko mezi stromy před tím, než zatočíš a uvidíš plochu. Drž se na pravé straně.“

Pozvedl jsem ruku na pozdrav, „Moc ti děkuji.“ Pak jsem pospíšil k letadlu a přitom jsem se modlil, „Bože, prosím, sešli své anděly na pomoc. Pomoz mi, abych nezkoušel něco, co by poškodilo letadlo. Veď mne bezpečně, abych mohl toho muže dopravit do nemocnice.“

A pak už jsem byl ve vzduchu. Řídil jsem se podle nakreslené mapy a čekal na souřadnice, aby mi oznámily, jestli se přibližuji ke svému cíli. Odhadl jsem čas. Pokud budu moci přistát a odletět s pacientem, budu mít právě dost času vzlétnout předtím, než se setmí. Tady na jihu je západ slunce záležitostí dvou minut. A pak už je naprostá tma. Žádné šero mezi denním světlem a noční tmou.

Dostal jsem se do určeného místa a letěl jsem co nejrychleji. To, co jsem tam uviděl, se mi vůbec nelíbilo. Zvolal jsem nahlas, „Bože, tam já nemůžu přistát.“

Zdalo se mi, že slyším hlas, „*Můžeš. Poslal jsem tě tam Já. Potřebuji, abys tam přistál.*“

„Nemůžu,“ trval jsem na svém. „Tady vůbec není místo k přistání. Už jsem viděl spoustu špatných přistávacích ploch, ale nikdy ne něco takového. Nevidím vůbec nic, na čem by se dalo přistát!“

„*Cožpak s tebou nejsem? Nepovolal jsem tě k tomu, abys tady pro mne pracoval? Potřebuji, abys tu přistál a vyzvedl toho muže.*“

„Dobře Pane, ale jen za podmínky, že Ty sám budeš držet letadlo ve svých rukou. Já chci Tebe samotného, ne pouze anděly.“

V mysli mi zazněl hlas, „*Jsem tady s tebou.*“

V rádiu se ozval hlas, „Přistanete? Prosíme, pomozte.“

Kroužil jsem vysoko a pak stranou a vůbec se mi nechtělo podívat

se na to, co oni nazývali přistávací plochou, a co mne teď vrcholně strašilo. Odpověděl jsem, „Ano, připravte pacienta. Nebudeme mít mnoho času.“ Pak jsem rádio vypnul, protože jsem nechtěl být vyrušován.

„Tak tedy jdu na to. Ale musím mít jistotu, že jsi se mnou.“

Rozhostil se ve mně pokoj. Věděl jsem, že se mnou teď je Bůh sám, když jsem nalétával na přistání. Myslí mi zněla píseň a začal jsem nahlas zpívat, „Můj Bůh je předivným Bohem. Kraluje z nebeských výšin...“ Pak jsem už letěl těsně nad stromy. A nebyl tam žádný souběžný vítr! Zaseptal jsem, „Děkuji, Bože.“

„Letěl jsem rychlostí padesáti uzlů. *„Příliš rychle,”* zaznělo mi v mysli. Zpomalil jsem na čtyřicet osm uzlů. A nyní, s vysunutými přistávacími klapkami jsem letěl tak pomalu, že už nebylo možné vzít to ještě jednou dokola. Stále jsem ještě neviděl přistávací plochu. Sklouzl jsem s letadlem blíže ke stromům na pravé straně, takže je konec pravého křídla míjel jen o centimetry. Stále jsem ještě letěl příliš rychle. Zpomalil jsem rychlost na čtyřicet pět uzlů a udržoval ji, abych neklesl ještě níže. Teď jsem byl jen asi 70 metrů od konce. Znovu mi zaznělo v mysli *„Stále ještě letíš příliš rychle.”*

Chtělo se mi přidat výkon. Věděl jsem ale, že musím letět co nejpomaleji, abych mohl před zatáčkou zastavit, jinak bych se srazil se stromy přede mnou. Čtyřicet uzlů! A pak třicet osm. Měl jsem strach. Třicet pět – a byl jsem na zemi.

Opravdu jsem cítil, že Bůh toto letadlo řídí. Plnou silou jsem použil brzdy. Pak jsem prudce stočil doleva. S Boží pomocí letadlo zastavilo.

Dva muži za běhu nesli pacienta k letadlu, když jsem z něho vystupoval. Hledal jsem, jak se dostanu zpět k rozletu. Mezitím se pacient a zdravotní sestra (ano byla tam i zdravotní sestra) vyšplhali do letadla. Budeme schopni to rozlétnout dřív, než se dostaneme na konec rozletové plochy? Naroloval jsem s kopce dolů, akceleroval na plné obrátky a modlil jsem se, „Bože, roztlač nás vzhůru. Jestli nám nepomůžeš k plné rychlosti, než se dostaneme k zatáčce na vrcholu kopce, letadlo klesne a dopadne kormidlem na zem. A pak tady uvízneme.“

A letadlo to prostě zvládlo! Otočil jsem a už jsme ujížděli po ploše. Uvědomil jsem si, že jestli se neodlepíme od země, když letadlo bude na druhé straně, určitě ho poškodíme. Vysunul jsem vzletové klapky na třicet procent a přinutil jsem letoun vzlétnout. Ucítil jsem, jak letadlo kleslo zpět na zem. Vrátil jsem klapky na dvacet procent. A teď ta zatáčka! S takovou rychlostí po zemi nikdy nebudu schopen zůstat mezi stromy. Jak se plocha vyrovnala, vyneslo nás to do vzduchu. Znovu jsem vysunul

klapky, aby nás to udrželo ve vzduchu. Sklonil jsem letadlo do zatáčky asi 45 stupňů a zůstali jsme nad plochou mezi stromy. A pak jsme se už vznášeli nad údolím. Najednou jsem si uvědomil, že tam předtím byly velké pařezy o průměru až dvaceti centimetrů. A taky spousta kořenů a brázd. Nic z toho se však letadla nedotklo! Věděl jsem, že nás Bůh provedl bludištěm překážek.

„Děkuji Ti, Bože. Tys to zvládl,“ zašeptal jsem a několikrát jsem se zhluboka nadechnul. „Teď ale potřebuji, abys buď zastavil slunce na obloze, anebo mi umožnil, abych viděl ve tmě. Víš, že až budeme přistávat, nebudou na ploše žádná světla. Nic, co by nás tam navedlo.“

V mysli jsem si promítal celou cestu zpět. Uvidím světla z La Paraqua. Budu schopen vidět velkou řeku, když přes ni přeletíme. A potom musím udělat velkou otáčku ve tvaru S, abych se vyhnul vysoké anténě. Věděl jsem, že stojí blízko přistávací plochy.

„Bože,“ modlil jsem se, „Ty jsi mým velkým Partnerem ve vzduchu. Pomoz mi vidět tu ranvej, až přeletíme přes řeku a začneme se vyhýbat anténě. Na té anténě nejsou žádná světla. Jestli je to Tvá vůle, pomoz mi vidět siluety letadel zaparkovaných podél hangárů.“

A Bůh to udělal! Všechno co jsem viděl, byla tma přede mnou a tma pode mnou. Když jsem se začal stáčet po větru, znovu jsem se modlil. „Prosím, pomoz mi přistát bezpečně. Nevidím vůbec nic.“

Začal jsem v duchu počítat, „Jednadvacet, dvaadvacet ...“ Po každých několika vteřinách jsem pohlédl na stopky, abych se ujistil, že mé počítání je správné. A teď levý obrat. Ani teď jsem ještě nic neviděl. Jen jsem doufal, že už jsem nad přistávací plochou.

Znovu jsem prosil, „Pomoz mi, abych něco uviděl!“ Okamžitě jsem zahlédl přímou středovou čáru, kterou jsem rozeznal jako ranvej. *Ale kde začíná? Jsem tam, kde si myslím, že jsem?* Najednou jsem uviděl baterky, jak dávají signál ze země. Viděl jsem, jak se pohybují. *Ti lidé určitě vycházejí z hangárů, takže bychom měli být správně.*

Potom světla na letadle ozářila stromy a přistávací plochu. A pak už jsme byli na zemi! Světla baterek nám naznačovala, abychom stočili k hangárům. Zastavil jsem motor a otevřel dveře. Dříve, než jsem vystoupil, ostatní piloti pomohli pacientovi ven a naložili ho do svého pickupu. Pak už ujížděli do nemocnice.

Srdce mi přetévalo vděčností. „Děkuji Ti, Bože, za to, že jsi mým Bohem. Ano, Ty skutečně děláš zázraky! Ty jsi vším, co potřebuji, jsi mým mistrovským Pilotem. Tohle je Tvoje dílo. Děkuji Ti, že pracuješ ve mně i skrze mě. Je to úžasné privilegium mít Tě tak blízko!“

Noc jsme strávili v domě pastora. Bůh tento let použil k otevření mnoha dalších dveří. Nejdříve se rozšířila zpráva o tom, že jsem byl ochoten takhle riskovat „pouze“ pro indiána, a že jsem ho považoval za Božího syna právě tak, jako kohokoliv jiného. Příběh o tom, co Bůh udělal pro tohoto muže, se brzy rozšířil po celé oblasti. Bůh mi, i celému záchrannému dílu, opatřil úctu a respekt všech – ano, i těch nevěřících pilotů, nemocničního personálu, a především indiánů! Teď již vědí s jistotou, že naše letadla jsou také jejich letadla. Vědí, že uděláme cokoli, abychom jim pomohli. A co je nejdůležitější – všichni teď vědí, že náš Bůh je úžasným Bohem!

Znám, že cožkoli činí Bůh, to trvá na věky; nemůže se k tomu nic přidati, ani od toho co odjít. A činí to Bůh, aby se báli obličeje jeho.
Kniha Kazatel 3,14

Satan nenáviděl slávu, kterou Bůh sklízel, a navýšil své d'ábelské plány. Politické nepokoje otrásaly celou Venezuelou. Nový prezident prohlašoval, že mu Bůh dal moc k vyčištění korupce a vyhlásil, že jisté misie musí opustit zemi. Přišly zprávy o tom, že misijní letecký program bude uzavřen a misijní rodiny musí odejít. Šířily se zvěsti, že program AMA (*Adventist Medical Aviation*), který sloužil celému jihovýchodnímu regionu Venezuely jménem Gran Sabana, se musí zavřít. Bob Norton a jeho venezuelská manželka, zdravotní sestra Neiba, s radostí vykonávali službu záchrany lidských životů. Vláda stanovila datum, do kterého všechny křesťanské letecké misie i s misionáři musí být donuceny opustit Venezuelu. Městské a vesnické autority vystavěly krásnou přistávací plochu ve vesnici Maurak. Bude celé toto dílo zrušeno?

Mladý náčelník vesnice Maurak řekl vesničanům, „Jen Bůh může zachránit naši zdravotní leteckou službu. Zapomněli jsme na naše duchovní dědictví – nebyli jsme věrně na modlitbách. Žádám, aby zítra ráno v pět hodin všichni rodiče, děti, pracovníci letecké misie, učitelé a studenti, poklekli na svá kolena, vyznali se ze svých hříchů a žádali odpuštění. Jestliže se nebudeme uchylovat napravo ani nalevo od toho, co Bůh od nás žádá, On nás vyslyší a zachrání AMA. Jen Jeho moc může zmařit záměry plukovníka, který má zítra přijet a všechno tady zastavit.“ Vesnické tlampače se rozezněly v pět hodin ráno. „Přišel čas, aby se všichni modlili, aby Bůh projevil svou moc a ochránil své dílo, jak zaslíbil.“

O několik hodin později oblak prachu oznamoval, že přijíždí několik vojenských vozidel. Tvář plukovníka vyhlížela jako tvář rozlíceného lva, když štekla na své vojáky, „Filmujte všechno, co tady

vidíme. Zavolejte všechny misionáře.“ Vesničané se svým náčelníkem se shromáždili kolem.

Také Norton a Neiba přišli. Plukovník sotva odpověděl na jejich pozdrav a oznámil, „Jsem tady na to, abych zavřel letecký program. Nedovolíme, aby americký letecký program operoval v naší zemi.“

Jeden z vesnických starších ho uctivě přerušil a tiše řekl, „Vážený pane plukovníku, tento letecký program není ani americký, ani indiánský.“

„Či tedy je?“ ptal se plukovník.

„Je to Boží program,“ odpověděl starší.

„Tohle náboženství sem zavedli Američané, je to tedy americký program.“

„Ó ne, pane plukovníku. Byl to Bůh sám, ne Američané, kdo nám přinesl adventní náboženství.“ Všichni starší přikyvovali. Pak pokračoval, „Před mnoha lety naši předkové obdrželi zjevení z nebe. Sám anděl z nebe se zjevil našemu náčelníkovi jménem Auca a poučil ho, že máme ctít sobotu Božího odpočínutí, máme jíst jen čisté pokrmy a nemáme chodit nazí. Ve vidění viděl velké světlo, které vycházelo přímo z této hory a ukázalo nám přesně místo, kde máme vystavět školu. My věříme, že náš letecký program nese právě toto světlo Boží lásky celému regionu Gran Sabana.“

Plukovník teď vyhlížel překvapeně a zmateně. Věděl o nedotknutelnosti domorodých náboženství ve Venezuele. Starší pokračoval, „Takže nyní vidíte, že naše náboženství není americké, ale je součástí naší domorodé kultury. Jen Bůh vlastní tento letecký program, ne Američané. Oni nám jen pomáhají naplnit vidění, jež nám Bůh dal před dávnými časy.“

Plukovník se nechtěl příliš zaplést do tohoto citlivého tématu. Naskočil do auta a jel přes pole na území školy.

Venezuelský ředitel mu podal ruku, „Vítejte v Colgransa“.

Důstojník přehlédl toto přátelské gesto a rozkázal, „Svolejte všechny studenty. Slyšel jsem znepokojující věci o téhle indiánské škole.“ Učitelé rychle uvolnili všechny žáky ze tříd a poslali je do jídelny, kde se obvykle konala všechna větší shromáždění. Plukovník pak vysvětlil, „Přijel jsem sem, abych vyšetřil pověsti o skutečném poslání této školy. A teď mi jeden po druhém řekněte, odkud jste, a proč jste si vybrali tuto školu ke svému studiu.“

Ke svému překvapení zjistil, že všichni studenti pocházejí z různých oblastí Venezuely. Ne všichni byli indiáni. Jeho tvář měla nyní měkčí výraz, „Máte tady velmi známou, populární, a přesto dobře ukrytou

školu, o které jsme nevěděli.“

Již bez zlostného výrazu se plukovník vrátil se svými vojáky k letadlu. „Pane Nortone, byl byste tak laskav a svezl byste mě, abych se podíval na školu a ranvej z ptačí perspektivy? Vezmu sebou dva další důstojníky.“

„Rád bych, ale vzhledem k silnému větru mohu vzít jen jednoho z vás.“

„Jsem přesvědčen, že jako pilot znáte cenu bezpečného letu,“ poznamenal plukovník, když nasedal do letadla. Indiáni se usmívali, když viděli, jak se napětí v tomto hněvivém důstojníkovi uvolňuje. Věděli, kdo odpovídal na jejich modlitby.

Když letadlo přistálo, čekající zástup se shromáždil kolem, aby slyšeli každé slovo. Plukovník si několikrát odkašlal. Zjevně byl dojatý do té míry, že mohl stěží mluvit. A potom mnohem měkčím hlasem promluvil, „Máte tady nádherný program! Zachránili jste mnoho životů ve státě Bolivar. Musíte si opatřit ještě jedno letadlo a rozšířit svůj program.“ Když kráčeli zpět do své vesnice, jeden z indiánů to komentoval, „Jsem nadšen z toho, jak Bůh odpovídá na naše modlitby. Znovu zachránil náš letecký program i školu.“

Satan se však nikdy nevzdává. Někdo oznámil generálovi, který byl nadřizený plukovníka, co se stalo. V hněvu vykřikl, „Jestli nezavře ten program on, pak ho zavřu já. Pošlete zprávu do vesnice Maurak, že tam přijedu a nebudu si s nimi hrát. Vládní termín bude dodržen.“

Znovu se v Mauraku rozezněly vesnické tlampače a oznámily novou krizi. Starší vesnického sboru oznámil vesničanům, „Tentýž mocný Bůh, který včera zasáhl v náš prospěch, je ještě stále u kormidla všeho dění. Řekl, ‚O nic nebuďte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díky činěním prosby vaše známy buďte Bohu. A pokoj Boží, který převyšuje všeliký rozum, hájit bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.‘ Filipenským 4,6.7. Klekejte se svými rodinami a prostě Boha.“

Náčelník vesnice svolal svůj výbor. Ukázal jim dopis a vysvětlil, „Náš nový guvernér cestuje celým státem Bolivar a zastavuje se v každém městě a vesnici. Zde je jeho oznámení, že se zítra zastaví v naší vesnici. To právě předtím, než má přijet generál. Je možné, že tohle všechno zapadá do Božího plánu ochránit náš letecký program před generálovými hrozbami?“

Nový guvernér se šel s náčelníkem vesnice podívat na letadlo a také se seznámil s Bobem Nortone a jeho manželkou. Z tváře mu bylo možno vyčíst velký zájem, když naslouchal celé historii zdravotního

létání a výčtu domorodých občanů, jejichž životy byly zachráněny. Bob mu ukázal kartu a řekl, „Tohle je speciální bezpečnostní karta předchozího guvernéra. Dostaly se k nám zprávy, že tato přistávací plocha, vystavěná městskými autoritami a slavnostně uvedená do provozu stovkami představitelů, čelí hrozbě uzavření. Někdo ji plánuje uzavřít a viní nás, že to je tajná ranvej.“

Guvernér se usmál a obrátil se ke svému asistentovi. „Prosím, zavolejte řediteli civilního letectva.“ Pak se obrátil k vesničanům, „Tohle mohu vyřídít v několika minutách.“

Když se spojil s ředitelem civilního letectva, zeptal se ho, „Mohl byste se sem osobně dostavit a potvrdit, že tato ranvej je řádně zaregistrována v národním seznamu schválených přistávacích ploch?“

V několika dnech to ředitel udělal. Po týdnů guvernér znovu navštívil vesnici, aby si ověřil, že všechno je zajištěno podle jeho příkazu. Generál, když se dověděl o guvernérově návštěvě a jeho podpoře zdravotního létání, oznámil, že přijede, jak bylo naplánováno. Doposud se tak však nestalo. A letecký program stále funguje – misijní letadlo stále pokračuje v díle záchrany životů. Bůh ochránil své dílo.

Vykonával však více, než jen to. Nejdříve posílil a rozšířil program AMA. Došly také dostatečné fondy na zakoupení a zmodernizování druhého letadla, Cessny 182, zaregistrované ve Venezuele. To zdvojnásobí území, kterému se dá sloužit. Potom Bob obdržel venezuelské státní občanství, protože byl manželem Neiby, Venezuelky. Teď mu již nemůže být nařízeno, aby opustil zemi jen proto, že je ze Spojených států.

A Bůh dál pokračuje ve vedení svého díla – nejen v odlehlých oblastech Venezuely, ale po celém světě. Pobízí svůj lid, „Očekávej na Hospodina“. Mnohdy se těm, kteří čekají, toto čekání zdá extrémně dlouhé. A během té doby ne každý reaguje příznivě. Někteří reagují negativně. Je spousta kritiky. Ale to nevadí. Bůh je stále Tím, který jest „předcházející tě, on bude s tebou, neopustí tě, aniž tě zanechá; neboj se, ani se strachuj.“ Deuteronomium 31,8. Pokud tomuto zaslíbení věříme, budeme vědět, že Bůh nás bude učit až do konce své rovnovážnosti a opatří nás taktem, moudrostí a vedením. Bude nás učit kdy a kde jít kupředu.

Dny zázraků ještě neskončily. Naopak – Jeho největší zázraky jsou ještě před námi, čím více se přibližujeme k Ježíšovu příchodu. Dovolíme Mu, aby nás použil tam, kde jsme, a v roli, kterou nám udělil, k vykonání Jeho zázraků skrze nás?

